Sebastián Fitzek
DRUMUL SPRE CASĂ
THRILLER PSIHOLOGIC
Traducere din limba germană de
Catrinel Iordache
Editura Lebăda Neagră
Iași, 2022

Sebastián Fitzek
Titlu original *Der Heimweg*

The book has been negoţiated through AVA internaţional GmbH, Germany
(*www.ava-iH.1 erH.a1 ioH.al.de*).
Cartea a fost negociată prin intermediul AVA International GmbH, Germania
(*www.ava-iH.1 erH.a1 ioH.al.de*).
www.sebastiánfâtzek – de

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soţ, nr. 45, 700273
ISBN ePub: 978 – 606 – 9623 – 36 – 7
ISBN PDF: 978 – 606 – 9623 – 37 – 4
ISBN print: 978 – 606 – 9623 – 35 – 0
Credit foto copertă: e iStock.com/xijian

Lectura eco – un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

BORIS

Sebastián Fitzek, născut în 1971, este cel mai de succes autor de thrillere psihologice din Germania. Cartea sa de debut, *Terapia,* a apărut în anul 2006 și a devenit surprinzător de rapid un bestseller.

Ulterior, cărţile sale, circa 30 la număr, au fost traduse în douăzeci și patru de limbi și au stat la baza unor ecranizări internaţionale și a unor adaptări pentru scenă.

Autorul poate fi contactat pe următoarele adrese: **www.facebook.de/sebastiánfitzek.de www.sebastiánfitzek.de** sau pe e-mail: **fitzeksebastianfitzek.de**

De același autor, la Editura Lebăda Neagră au mai apărut romanele *Das Paket (Pachetul)* și *Das Geschenk* (*Cadoul*).

„Una din patru femei sunt supuse cel puţin o dată în viaţă la violenţă domestică de natură fizică sau sexuală.

Victimele fac parte din toate categoriile sociale”.

(Comunicat al Ministerului Federal al Familiei, Vârstnicilor, Femeilor și Tineretului din Germania, 02.02.2020)

„Un studiu al Ministerului Federal al Familiei a arătat că în special femeile care observă abuzul domestic în copilărie la părinţii lor sunt de două ori mai predispuse să devină victime ale abuzului domestic. Femeile care au fost chiar ele victime ale abuzului părinţilor sunt până la de trei ori mai predispuse, în perioada adultă, să devină victimele partenerului lor”.

(Astrid-Maria Bock, *Bild-Zeitung,* 27.06.2017)

„Vedeţi luna cum atârnă? Deși pe jumate-mpărţită, Tot e frumoasă, rotunjită. Lucrurile care-i seamănă, Noi în derâdere le luăm.

Orbi suntem și rămânem”. Matthias Claudius (1740 – 1815)

Notele autorului

Toate evenimentele din acest thriller aparţin bineînţeles (și din fericire) doar fanteziei mele. Există, fără îndoială.

Serviciul de însoţire telefonică pentru oamenii care nu se simt în largul lor în drum spre casă. Ideea provine din Stockholm, unde serviciul telefonic este legat la o linie directă a poliţiei, spre deosebire de Germania unde lipsa de fonduri împinge voluntarii să preia responsabilitatea. Și asta se numără printre cauzele care obligă un serviciu atât de important să lupte adesea pentru propria supravieţuire. Mai multe informaţii sunt disponibile pe *www.heimwegtelefon.net.*

Dedicată tuturor celor cărora frica le este însoţitor constant

Prolog

după toate leziunile suferite deja în zonele sensibilizate de hematoame… după loviturile în faţă, spate, rinichi și stomac, în urma cărora zile întregi urina căpăta nuanţa sfeclei… după toată durerea pe care el i-a provocat-o ba cu furtunul, ba cu fierul de călcat, nu s-ar fi gândit vreodată să mai poată regăsi așa *ceva.*

Sexul a fost demenţial, gândi ea, întinsă pe pat în semiîntuneric, locul de unde bărbatul de care era îndrăgostită incurabil s-a ridicat să meargă la baie.

Oricum, multe variante cu care să-l compare nu avea. Înainte de soţul ei avusese doar doi iubiţi, într-o vreme care i se părea aparţinând altei ere. Experienţele neplăcute ale prezentului le suprimaseră de mult pe cele pozitive ale trecutului.

De ani de zile, tot ce se întâmpla în dormitor era legat pentru ea doar de durere și umilinţă.

Și acum stau întinsă aici. Respir și simt parfumul unui bărbat nou în viaţa mea și mi-aș dori ca noaptea de iubire s-o ia de la capăt.

Era contrariată de ea însăși, de cât de repede se încrezuse în el și îi povestise despre abuzul pe care-l suferise în căsnicie. Totuși, s-a simţit atrasă de el din primul moment; de când i-a auzit vocea profundă și s-a uitat în ochii săi, calzi și întunecaţi, care o priveau așa cum ai soţului ei n-o priviseră niciodată. Deschis, sincer, plini de iubire.

Aproape că-i povestise și despre filmare. Despre seara în care soţul ei a silit-o. Cu bărbaţii.

Mai mulţi bărbaţi care au maltratat-o și au umilit-o.

Greu de crezut că m-aș mai fi dăruit vreodată în viața asta unui reprezentant al sexului „puternic.”, se gândi ea trăgând cu urechea la susurul dușului în care dispăruse bărbatul visurilor ei.

De obicei ea era cea care, odată „folosită” de „soțul” ei, încerca ore întregi să-și îndepărteze dezgustul de pe pielea care acum se bucură de mirosul moscat al unei aventuri, și cu drag l-ar fi conservat etern.

Susurul apei se opri.

— Ți-ar plăcea să mai facem și altceva? îl auzi cum i se adresează ademenitor din baie, după ce ieșise deja din duș.

— Al naibii de mult! îi răspunse ea, deși nu avea idee cum îi va explica bărbatului ei că urma să întârzie.

Era doar…

S-a uitat la ceasul de la mână, dar era prea obscur împrejur ca să-i distingă cifrele sau cadranul. În afară de raza care pătrundea în dormitor prin îngusta crăpătură a ușii întredeschise, doar o panoplie slab iluminată mai arunca ceva lumină. Un pumnal de samurai, ușor curbat, cu un mâner din sidef verzui, atârna pe peretele dormitorului, iluminat de două leduri cam chioare, care oricum ofereau doar o atmosferă de veghe.

Se întinse după telefonul mobil, când privirea îi căzu pe o poliţă cu întrerupătoare montată în noptieră.

— Oare să beau un cocktail?

Apăsă pe butonul exterior al poliţei și nu se putu abţine să nu chicotească, pentru că, evident, funcţia lui era alta. Pe sub cearşaful tras putea privi direct salteaua, care acum strălucea de un albastru halogen ce crea iluzia că s-ar fi aflat pe salteaua gonflabilă dintr-o piscină.

Se așeză turcește pe salteaua umplută cu apă, care lumina intens, într-o nuanţă de albastru fosforescent. Continuă să schimbe culorile. De la un albastru azur, la un galben fosforescent, la un alb orbitor, *la un…*

— Ce e asta? se întrebă.

Șoptit. Mai mult pentru sine, urmând unui moment de uimire profundă. Se aplecă în faţă, pentru a privi prin rombul format de picioare și tălpi.

O, Doamne Dumnezeule…

Șocată, își acoperi gura cu mâna și fixă salteaua cu privirea,

aceea pe care cu câteva minute în urmă iubise un bărbat.

Am halucinaţii. Nu văd cu adevărat, cum…

— Așadar, ţi-ai dat seama de asta, zise o voce străină din stânga ei.

Apoi, ca și cum străinul apărut în tocul ușii de la baie ar fi avut o telecomandă cu care putea controla groaza, preschimbă patul de sub ea în roșu sângeriu. Priveliștea care i se arătă era atât de oribilă, încât ar fi preferat să-și scoată ochii.

Într-adevăr, ea își dăduse seama de „asta”, adică de faptul că „asta” nu are niciun sens. Raţiunea ei nu putea, pur și simplu, să accepte ceea ce i se arăta, oroarea fiind peste graniţele imaginaţiei umane.

— Unde e? Ce-ai făcut cu el? strigă ea la străin, mai tare decât o făcuse vreodată, în timp ce monstrul cu înfăţișare de om se apropie de pat cu o seringă și un zâmbet arogant:

— Uită, te rog, de iubitul tău acum! Consider că a venit timpul să mă cunoști pe *mine.*

1

Jules Tannberg

Jules stătea la birou și se gândea la armonia dintre zgomotul din ureche și sângele de pe perete.

Însă, interogat ulterior, nu ar fi putut explica de unde-i venise morbida asociere. Poate din cauză că freamătul care se auzea în cască îi aducea aminte de un lichid care-și croiește drumul printr-o crevasă.

Ca sângele ce i se scurge unui muribund din vene.

Sângele care poate mânji pereţii unui dormitor, lăsând lumii un mesaj.

Jules își mută privirea de la televizor, care în prim-plan arăta cifrele grotesc de mari, mânjite în roșu deasupra patului, pe peretele dormitorului victimei. Era caligrafia lui Kalendar-Killer[1]. Un fel de salut de genul: „Am fost aici și poţi fi fericit că nu ne-am întâlnit”.

Căci altfel ai fi fost și tu pe același pat. Cu o expresie mirată pe faţă și gâtul tăiat.

Se învârti pe scaunul de la birou vreo nouăzeci de grade, iar televizorul îi dispăru din câmpul vizual, ajutându-l să se concentreze la

[1] Numele propriu al criminalului, împrumutat din engleză (n.tr.).

apel.

— Alo, e cineva acolo? întrebă el pentru a treia oară, dar oricine s-ar fi aflat la capătul celălalt, în freamătul liniei, nu scotea încă niciun cuvânt.

În schimb, Jules auzi în spatele lui un bărbat a cărui voce îi prezenta încredere, deși nu se întâlniseră vreodată.

— *Până acum au fost trei femei găsite moarte în apartamentele lor,* zise străinul pe care-l știa din priviri și care se ocupa de la o distanță sigură să le transmită oamenilor cele mai oribile crime din Germania, direct între proprii lor patru pereţi. *Număr de dosar XY... nesoluţionat*[2]*. Cel mai vechi* true-crime-show[3] *al naţiunii.*

Jules se enervă că nu găsea telecomanda pentru a închide televizorul, care încă derula imagini de la locul celei mai recente fapte ale lui Kalendar-Killer.

Tocmai era reluat programul de la 20: 15, în care fuseseră adăugate sugestiile spectatorilor, apărute în răstimpul care a urmat difuzării în premieră.

Camera unde lucra era una de trecere între sufragerie și bucătărie, aparţinând unei clădiri vechi din Charlottenburg. Ca și restul locuinţei, avea pereţi impresionant de înalţi, care se opreau în tavanul cu stucaturi de care, cu sute de ani în urmă, primii locuitori au atârnat cu siguranţă candelabre grele. Jules, pe de altă parte, prefera lumina indirectă; pentru el, până și lumina ecranului TV era prea puternică.

Setul fără fir, compus dintr-o cască și un microfon în faţa gurii, ambele de dimensiuni reduse și montate pe o sârmă la nivelul gâtului, îi permitea să caute telecomanda pe biroul saturat cu ziare și documente.

Își aminti că doar ce o avusese în mână, deci ar fi trebuit să fie îngropată pe undeva pe sub documente.

— *...Și la fiecare loc al faptei, aceeași imagine îngrozitoare. Data decesului pe perete, scrisă cu sângele victimei.*

30.11.

---

[2] *Aktenzeichen XY... ungelost* (în original), emisiune de televiziune germană cu cazuri nerezolvate ale poliției, creată de Eduard Zimmmermann (n.tr.).

[3] Gen de emisiune care analizează crime comise (engl., în orig.) (n.tr.).

08.03.
01.07.

— *...Acestui* modus operandi *i se datorează numele de Kalendar-Killer.*

Prima crimă, comisă acum un an, acaparase deja atenţia întregii mass-media din noiembrie anul trecut.

Jules îşi întrerupse căutarea telecomenzii pentru a arunca o privire fugară înspre stradă, prin geamul dublu, ușor boltit, ce îndura un viscol cumplit. Din nou, se miră de memoria lui meteorologică. Putea să-și aducă aminte cele mai ciudate lucruri, auzite doar o dată, cum ar fi legendele conform cărora Hitchcock nu avea buric sau cum ketchupul a fost vândut în anii 1830 pe post de medicament. Dar nu-și putea aminti ultima iarnă.

Oare să fi nins în primul weekend din postul Crăciunului de anul trecut, tot așa ca acum, peste zone întinse ale Germaniei? Recordul verii, temperaturile tropicale de aproape patruzeci de grade, s-a simţit cum se trece lejer spre o vreme mohorâtă. Ce-i drept nu era prea frig, cel puţin în comparaţie cu Groenlanda sau Moscova, dar variaţiile dintre zăpadă și ploaie, mânate de un vânt aspru dinspre est, au împins oamenii după petrecerile de seară pe cel mai scurt drum înapoi acasă. Sau la un cabinet ORL. Așa se face că privirea aruncată afară avea ceva liniștitor, și asta nu doar în contrast cu picturile rupestre ale criminalului.

În spatele ferestrelor înalte părea că o echipă de filmare asmuţise un tun cu confetti prin faţa lămpilor de pe strada din Charlottenburg. Parcă le-ar fi oferit locatarilor apartamentelor din perioada expansiunii industriale germane, la mare căutare, în jurul lacului Lietzen, un spectacol de Crăciun în avans. O mulţime de fulgi dansau ca un roi de licurici în conul de lumină caldă, de unde erau purtaţi peste suprafaţa îngheţată a lacului în direcţia turnului radio.

— Vă reţine cineva să-mi vorbiţi? își întrebă Jules presupusul interlocutor de la telefon. Dacă da, atunci vă rog să tușiţi o dată!

Jules nu era sigur, dar era de părere că auzise o răsuflare asemănătoare cu cea a unui alergător care se chinuia să respire.

Să fi fost un tușit?

Se întoarse către laptopul prin al cărui software era intermediată discuţia – volumul era dat tare. Gazda *XY* tot mai răzbea până la el. Dacă Jules nu găsea telecomanda, nu mai avea de ales decât

să scoată televizorul din priză.

— *...Ne-am consultat îndelung între noi dacă să vă mai arătăm o dată locul faptei în detaliu. Dar aceste înregistrări sunt până acum singura urmă a detectivilor spre Kalendar-Killer. După cum vedeţi...*

În colţul ochiului, Jules observă cum perspectiva camerei se schimbă, imaginea cu scrisul însângerat de pe perete mărindu-se. Deveni atât de apropiat, încât tencuiala grunjoasă părea un peisaj selenar pe care un criminal în serie l-a folosit greșit pe post de pânză.

— *...cifra 1 de sus, din colţ, este ornată astfel încât numărul pe care făptașul l-a scris pe peretele primei crime, cu puţină imaginaţie seamănă unui căluţ-de-mare. Întrebarea pe care v-o adresăm dumneavoastră este: Recunoașteţi scrisul? L-aţi mai întâlnit până acum în vreun context? Pentru informaţiile relevante...*

Jules se încordă. Acum era clar. Auzise ceva pe linie.

Dresul unei voci. Răsuflare. Brusc, freamătul se stinse.

Atmosfera redată în cască se alterase, de parcă interlocutorul ar fi ieșit dintr-un tunel bătut de vânt afară, unde era ferit.

— Nu v-am înţeles, deci presupun că sunteţi în pericol, zise Jules, moment în care găsi și telecomanda sub un pliant pentru o clinică de reabilitare.

Curtea Berger – Sănătate în ton cu natura

— Orice s-ar întâmpla, trebuie neapărat să rămâneţi pe fir! Nu închideţi! Sub nicio formă!

Închise televizorul și își văzu reflexia în negrul instantaneu al ecranului plat, transformat într-o oglindă sumbră. Jules scutură din cap nemulţumit de reflexia sa, chiar dacă trebuia să admită că arăta mult mai bine decât se simţea. Mai degrabă de douăzeci și cinci, decât de treizeci și cinci. Mai degrabă sănătos, decât bolnav.

Ăsta îi fusese mereu blestemul. Chiar cu gastroenterită și o inimă frântă, încă deborda în jurul lui de viaţă înfloritoare. Doar Daiana învăţase în decursul relaţiei lor să-l „citească”. Fusese mult timp jurnalistă liber-profesionistă, iar datorită empatiei active reușise deja să scoată câteva secrete foarte bine păzite de la cei pe care îi intervievase. Ce-i reușea cu străinii îi reușea evident și cu cei apropiaţi.

Putea recunoaște la Jules semnele apropierii unei căderi psihice cauzate de epuizare, atunci, după două ture consecutive de noapte la dispeceratul pentru urgenţe, când ochii lui căprui licăreau într-o nuanţă mai închisă, sau atunci când buzele lui proeminente erau o idee

mai uscate decât de obicei, pentru că nu reușise să ghideze cu succes, la telefon, o mamă care îşi resuscita copilul. Pe atunci Daiana îl luase în braţe fără să spună ceva și îi masase umerii încordaţi. Ea putea să-i intuiască durerile de stomac, epuizarea și recurenta lui melancolie profundă, când stăteau întinși pe canapea, iar ea îşi îngropa faţa în părul lui des și ciufulit. Poate că îl studiase și în somn – tresăririle lui nervoase, mormăitul – și posibil să-l fi strâns ușor de braţ când striga. *Posibil.* El evitase să o întrebe, iar acum nu mai avea ocazia s-o facă.

Acolo!

De data asta era foarte sigur. Apelantul gemuse. De era bărbat sau femeie, nu s-ar fi putut spune, însă persoana suferea de dureri pe care încerca să le suprime.

— Cine… e acolo?

În sfârșit! Prima propoziţie completă. Nu părea că apelantei i s-ar fi ţinut un pistol la tâmplă, dar nu poţi ști niciodată.

— Numele meu este Jules Tannberg, îi răspunse el.

Se concentră și, la scurt timp după, cuvintele următoare îi începură cea mai intensă și gravă conversaţie din viaţa lui:

— Sunteţi conectată la linia telefonică pentru însoţire. Cu ce vă pot fi de folos?

Răspunsul aproape că-i sparse timpanul.

Alcătuit dintr-un singur urlet groaznic de disperat.

2

— Alo? Cine e acolo? Spuneţi-mi, vă rog, cum vă pot ajuta!

Urletul se sfârșise.

Absent, Jules apucă un pix și o agendă ca să-și noteze ora apelului.

Ora 22: 09.

— Mai sunteţi acolo?

— Ce, cum… aaah! nu, eu…

Răsuflări grele, alerte. Disperate.

— Îmi pare foarte rău, eu…

Se articulă vocea unei femei.

Bărbaţii interlocutori erau o excepţie. Linia telefonică pentru însoţire era un serviciu folosit în mare parte de femei care se aflau noaptea pe drum înspre casă, fiind nevoite să treacă prin parcări, pe străzi goale sau chiar prin pădure. Se prea poate să fi fost din cauză că lucraseră până târziu, fugiseră de la o întâlnire tensionată sau pur și

simplu n-au mai avut chef de petrecerea la care încă le mai rămăseseră prietenele.

Brusc, aflate singure la o oră la care nu e prea plăcut să fii altundeva decât în pat, li se făcea foarte frică în întuneric: când treceau prin parcări goale, pasaje subterane slab iluminate sau pe scurtături alese pripit, care le duceau prin zone izolate. Așa ajungeau să își dorească compania cuiva care să le însoţească în siguranţă prin noapte. Compania cuiva care, în caz de orice, le-ar fi știut locaţia exactă și ar fi putut cere imediat ajutor, ceea ce oricum se întâmplase rar în istoria liniei telefonice pentru însoţire.

— Trebuie... să închid... spuse ea, iar Jules se temu că poate era intimidată de vocea lui profundă, caz în care ar fi trebuit să acţioneze rapid pentru a nu o pierde.

— Aţi prefera să vă fac legătura cu o însoţitoare de sex feminin? întrebă el, conștient că „feminin" și „însoţitoare" formau un pleonasm.

Bănuia că apelanta (își notă: „puţin peste 30") avea dificultăţi în a se concentra, așa că se strădui să se exprime cât mai simplu și clar.

— Pot înţelege dacă, în situaţia dumneavoastră, nu vă simţiţi confortabil să vorbiţi cu un bărbat.

Temerea celor care căutau ajutor la linia telefonică pentru însoţire era, cum sunt de regulă majoritatea temerilor, adesea nefondată. Dar avea legătură, fie că se datora unei întâmplări ce ar justifica-o (cum ar fi pipăitul stupid al unui beţiv la îmbarcarea în metrou), fie unei închipuiri, în mare parte cu un bărbat. De aceea, pentru Jules era lesne de înţeles dacă o femeie n-ar fi dorit să vorbească cu un reprezentant al genului care îi declanșase temerea iniţială, oricât de iraţională ar fi fost.

— Să vă fac legătura? întrebă el încă o dată.

Primi în sfârșit un răspuns, chiar dacă unul derutant.

— Nu, nu e asta. Eu... eu nici măcar n-am observat.

Părea speriată, dar nu panicată. Mai degrabă lăsa impresia unei femei care trecuse deja prin spaime mult mai mari.

— Ce nu aţi observat?

— Că v-am sunat. Trebuie să se fi întâmplat când mă căţăram.

Căţărat?

Freamătul de pe fir, care se datora clar vântului, reveni, din fericire nu atât de intens ca la început. Apelanta era cu siguranţă în câmp deschis.

Agenda lui Jules se umplu cu întrebări:

Ce femeie speriată se caţără noaptea? Pe viscol?

— Cum vă numiţi? dori el să ştie.

— Klara, răspunse ea.

Părea surprinsă de sine, ca și cum i-ar fi scăpat numele fără să vrea.

— OK, Klara. Tocmai voiaţi să-mi explicaţi că ne-aţi sunat din greșeală?

El spuse „ne deoarece prezentarea unei echipe în spate genera încredere apelantului, și de fapt chiar lucrau mai mulţi voluntari la linia telefonică pentru însoţire. Doar azi, într-o sâmbătă cu un volum ridicat de apeluri urgente, în Berlin stăteau patru voluntari în preajma laptopurilor, așteptând între orele zece seara și patru dimineaţa să le intre apeluri de la numărul naţional. Cu toate astea, nu erau într-un birou spaţios cum aveau cei de la dispeceratul de urgenţă al pompierilor, fostul loc de muncă a lui Jules.

Mulţumită acestui software de la linia pentru însoţire, care direcţiona fiecare apel ce intra către cineva dispus să le ajute, ei puteau să se ocupe de apelantele speriate, singure și parţial chiar dezorientate din confortul propriei locuinţe. De când informaţia despre noul serviciu de asistenţă finanţat din donaţii se răspândise ca un virus prin intermediul reţelelor sociale, apelurile primite avuseseră o creștere constantă; dar nu era ca și cum linia pentru însoţire suna neîntrerupt.

Voluntarii puteau în răstimp să-și vadă de chestiuni personale, cum ar fi vizionările pe Netflix, ascultatul muzicii sau cititul. Și datorită căștii fără fir se puteau mișca, în cazul unui apel, nestingheriţi prin casă. Mulţi stăteau întinși în pat sau chiar în cadă. Puţini erau cei care, asemenea lui Jules, stăteau la birou, dar asta era o obișnuinţă pe care o dobândise la vechea meserie. Chiar dacă prefera să se miște pe parcursul unei convorbiri telefonice, avea nevoie de o structură la începutul stabilirii contactului.

Cel mai mult i-ar fi plăcut să poată introduce toate datele pe care apelanta i le oferea într-o interfaţă computerizată, dar asta n-ar fi fost foarte relevant. Era altfel decât odinioară la 112, în acest caz nefiind nevoit să trimită o mașină de intervenţie echipată în consecinţă cu cele necesare. Și nici nu vedea pe monitor, pe un plan digital al orașului, locaţia aproximativă a celor care aveau nevoie de ajutor. Totuși, Jules se simţea mai organizat în spatele biroului. Îi oferea un

cadru atunci când vorbea cu apelantele.

— Da. Trebuie să fi deblocat tastele din greșeală, spuse Klara. Mobilul meu a făcut-o de capul lui. Mă scuzaţi de deranj, nici nu voiam să vă sun.

Număr salvat, și-a notat Jules. Nu era prima oară când Klara se temea. Nici a doua sau a treia oară. Trebuie să se fi temut deja atât de des, încât avea telefonul de însoţire trecut la favorite.

— Mii de scuze, am format greșit, acum o să…

Klara voia evident să încheie convorbirea. Iar asta Jules nu o putea permite.

Se ridică de la birou. Parchetul vechi, tăbăcit de atâţia pantofi, mobilă târșâită și obiecte căzute, scârţâi obosit sub adidașii lui.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar pare că aţi avea nevoie de ajutor.

— Nu, răspunse Klara o idee prea repede. E prea târziu pentru asta.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Auzi o tânguială care răsună atât de clar pe fir, încât crezu pentru un moment că venise de la el din hol.

— Pentru ce e prea târziu?

— Am deja un însoţitor. Nu am nevoie de un al doilea.

— Nu sunteţi singură pe drum?

Vântul de la capătul celălalt se înteţi iar, dar vocea Klarei tot răzbea.

— În ultimele săptămâni n-am fost singură nici măcar o secundă.

— Cine a fost cu dumneavoastră?

Klara respiră greu, apoi spuse:

— Nu-l cunoaşteţi. Poate doar sentimentul pe care-l produce – vocea ei se întrerupse. Frica de moarte.

Plângea?

— Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! spuse ea încercând să-și păstreze calmul și, înainte ca Jules să poată întreba ce voia să spună cu asta, continuă frenetic. Trebuie să închid. El n-o să creadă că a fost o neatenţie, c-am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat, o să vină și la dumneavoastră.

— Să facă ce?

— Să vă omoare și pe dumneavoastră, spuse Klara,

declanșându-i lui Jules un déjà vu prin profeția sa morbidă.

3

Patru ore mai devreme

— Dacă o dai în bară, ești mort, glumi Caesar.

Chicotitul i se opri când observă în mimica stingheră a lui Jules că întrecuse măsura cu remarca lui obraznică.

— Îmi pare rău, *sorry,* a fost lipsit de cuviință.

Magnus Kaiser, poreclit drăgăstos de prietenii lui Caesar, îl privea vinovat pe cel mai bun prieten al său. Jules, care stătea lângă el la birou, scutură din cap și gesticulă cu indiferență.

— De câte ori ți-am zis să nu te porți cu mine cu mănuși? Nu-mi merge mie mai bine dacă-ți cântărești tu fiecare cuvânt.

— Totuși ar trebui să nu mă ia gura pe dinainte în prezența ta când vine vorba de cuvinte ca deces, moarte și crimă.

Caesar oftă și arătă spre laptopul pe care i-l adusese lui Jules, cu software-ul liniei telefonice pentru însoțire:

— Ascultă, poate asta e o idee proastă. Mai bine nu ți-ai petrece sfârșitul de săptămână ascultând oameni labili psihic.

— Pe tine doar te roade conștiința că nu ai convenit asta cu nimeni. Dar n-avea grijă, n-o va afla nimeni de la mine. O să rup linia telefonică pentru tine, nu te impacienta.

Caesar nu părea convins. De fapt, era o situație puțin precară ca Jules să-l înlocuiască pur și simplu, fiindcă acel laptop era proprietatea asociației, iar distribuirea lui era permisă doar unui cerc prestabilit de persoane. N-ar fi fost tocmai potrivit ca Caesar să fi cooptat un prieten fără să i se fi permis.

— Găsesc eu altă rezolvare, cine îmi preia tura… începu el, dar Jules îi stârpi germenul protestului ciufulindu-i prietenului său pletele blonde, pe care încă le purta în stil de surfer.

De altfel, trecuse o eternitate de când Caesar văzuse ultima dată marea. Și nu-i va mai fi dat în viața asta să călărească valurile pe plăcile lui dragi.

— De câte ori vrei să mai trecem prin asta? Ai în seara asta o întâlnire pentru a câta oară în ultimele luni?

Caesar îi arătă degetul din mijloc pe care-și tatuase în primul semestru la drept semnul de paragraf. Acum regreta, fiindcă de asta îl refuzaseră marile case de avocatură, îndreptându-l către clienții care intrau din stradă într-un oraș oarecare.

— Exact, prima întâlnire, stabili Jules. Și pe o scară de la unu la zece, cât de bună e Xan-tipa asta?

— O cheamă Ksenia. Și e cu siguranţă un doișpe. Nu sunt singurul din grupul de sprijin care a pus ochii pe ea.

Caesar aruncă o privire nervoasă la ceasul de mână, un Rolex Submarin cu care nu fusese vreodată la scufundări și probabil n-avea să o facă vreodată. Vremurile când Caesar își onora porecla și se distingea ca luptător în fiecare tip de sport se încheiaseră, în fine, de un an întreg. Astăzi, până și bărbieritul i se părea o provocare. Barba lui Caesar, mai mult ca sigur, nu mai văzuse o lamă de ras de o săptămână, și asta îl îmbătrânea vizibil peste treizeci și șase.

— Așadar, ce mai aștepţi? îl îmboldi Jules. Mișcă-te din casa mea și du-te să-ţi afli femeia visurilor!

Jules se ridică și trase de mânerele scaunului cu rotile al lui Caesar, doar că acesta acţionă piedica, așa încât prietenul său nu-l putu urni de lângă birou.

— Chiar am un presentiment rău, spuse el încet, ridicându-și capul.

Se uită cu ochii lui albaștri prin Jules, ca și cum el nici nu ar fi fost în cameră. Privirea lui, visez-cu-ochii-deschiși, avea un efect puţin cam tulburător asupra oamenilor care nu-l cunoșteau pe Caesar. O afișa însă de mai multe ori pe zi, uneori aparent fără motiv. Părea efectiv complet absent, dar Jules știa că, în astfel de secunde, prietenul lui își trăia cele mai meditative momente. Brusc, Caesar reveni la realitate. Nu mai avea să alerge niciodată, pentru că alcoolicul care îl izbise în parcarea de la McDonald’s, chiar în faţă la drive-in, nu se putea așeza într-o mașină a timpului pentru a-și retrage traseul pe care condusese beat.

— Stai liniștit, camarade! M-am ocupat ani întregi la 112 de cele mai anormale apeluri. Sigur o să mă descurc și aici să liniștesc câţiva iepuri fricoși.

— Nu la asta mă refeream.

— Atunci?

— Strict la tine, Jules. După toate câte ţi s-au întâmplat, tocmai tu ar trebui să te ţii la distanţă de oameni aflaţi în circumstanţe excepţionale.

— Te referi la oameni ca tine?

Jules se lăsă pe genunchi în faţa scaunului rotativ pentru a-și

privi fix în ochi cel mai bun prieten.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Chiar ai o întâlnire?

Surprins de întorsătura bruscă a discuţiei, lui Caesar îi dădură lacrimile.

— Ești cel mai bun prieten al meu? îl întrebă pe Jules, prinzându-l de mână.

— Din școala primară.

Existase doar o fază la care se evitaseră, și asta în clasa a unsprezecea când se îndrăgostiseră de aceeași fată. Însă chiar și un asemenea impas nu a rămas nedepășit. În final s-a ajuns la o prietenie strânsă între Caesar și Daiana, chiar dacă frumuseţea adolescentină a lui Jules a fost atuul decisiv.

— Dacă aș fi însărcinat, m-aș mărita cu tine, glumi Jules.

— Atunci nu continua să mă întrebi, OK?

Jules se ridică în picioare, cu mâinile ridicate, ca și cum ar fi vrut să arate că e neînarmat.

— Doar dacă nu faci vreo prostie? îl întrebă pe Caesar, care porni spre hol, învârtind roţile căruciorului.

„Cândva n-o să mai suporte”, îi prezise Daiana lui Jules. „Caesar nu a avut nici măcar ambiţia să se lase de fumat când era baschetbalist, cum să ţină el piept paraplegiei?”

— Îmi spui ce plănuiești cu adevărat în seara asta? îi strigă lui Caesar.

Drept răspuns, prietenul lui cel mai bun îi oferi citatul lui Tom Cruise, împrumutat din *Top Gun,* pe care și-l tot aruncaseră în glumă încă din școală:

— Aș putea să-ţi mărturisesc, Jules. Dar după aia va trebui, din păcate, să te omor.

S>a mă omoare? gândi Jules patru ore mai târziu, derulând în minte ultimele propoziţii rostite de Klara la telefon:

— Trebuie să încheiem. El nu o să creadă că a fost o neatenţie, că am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat o să vină și la dumneavoastră.

Să mă omoare?

Chiar dacă nu credea cu adevărat că se afla în pericol, Jules resimţea o nervozitate neplăcută, ameninţătoare. Similar coșmarului cu testarea, în care se afla din nou și din nou în faţa comisiei de

examinare și trebuia să susţină o probă orală pentru care nu se pregătise.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? o întrebă el pe Klara, reglându-și casca. De ce ar veni cineva la mine vrând să mă omoare?

Și despre cine vorbim aici?

— Îmi pare rău că am spus asta, dar e adevărat. De cum va afla că v-am contactat, o să vă caute și o să vrea să vă elimine.

El?

Jules n-avea stare. Porni mașinal, prin camera de zi și lucru, înspre hol.

— Aţi făcut bine că aţi sunat la linia pentru însoţire, o lăudă el ca s-o încurajeze și s-o liniștească.

Cum e tipic pentru locuinţele revoluţiei industriale de lângă lacul Litzen, holul, asemenea unui tunel îngust, unea bucătăria dintr-un capăt cu sufrageria din celălalt capăt. Pentru distanţa dintre ele (cu deschidere spre camerele copiilor, părinţilor și oaspeţilor; dar și spre cămară și debara) și-ar fi dorit o bicicletă sau măcar un skateboard, atât de lung era tunelul îngust.

Jules știa că trebuie să-și aleagă cuvintele și să evite orice expresie negativă dacă voia să păstreze legătura cu necunoscuta. Pe de altă parte, nu mai era sigur dacă asta era o strategie atât de inteligentă. Oricum, Klara tocmai îi adusese la cunoștinţă că și el se scălda în ape tulburi. Ceea ce normal că suna absurd, dacă nu chiar (și asta îl îngrijora) complet smintit.

Asistenţii cu mai puţină experienţă ar fi crezut probabil că femeia nu are toate ţiglele pe casă; o pacientă care avea halucinaţii și care e posibil să sune de la telefonul unui azil, ceea ce nu se întâmpla atât de rar.

Totuși, în vocea ei nu se simţeau semnele interferenţelor medicamentoase, iar formulările, chiar și coerenţa propoziţiilor, nu dădeau impresia că ar fi fost alterate în zeci de ședinţe terapeutice.

Jules simţea că frica ei avea un fond raţional. Iar el voia să înţeleagă chiar acest fond.

— Unde vă aflaţi în momentul de faţă? întrebă el după ce chibzui scurt.

Cea mai importantă dintre întrebările pe care le punea miilor de apelanţi de-odinioară, pe când încă mai lucra în contratimp la sediul pompierilor din Berlin. Douăzeci și cinci de posturi, fiecare echipat cu

cinci monitoare, patru mii de apeluri pe zi, jumătate dintre ele necesitând o intervenţie. Un incendiu în Marzahn4, un accident vascular cerebral la mijloc și un travaliu prematur în Lichtenrande5. Nimeni n-ar fi putut fi ajutat fără a dezvălui unde ar fi trebuit trimisă mașina de intervenţie. La un apel de pe mobil era posibilă localizarea în funcţie de cel mai apropiat turn de semnal, dar la periferie asta putea însuma câţiva kilometri.

— De ce vreţi să știţi unde mă aflu?

— Să vă ajut.

— Nu m-aţi auzit? Eu sunt pierdută. Închideţi, așa măcar vă salvaţi pe dumneavoastră.

Jules se încruntă, un obicei subconștient atunci când se concentra:

— Sunteţi deci ameninţată. De un bărbat, presupun. E acum în preajma dumneavoastră?

Klara suspină cu o urmă de râset:

— E mereu cu mine. Chiar și atunci când nu îl văd.

În locuinţa lui Jules domnea liniștea. Singurul sunet era zumzetul frigiderului vechi, care însă pierduse mult din intensitate când Jules înaintă pe hol, astfel încât să-și poată crea un peisaj acustic limpede al împrejurărilor Klarei. Pantofii ei scrâșneau pe pietriș, auzea frunze foșnăind, deci cărarea era împădurită. O singură mașină accelera în fundal. Regiunea era izolată, dar nu părăsită.

— Trebuie să închid!

— Vă rog, spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta!

— Nu m-aţi ascultat. Eu nu mai pot fi ajutată. Trebuie să vă gândiţi la propria persoană.

Klara începuse să vorbească ceva mai energic, aproape asertiv.

— E o glumă? întrebă Jules. Vreţi să mă speriaţi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Nici nu mi-ar trece prin gând.

— Atunci spuneţi-mi ce se petrece!

Liniște. Atât de intensă, încât Jules putea să audă un ușor ţiuit în

---

[4] Localitate din sectorul Marzahn-Hellersdorf, în nord-estul Berlinului (n.tr.).

[5] Localitate din sectorul Tempelhof-Schoneberg, în sudul Berlinului, cele două aflându-se la o distanță de 35 de km una de alta (n.tr.).

urechea dreaptă. Un ţiuit care îl însoţea mereu și despre care uita cu săptămânile, până când îl supăra sau agita ceva. Se pare că bâzâitul ascuţit, clar, asemănător ţânţarilor, era declanșat de emoţiile negative care îl intensificau.

— Aţi simţit vreodată atâta spaimă, încât fiecare celulă din corp să vă doară? întrebă ea.

Bâzâitul de ţânţar se retrase iar în fundal, în timp ce Jules căuta să găsească un răspuns la întrebare.

Își închise ochii, eliminând lumina slabă a lămpii de veghe de pe hol, însă întunericul deplin din spatele pleoapelor îl ademeni într-o clipă spre o imagine fericită din amintiri, în culori vesele.

Era iar vară și domneau treizeci și două de grade. Mirosul ploilor ce se apropiau plutea în aer. Jules înghiţi în sec. Nu voia să se gândească acum la asta, dar se împlinise ora de la ultima rememorare, ceea ce era atipic pentru el. În medie, fiecare minut liber îl ducea cu gândul la momentul în care pierduse tot.

— Adică dacă am avut vreodată așa o groază, încât să vreau să-mi sfâșii pielea de pe mine? Dacă mi-a fost vreodată frică să nu ard pe dinăuntru?

— Da, spuse Klara.

Și atunci Jules deveni sigur că ea nu va închide. Nu atât timp cât i-ar fi povestit cea mai înfiorătoare experienţă a lui. Cea care-l făcea și acum să-și dorească să nu mai fie în viaţă.

5

Cu trei luni jumătate înainte

Se spune că e nevoie să petreci doar o oră în locul ăsta, iar apoi n-o să mai poţi conduce imparţial pe străzile Berlinului. Faţa orașului se va fi preschimbat pentru totdeauna ori într-una bolnavă și urâtă, ori într-o grimasă deplorabilă. Prin contrast, sediul central arăta mai degrabă liniștitor: o cameră mare cât un depozit, care amintea de un centru de control pentru decolări de rachete, echipat cu două duzini de birouri și calculatoare. În spatele lor stăteau, îmbrăcaţi în uniformă, angajaţii pompierilor care se uitau constant pe monitorul cu planul Berlinului, așa ca Jules, în timp ce completau în paralel chestionarul aparţinând urgenţei respective.

Dar acum Jules nu avea timp să parcurgă întreaga listă cu apelantul panicat. Lucra instinctiv toate punctele pe care le învăţase în timpul formării pentru o astfel de situaţie.

Una dintre cele mai atroce situaţii cu care te puteai confrunta într-o tură la centrul de control.

Pacient: masculin

Vârstă: între 4 și 7

Stare: critică

— Mai aveţi contact verbal cu băiatul?

— Nu, nu mai zice nici pâs. Cât mai durează?

Apelantul, care se identificase drept Michael Damelow, suna de parcă tocmai urca grăbit pe o scară abruptă. Dar conform descrierii lui, se afla pe holul unei construcţii noi de pe strada Brandenburg, privind la o ușă încuiată.

— Numărul 17, etajul 4, stânga. Aici arde. Trebuie să vă grăbiţi!

— Echipajul de salvare e pe drum, îl informă Jules pe omul speriat de moarte.

Privirea lui se blocă pe suprafaţa mare a monitorului în spatele căruia aproape că nu se mai vedea limita încăperii. Pe harta digitală erau însemnate toate punctele actuale de incendiu din Berlin. În momentul respectiv, în afară de nebunia obișnuită de la orele de vârf ale unei după-amiezi de vineri, nu se întâmplase vreun eveniment neobișnuit.

Cu excepţia accidentului de pe centura orașului.

Jules privi scurt către monitorul din stânga. Ţinând cont de semnalul GPS, putea să mai dureze încă trei minute până la sosirea pompierilor.

— OK, m-am cărat de aici.

— Nu, așteptaţi! îi solicită Jules poștașului.

Bietul de el voise doar să livreze un pachet (Familia Haubach, Strada Brandenburg 17, el. 4), când s-a pomenit surprins de duhoarea fumului. Apoi de un picior de femeie dezgolit, pe care-l văzu de cum intră în hol, pe ușa lăsată, în mod straniu, descuiată. Iar la final, de sânge.

— Frate, mie mi-e frică, aici o să bubuie tot.

— Mai iese fum pe sub ușă?

— Încă da.

Jules bătea cu degetele în muchia tastaturii. Privit ca la carte, ar fi trebuit să fie de acord cu Damelow și chiar să-i ordone să plece de la faţa locului. Nicio persoană nevinovată nu ar trebui să deschidă ușa unei camere în flăcări și să se pună pe sine în pericol.

Dar Jules nu-l putea ignora nici pe băiatul încuiat.

— Cerule, zgârie ușa! gemu poștașul.

Vocea lui suna nazală și înfundată pentru că-și ţinea un prosop ud peste nas și gură. Îl luase din baie, așa cum îl instruise Jules să facă. Cel mai probabil, femeia încercase să-și ia viaţa și se târâse pe hol cu venele tăiate.

— Ce-aţi spus? îl interogă Jules.

— Băiatul zgârie! Din interior. La ușă.

Jules închise ochii și văzu un băiat pe moarte, care, în încercarea inutilă de a se elibera, își înfipse unghiile în lemnul ușii închise.

— Sunteţi sigur că nu se deschide?

— Ah, nu, sunt doar puţin dus, răspunse Damelow sacadat. Poate ușa e larg deschisă. Poate moarta peste care am trecut în hol nu e un cadavru, ci o păpușă. Și poate…

— E în regulă. Liniștiţi-vă!

Poștașul tuși și strigă în același timp:

— Cuvintele n-au valoare. Nu sunteţi cel care trebuie să stea într-o baltă de sânge în faţa unei camere fumegânde în care e un copil!

— Uitaţi-vă la celelalte uși. Au chei?

— Ce, cum?

— Chei. Adesea sunt universale și se potrivesc la toate ușile camerelor dintr-o locuinţă.

— Un moment. Nu, aici e doar… ba da!

Jules auzi pași. Pantofi scârţâind pe linoleum sau parchet laminat.

— Ba da, ce?

— Am găsit una.

— Încercaţi-o!

— OK, un moment.

Altă tuse puternică. Dacă poștașul avea așa probleme cu respiraţia încă de pe hol, atunci în camera copilului ar fi trebuit să se simtă ca un furnal.

— Zgâriatul s-a oprit, spuse Damelow.

— Nu contează, merge cheia?

— Cum? Da. Dar nu mă încumet. Nu primește focul oxigen dacă deschid acum ușa?

— Nu, minţi Jules.

— Eu… eu nu știu. Nu mă încumet. Mai bine plec…

Privirea lui Jules săgetă în stânga, înapoi la monitorul care-i arăta locaţia maşinii de intervenţie pe care o ceruse.

— Rămâneţi acolo! îi ceru poştaşului, sunându-l pe şeful echipei de salvare.

Îi răspunse imediat:

— Alo?

— De ce staţi?

— Suntem aici, spuse enervat şeful intervenţiei. Dar nu e nimic aici.

Ţânţarul din urechea ce suferea de ţiuituri se manifestă

5 5 5

la volum maxim.

— Cum adică, aici nu e nimic?

— În orice caz nu o urgenţă. Familiei Haubach îi merge bine, exceptând spaima pe care le-am tras-o noi.

Cu colţul ochiului îl văzu pe liderul de echipă vorbind cu delegatul lui. Garantat se cuplaseră de mult la discuţie şi o ascultau.

— Ai vorbit cu familia? îl întrebă Jules pe şeful intervenţiei de la faţa locului.

— Tată, mamă, fiică. Toţi bine.

Fiică?

— Un moment!

M-a înşelat nenorocitul?

Enervat, Jules se reconectă la convorbirea cu presupusul poştaş. Nu l-ar fi mirat dacă i-ar fi închis între timp, dar Michael Damelow era încă acolo.

— Unde sunteţi? întrebă Jules.

— Am spus deja. Pe Brandenburg.

— Nu, nu sunteţi, spuse Jules, explicându-i ce aflase de la colegul său.

— Nu se poate… aaah, Doamne… îmi pare rău, începu Damelow să se bâlbâie.

— Ce?

— În agitaţie, deci, eu am…

— Staţi liniştit! Inspiraţi adânc. Ce vi s-a întâmplat? Jules îşi dădu ochii peste cap.

O femeie moartă. O cameră în flăcări. Un copil strigând după ajutor, zgâriind. Şi acum un martor panicat.

— ...v-am spus-o pe cea de dinainte.

— Adresa livrării voastre anterioare?

— Exact. Am trecut deja mai departe.

— Unde sunteţi? Exact!

Cu multă stăpânire de sine reuși să nu ragă. Bărbatul avu nevoie de un răstimp pentru a-i oferi în sfârșit răspunsul corect.

— Strada Printzregent 24. Etajul 3, 10715 Berlin.

Jules îi ceru să repete de trei ori adresa.

La prima i s-a tăiat răsuflarea, la a doua i-a sărit inima. La a treia era mort.

Mort pe interior, ca un zombi care încă se mișcă și vorbește, sări de pe loc, își smulse casca de pe cap și se uită ca un nebun la feţele colegilor care-l priveau.

Dar el nu mai trăia.

Nu așa ca oamenii din jurul lui.

— Jules! strigă un lider în timp ce se grăbea spre el.

Dar acum era de neoprit. Se descotorosi de colegi, îi împinse la o parte pe cei care-i stăteau în faţă și fugi afară pe scară, până jos. Orbit de panică, surzit de frică, sări în mașina din parcarea aflată în faţa centrului de intervenţie și acceleră.

Pe strada Prinzenregent 24.

Al treilea etaj.

10715 Berlin.

La el acasă.

6

Klara Azi *Aţi simţit vreodată atâta spaimă, încât fiecare celulă din corp să vă doară?*

— Adică dacă am avut vreodată așa o groază, încât să vreau să-mi sfâșii pielea de pe mine? Dacă mi-a fost vreodată frică să nu ard pe dinăuntru?

— Da.

După schimbul ăsta de replici, însoţitorul ei telefonic tăcu o perioadă neliniștitor de lungă, iar Klara fu nesigură pentru un moment dacă Jules îi închisese.

Dar apoi spuse:

— M a scuzaţi, tocmai mi-am reamintit ceva foarte traumatizant din viaţa mea. N-a trecut foarte mult timp de atunci.

Klara se opri din mers și se aplecă, cu mâna proptită în partea ei

stângă ca să diminueze înţepătura din zona splinei, apărută în ciuda faptului că nu alergase deloc repede. Chiar dacă avea câteva kilograme în plus pe șolduri, ceea ce Martin nu uita să scoată în evidenţă („Măcar nu ţi s-au îngrășat ochii de căprioară, singura trăsătură care mai e simpatică la tine”), nu efortul fizic era cel care o îngreuna, ci experienţa aproape fatală trăită cu puţin înainte ca telefonul din buzunar să prindă o voinţă proprie și să selecteze numărul liniei pentru însoţire.

Convorbirea cu necunoscutul care părea empatic și temperat o costase puţina putere care-i mai rămăsese, de care ar fi avut de fapt nevoie pentru ceva mult mai important. Nici ea nu știa de ce mai vorbea cu el.

— Cunosc foarte bine situaţia pe care o descrieţi, spuse Jules după încă o pauză în care ea aproape somatizase ce-l apăsa sufletește.

Ceva ce apăsa cu atâta greutate, încât nu va mai putea renunţa vreodată la povara lui. Cuvintele lui Jules atinseră o coardă sensibilă a corpului metafizic, una pe care o credea pe veci amuţită, posibil chiar ruptă.

Jules, dacă ăsta era numele lui (îl pronunţa „Deuuls”), suna atât de autentic. Nu putea găsi un cuvânt mai potrivit, dar nici nu era sigură dacă simţurile o înșelau aici, afară, în întuneric. Poate era doar un actor care-și folosea vocea liniștitoare ca o mască pe care o purta în așa fel încât i s-ar fi crezut orice, oricât de improbabil ar fi fost.

— Nimeni nu mă poate înţelege.

Klara se îndreptă iar și slăbi elasticul cu care își prinsese părul des, șaten, într-o coadă de cal, conștientă fiind că nu coada prea strânsă era cauza presiunii din cap.

Klara absorbi aerul proaspăt și umed de pădure. Crengile pinilor apropiaţi formau un baldachin natural împotriva zăpezii. Datorită vântului care se potolise momentan, părea mai cald. Însă nu se putea opri din tremurat. Puloverul norvegian aruncat în grabă înainte de plecare peste o jachetă de sezon și blugii, între timp jilavi și rupţi, nu puteau face mare lucru împotriva frigului. Chiar și pentru o plimbare de toamnă, îmbrăcămintea aleasă era nepotrivită.

Plimbări, gândi ea cu o urmă de melancolie pentru care nu se putea suferi. *Le-am făcut prea rar în cei treizeci și patru de ani ai vieţii mele. Mă gândeam că ar fi o pierdere de timp, doar așa să alergi, fără o nevoie clară, fără un ţel, fără ceva de rezolvat. Și acum mă aflu aici, sângerând, cu mai puţină speranţă decât un condamnat la moarte legat*

deja de scaunul electric, și îmi lipsesc toate plimbările prin pădure pe care niciodată n-am vrut să le fac.

— Frica mea nu poate fi catalogată. Așa că nu-mi jigniţi inteligenţa încercând să-mi spuneţi că mă înţelegeţi, deși abia dacă necunoaşte m.

Își pipăi fruntea, împăcată că sângele se uscase, dar totuși capul îi răsuna ca un clopot de biserică izbit de un baros; pedeapsa primită când te caţări în mijlocul nopţii pe o stâncă despre care puţini berlinezi au știut vreodată că există. Un pont fără scop, turnuri artificiale din beton împroșcat de opt, nouă și zece metri înălţime, pe canturile, proeminenţele și adânciturile cărora, de fapt, doar membrii DAV6 aveau voie să escaladeze până la crucea de pe culme.

Dar cine verifică noaptea, pe viscol, un permis DAV?

— Nu știu cum vă simţiţi, dar știu cum vă comportaţi, iar asta o faceţi mai degrabă ca un copil sfidător decât ca o femeie adultă.

Jules iarăși răspunse corect. *La naiba!* Să fi prins din greșeală cel mai pregătit angajat de la linia telefonică pentru însoţire, sau fuseseră în ultimul timp toţi școliţi? La ultimul apel prinsese la aparat o fată drăguţă, dar mult prea tânără, care își începea constant propoziţiile cu sintagma „După cum spuneam...”, deși nu spusese absolut nimic înainte.

Desigur că între timp toţi însoţitorii trebuie să fi participat regulat la cursuri și seminare de formare cu titluri creative ca „Intervenţia într-o criză – ele sunt neînsoţite, tu le conduci acasă”, la care au analizat fragmente din apeluri ca cel de faţă.

6 Acronim pentru *Deutsche Alpinverein,* Asociaţia Alpiniștilor Germani (n.tr.).

Klara părăsi adăpostul oferit de pini și continuă să coboare, înfruntând vântul și zăpada, pe cărarea îngustă care șerpuia prin pădurea dintre Teufelsberg și Teufelsseechaussee. Poluarea luminoasă a metropolei, în a cărei periferie se afla, se întindea cât să alcătuiască un soi de crepuscul printre norii de confetti de zăpadă.

Ea își târa piciorul, în speranţa că glezna nu era nici măcar ruptă, dar de fapt și asta îi era indiferent. În fond, durerea îi făcea bine. Era atât de acută, încât îi dădeau lacrimile, și asta o ţinea trează pe ultimii metri.

— Ce v-a abătut de la drum? întrebă Jules.

Klara închise ochii scurt. Întunericul ce o înconjură astfel se

potrivea cu frigul atotprezent, aici, afară.

La naiba, de ce nu a închis pur și simplu?

Să fi întrebat răspicat „Ce s-a întâmplat?” sau să-i poruncească „Povestiți-mi!”, și i-ar fi închis dintr-o apăsare de tastă. Dar întrebarea lui provenea dintr-o evaluare corectă: că ea a fost cândva o femeie ce avusese un țel. O călătorie lungă în care pășise cu speranța împlinirii și, dacă ar fi fost posibil, chiar a iubirii, a cărei cale, cum a trebuit ea să învețe, era pavată cu mine de teren care puteau fi evitate doar cu foarte mult noroc. Și norocul, ei bine, a fost primul prieten care și-a luat rămas-bun și și-a rupt biletul de călătorie – și asta de al naibii de mult timp.

— Știți Le Zen de pe strada Tauentzien? întrebă ea.

— Hotelul de lux?

— Exact.

— Până și cafeaua de acolo e în afara bugetului meu, dar da, am auzit de el.

— Dar de liftul *Speakeasy*[6]*?*

— *Speak*… ce?

— Deci nu știți.

Klara înlătură o creangă care o împiedica să meargă mai departe.

— Din lobby se văd bine ascensoarele. Cel mai bine când stai pe o canapea îngustă, chiar lângă vazele cu orhidee violet. Dacă ai arunca o privire într-acolo, ai observa trei uși de lift cromate, frumos ornamentate cu motive asiatice, așa cum sunt încadrate în toate localurile Nippon & Co.

— Dar?

— Dar dacă exact la ora douăzeci și trei și douăzeci și trei de minute din ultima sâmbătă a lunii stai pe canapeaua respectivă și, privind printre orhidee, ții ochii ațintiți pe o ușă îngustă chiar de lângă grupul de lifturi, îți dai seama că ușa asta tapetată cu hârtie de mătase nu e o intrare sau ieșire spre o debara sau ceva asemănător.

— Dimpotrivă, este tot un lift.

Ea aproape chicoti. În circumstanțe normale i-ar fi făcut plăcere

---

[6] Formulare codificată însemnând „vorbește-ușor” (engl., în orig.) (n.tr.).

să se întreţină cu Jules pe teme mondene. Despre politică, artă, călătorii sau opinii legate de educaţia parentală, dacă ar fi avut copii. Suna ca un tată care reușea să fie simultan iubitor și hotărât. Cât de des întâlneai bărbaţi care chibzuiau și își încheiau corect propoziţiile, pentru că trăgeau concluziile corecte din ceea ce se spunea?

— Exact. E un al patrulea lift.

— De unde termenul de *Speakeasy?* întrebă el.

— În timpul prohibiţiei exista alcool doar în camerele din dos ale crâșmelor. Iar ușile ascunse spre camerele respective se deschideau doar dacă i se spunea încet barmanului un cuvânt-cod, de unde *Speakeasy,* pentru șoptit.

— Ce cuvânt-cod deschide liftul?

Bine. El tărăgăna întrebarea pe care o avea de fapt: *Și unde duce liftul?*

Știa că ea se va închide dacă intra prea devreme în miezul chestiunii. Că se va simţi ieftină și folosită, ca o fată care-i permitea prea repede băiatului cu care era la întâlnire să-și plimbe mâinile în timp ce o săruta.

— Între timp, pe scenă s-a stabilit *Speakeasy* ca termen pentru oricare *Établissement*[7] secret.

— Despre ce scenă vorbim?

Auzi un foșnet lângă ea, probabil o vulpe sau un mistreţ careâşi căuta hrană în zăpadă.

— Despre una în care durerea e venerată.

— V-aţi urcat în liftul respectiv?

Jules o provoca mai departe cu întrebările, în timp ce Klara, cu dureri fulgerătoare în splină și gleznă, şchiopăta în continuare la vale pe cărare, la câţiva metri distanţă de Teufelsseechaussee, pe care din fericire nu circula nicio mașină. Doar un nesimţit complet antisocial nu ar fi oprit pe vremea asta la vederea ei: și ea ce ar fi trebuit să zică? „Totul e în ordine, sunt bine. Eu mă plimb de plăcere, sângerând, cu glezna accidentată prin viscol”.

— Da, am făcut-o, răspunse ea ultimei întrebări ale lui Jules.

M-am urcat.

— La ora douăzeci și trei și douăzeci și trei de minute, așa cum

---

7 Cu sensul de „afacere” (fr., în orig.) (n.tr.).

mi-a spus Martin, ușa s-a deschis. Silenţios.

— Cine e Martin?

— Așteptaţi! O să-l cunoaşteţi imediat, spuse Klara, începând să-i povestească lui Jules acea poveste de la care nu au început toate.

Care poate nu inaugurase nici măcar începutul sfârșitului ei, dar care, cu siguranţă, marca o cotitură de la care nu a mai existat cale de întoarcere. Atunci când a trecut de limita răului și a intrat în liftul întunecat care a aruncat-o într-o lume care era mai rea decât și-ar fi putut închipui în cele mai negre coșmaruri.

7

Klara Câteva luni mai devreme îmbracă-te cu ceva business, spuse Martin. Compleui tău business bleumarin cu fusta-creion și cămașa albă pe sub sacou. Acei Prada-Pumps, fără *peeptoe,* fără tocuri înalte. Trebuie să arăţi ca și cum tocmai ai ieșit dintr-o întâlnire a unui birou de avocatură.

Ea știa că lui îi era rușine că femeia lui era „doar" o asistentă medicală într-o clinică psihiatrică, și nu consultant corporatist sau avocat.

— Deci, bijuterii decente, ceasul Chopard pe care ţi l-am cumpărat în Istanbul, un colier de perle și cercei asortaţi.

Îl ascultă pe Martin, ca întotdeauna. În cei șapte ani ai relaţiei lor, dintre care trei legalizaţi prin certificatul de căsătorie, învăţase să nu pună prea multe întrebări. Și să se îmbrace *business* era inofensiv în comparaţie cu alte dorinţe de-ale lui; în fond era chiar plăcut. Ultima dată purtase cizme peste genunchi și o fustă din latex pentru a se întâlni cu el la un cinematograf pentru adulţi în piaţa Adenauer.

În comparaţie, un hotel de lux ca Le Zen e paradisul pe pământ, gândi Klara, conștientă că și poarta spre iad ar putea fi ţinută deschisă de un portar la frac, cu zâmbet șarmant, care să te îndrepte spre lifturi printr-un lobby cu podeaua pavată cu marmură chinezească. Unde a intrat într-o cabină ascendentă. Al patrulea, aparent secret, un lift *Speakeasy* a cărui lumină era atât de slabă, încât dura ceva timp să te obișnuiești cu obscuritatea.

Îmbătrânită, gândi Klara, când contururile feţei ei deveniră mai clare în oglinda ascensorului.

Zbârcită și amorfă.

Martin i-o spunea zilnic. De la nașterea lui Amelie nu mai contenea să-i atragă atenţia la consecinţele sarcinii și să-i condamne

slăbiciunea de caracter pentru că nu le ameliora.

Ușa etajului 19 se deschise.

Cu genunchii tremurând, Klara intră în holul mirosind a parfum de cameră, cu *patchouli,* care nu i se potrivea deloc holului unui hotel. Mai degrabă părea că nimerise din lift în casa scării de unde se întindea un penthouse pe mai multe niveluri. O scară semicirculară din lemn preţios, absurd de lată, urca din faţa unui tablou supradimensionat în ulei, înfăţișând un chinez cu păr cărunt și fără dinţi. Pe ambele părţi ale primei secţiuni, scara era flancată de vaze cilindrice pentru flori, înalte cât un om, în care erau cele mai mari exemplare de floarea-soarelui pe care Klara le văzuse vreodată.

Între ele, ca și cum ar fi urcat pe trepte de gală, stătea o zână, sau cel puţin asta era impresia pe care silueta de o supleţe dezolant de ideală, apariţie îmbrăcată complet în negru, i-o producea Klarei.

— Bună și bine aţi venit la V.P., numele meu e Lousanne, zâmbi ea larg.

Pronunţase iniţialele cu accent englezesc, făcându-le să sune distant ca VIP.

— Ce frumos din partea dumneavoastră că aţi venit! Aţi mai fost pe la noi?

Klara scutură din cap, intimidată de frumuseţea recepţionerei. Tânăra avea ochi mari și întunecaţi, ca un personaj Disney, care ar fi putut stârni instinctul protector în orice bărbat și care dădeau de înţeles fiecărei femei că ar fi fost neputincioasă dacă Lousanne și-ar fi propus să sucească minţile soţilor.

Klara simţi un junghi pentru că își aduse aminte de propria viaţă; odinioară, când în timpul formării, după ce termina cu școala profesională, mergea la amiază ca recepţioner temporar în biroul de avocatură de pe Ku'damm. Atunci când întâmpina fiecare client cu un zâmbet asemănător, oferindu-i o cafea și rugându-l să ia loc în sala de așteptare, câtă vreme avocatul sau notarul era încă angajat în altă discuţie. Așa l-a cunoscut pe Martin. Atunci se simţea la fel de încrezătoare și liberă ca Lousanne a cărei postură emana mândrie, dar și aroganţă, cu care dădea de înţeles fiecărui oaspete că zilele ei la recepţie erau doar o tranziţie înspre o profesie de rang mai înalt.

De la mari înălţimi poţi să te tot afunzi, gândi Klara mirându-se în momentul următor de rugămintea Lousannei:

— Dacă ne onoraţi pentru prima dată cu prezenţa

dumneavoastră, v-aș ruga să ne completați chestionarul pentru membri.

Lousanne își întoarse spatele la ea, adâncimea la care era decupată rochia ei uimind-o pe Klara.

— Vă rog să mă urmați.

O conduse pe Klara la un pilon de marmură ce-i ajungea până la piept, așezat lângă o vază cu floarea-soarelui. Pe el era un etui din piele pe care îl deschise vioi. Lousanne scoase de acolo un plic căptușit pe care i-l întinse Klarei împreună cu un toc Montblanc de porțelan.

— V-ați hotărât deja pentru un grad?

Grad?

Dădu din umeri.

— Fără nicio grijă, puteți schimba culoarea oricând.

Culoarea?

Klara tremură în încercarea de a deschide plicul, însă acesta îi fuse smuls din mână.

— Nu-i nevoie, dragă! Tocmai ce m-am ocupat de formalități pentru tine.

Speriată, se întoarse. Martin apăruse brusc lângă ea, de parcă ar fi intrat acolo pe o ușă secretă. Plicul (*cu o cerere de membru? Pentru ce? Ăsta era un club?*) se afla acum în mâna lui, iar el zâmbea ștrengărește. Proaspăt bărbierit, proaspăt spălat, părul grizonant și ondulat întins cu ceară, mirosea la fel de bine ca la prima lor întâlnire întâmplătoare în biroul de avocatură.

— Pot să-ți vorbesc scurt? întrebă Klara încercând să zâmbească, eșuând deplorabil și arătând spre ușa de unde probabil că Martin tocmai ce ieșise.

Exact lângă lift, părea că duce la toalete. Pe coridorul dinspre băi poate ar fi fost nederanjați.

Martin scutură din cap.

— De vorbit putem s-o facem după, atunci o să avem și mai mult material de discuție, zise el întinzându-și mâna după a ei.

Puțin mai apăsat decât era necesar.

Își înclină capul spre Lousanne și o conduse pe Klara sus.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Klara, presată.

Martin dădu din cap ca și cum ar fi pus o întrebare inteligentă, dar o lăsă totuși fără răspuns, în timp ce, cu o mână lipită de omoplatul ei, o îndemnă gentil în sus.

— Vorbesc serios, Martin. Ce ai plănuit iar?

— Nu fi moartea petrecerii, îl auzi spunând la un pas în spatele ei.

La capătul scărilor, galeria se deschidea într-un hol cu covor cenușiu, care se termina în fața unei uși glisante negre. Pe ea era vopsit un Pi roșu.

Martin deschise ușa cu o cartelă.

— Te rog! începu Klara, gândindu-se la fetiţa ei de șase ani, Amelie, sperând că aceasta doarme liniștită și neștiutoare în pătuțul ei, sub protecţia bonei.

Îl urmă pe Martin în camera de hotel, deși toate simţurile i se împotriveau.

Cu privirea plecată, fiindcă se temea de ceea ce o aștepta.

— Am nevoie la baie! strigă ea.

— Asta poate să aștepte, stabili Martin.

Apoi ceva se mișcă în cameră, iar Klara nu-și mai putu feri privirea.

Se așteptase la un apartament, la un pat și poate un loc de stat în faţa geamului cu priveliște spre Biserica Memorială și Zoo Palast, iar toate astea erau acolo. Doar că patul era rotund și așezat în mijlocul camerei, care cu siguranţă era de trei ori mai mare decât ghereta din Prenzlauer Berg în care locuise înainte de a se muta la Martin.

— Ce se petrece aici? zise ea abia inteligibil din cauza mânii pe care și-o dusese inconștient la gură.

Privea la o duzină de feţe identice. Toţi bărbaţii purtau aceeași mască. Un emoji care râdea cu lacrimi.

Ei îi venea să urle.

— Ce faceţi cu ea? întrebă cu vocea sfârșită.

Groaza o paralizase. Klara își dorea, ca și tânăra de pe pat în jurul căreia se aranjaseră purtătorii de smoching fără faţă, să fi fost doar creaţia unui *make-up artist.*

Dar sângele care îi picura din gură până pe sânii goi era real.

8

Femeia chinuită se târa pe saltea ca un câine în patru labe, sprijinită doar într-o mână, braţul stâng atârnându-i ca o aripă ruptă pe lângă corpul secătuit.

— Te rog! pledă ea amuţită când privirile lor se întâlniră.

Îi lipseau cel puţin doi dinţi din faţă.

— Spune-i „Bună” lui Shaniqua, râse Martin. Desigur, e doar numele ei de scenă, dar zi și tu dacă nu arată ca o frumuseţe indiană?

Mai degrabă ca o muribundă pe rug, gândi Klara. Fata brunetă și creolă – nu putea avea mai mult de optsprezece ani – era de o construcţie fragilă. La fiecare dintre respiraţiile ei sacadate coastele îi ieșeau prin pielea toracelui, marcată de hematoame și răni deschise, ca degetele osoase ale unui bătrân.

Abia mai putea respira, atât de strânsă îi era zgarda a cărei lesă o ţinea un tip puternic, îmbrăcat în ţinută de seară șifonată. În cealaltă mână avea un ciocan de lipit cu care deja o lezase de pe spate până pe fund.

Sunt în iad.

Klara voia să se grăbească, să-i sară fetei în ajutor, dar Martin o ţinea în loc de la spate. Imobilizată, o trase astfel la el și o îmbrăţișă de parcă ar fi fost un cuplu îndrăgostit care, stând pe balcon, admirau un peisaj minunat.

— *V.P*. e doar un joc, dragă, îi șopti Martin în ureche.

Și el purta acum o mască *smiley* care îi zgâria obrazul Klarei. I se făcu rău când îi traduse acronimul: *Violence Play*[8]*.* Două cuvinte în engleză care erau atât de groaznic de antitetice, încât nu ar fi trebuit, în nicio lume, sub nicio circumstanţă, să fie aduse împreună.

Violenţă? Joc?

Dumnezeule mare!

Klara sperase că „ideile” și „jocurile de rol” ale lui Martin se vor cizela odată devenit tată. S-a dovedit a fi chiar invers, căci acum, odată cu nașterea copilului, avea un mijloc de șantaj la îndemână.

Dacă nu joci după regulile mele, atunci toată lumea va afla cele pe care le-a făcut mama. Atunci vor vedea pe internet filmările și pozele și vor fi nevoi ţi s-a audă cât de stricată e draga de mami, că exact despre asta se va bârfi în curtea școlii și la ședinţele cu părinţii. Și atunci îţi voi lua copilul, iar fără Amelie nu-ţi mai rămâne nimic în afară de perspectiva asupra unei grădini dosnice din Marzahn, pe care o poţi veghea din locul tău de la geamul blocului”.

— Porcilor, daţi-i drumul imediat! le ceru Klara, folosindu-se de oportunitatea că Martin o eliberase.

---

[8] „Joaca violenței” (engl., în orig.) (n.tr.).

Se apropie un pas de fată, care tresări speriată. Își pierdu echilibrul, se sprijini în mâna ruptă și urlă de durere.

— Ține-ți gura! lătră bărbatul cu lesa, trăgând de ea.

Din doi pași Klara ajunse la el și îi strigă:

— Tu s-o lași imediat în pace, porc pervers ce ești!

Se uită prin cameră după un telefon cu care ar fi putut cere ajutor. Mobilul îl lăsase în mașină, conform instrucţiunilor lui Martin.

— Aţi auzit-o, spuse între timp soţul ei. Femeia mea nu poartă nici mască, nici brăţară. Asta înseamnă că azi e regină.

Toţi cei prezenţi aprobară din cap. Klara avea sentimentul că devenise martorul scrutinului unei loje secrete ale cărei legi nu le înţelegea.

— Regină?

— Da, draga mea, zise Martin. Azi ai dreptul să iei măsura finală.

Bărbatul cu lesa de câine ridică mâna cu ciocanul de lipit. Cablul era băgat într-un prelungitor, iar instrumentul strălucea.

— Ce fel de măsură finală? întrebă Klara, deși n-ar fi vrut deloc să știe răspunsul.

Tot ce voia era să fugă. Departe de aici. Din cameră. Din hotel. Din viaţa ei.

— Noi ne-am cumpărat jucăria (Martin chiar a zis „jucăria”!) de la proprietarul ei, care ne-a dat mână liberă cu ea. Asta înseamnă că putem face orice cu ea.

Klara era sigură că el rânjea diabolic sub mască.

— Și prin „orice” vreau să spun „orice”, își freca el mâinile. Azi vrem s-o mai orbim sau s-o mutilam.

— N-o să mai faceţi nimic cu ea, bolnavi nenoroci…

— Exact, o întrerupse Martin. Noi nu. Ci *tu. Tu* ai alegerea. Vrei să-i nenorocești cu ciocanul ochii sau vulva?

Resimţi cuvintele ca o lovitură în stomac. Klara avea sentimentul ca urma sa se îndoaie de durere. Bănuise că existau femei care îndurau mai multe decât ea. Prostituate din ţari sărace, înrobite forţat, vândute de către familiile lor ca fete tinere proxeneţilor care le ofereau în străinătate clienţilor psihotico-sadici cu „mâna libera”. Ea sperase să nu se întâlnească în realitate cu asemenea orori în faţa cărora ea însăşi, victima a violenţei domestice, închidea ochii suprimata.

— Eu sunt regina? îl întreba pe Martin, în timp ce o idee i se

forma.

— Asta ești!

— Eu am voie să decid?

— Exact.

Inspira adânc.

— Bun. Atunci decid să-i daţi cu toţii drumul în clipa asta.

Klara îşi ţinu respiraţia în anticiparea unei palme după cap.

— OK.

Spre uimirea ei, bărbatul ei nu obiectă, ci bătu de trei ori din palme. O ușă glisantă acoperită cu hârtie de mătase se deschise.

— Domnule doctor, dacă binevoiţi. Regina a decis că pentru jucăria noastră runda de V.P. s-a sfârșit.

Un bărbat, de asemenea mascat, care purta evident un halat de medic, împinse mut o targă din camera alăturată.

Doi purtători de smoching o traseră de pe saltea pe semiconștienta Shaniqua (sau cum s-o fi numit oropsita) ca pe un sac de cartofi și o duseră la presupusul doctor.

Klara vru să-i urmeze, dar Martin o prinse strâns de mână.

— Încotro, iubito? o trase la el, așa cum ar face un dansator cu partenera lui la o piruetă.

— Chem poliţia.

Martin scutură energic din capul ranforsat de mască:

— Oh, ar fi trebuit să-ţi explic asta, dragă! Sesiunea noastră de V.P. e departe de a se fi terminat.

Soţul ei se uită la „doctorul” și fata care-și urmau drumul spre ieșirea din cameră, fără a-i slăbi prinsoarea încheieturii Klarei.

— Dă-mi drumul!

— Asta, din păcate, n-am voie. Regulile noastre spun: dacă regina eliberează o jucărie, atunci devine ea însăși jucăria. Și cum nu porţi o brăţară colorată…

Ușa se trânti în urma „doctorului” și a fetei.

Martin o prinse pe Klara de păr și îi smuci capul atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

— …înseamnă că putem face orice cu tine. Nu cunoști niciun tabu.

Îi făcu un semn bărbatului care încă ţinea lesa. Acesta făcu un pas spre Klara și pentru prima din multele dăţi în noaptea aceea o lovi cu pumnul în stomac.

9

Jules Astăzi veau voie să facă orice cu mine. Să stingă ţigări pe mine, să urineze pe mine, să mă calce în picioare, muşte, lovească. Smulsul părului a fost cel mai inofensiv. Ruptura de splină n-a fost cea mai rea.

— Dumnezeule în ceruri! Şi v-au…

— Orbit sau mutilat? Nu, asta nu le-a permis soţul meu, să-mi scoată un ochi sau să mă violeze cu fierul încins.

— Şi altfel v-au…?

— Violat?

Klara îi completă iar propoziţia.

— După sensul de drept al cuvântului, clar. În sensul sexual? Nu. Asta nu se practică în clubul sadicilor.

Jules avu nevoie de puţin timp să digere mărturisirea. După aia, încă de puţin pentru a găsi cuvintele potrivite. În sfârşit, spuse:

— Majoritatea femeilor care mă sună o fac pentru că le e frică singure pe drumul spre casă. S-ar putea ca la dumneavoastră să fie invers, Klara? Vă e frică să mergeţi acasă şi de aia bâjbâiţi prin întuneric?

— Da.

— Vă e frică de bărbatul dumneavoastră?

— Nu.

Jules ridică mirat din sprâncene şi îşi scărpină gâtul, acolo unde sârma căştii îl jena prin păr. Avea capul ceva mai mic decât a lui Caesar, iar căştile nu aveau circumferinţa potrivită pentru el.

— Dar tocmai ce mi-aţi prezentat un caz de violenţă domestică?

— Da. Dar doar cu aia aş mai fi putut trăi lejer încă o vreme, spuse Klara. Chiar dacă nu m-am gândit vreodată că voi putea spune aşa ceva. Chiar deloc după seara din Le

Zen, de la care există şi o filmare. Martin a încărcat-o pe forumurile de pe internet pentru garnisire.

— Garnisire? întrebă Jules.

— Aşa o numesc perverşii care umblă pe astfel de platforme de schimb. Ei urmăresc cum alte femei sunt chinuite. Din unele scene fac capturi de ecran şi le printează. De obicei imagini în care femeile au gura şi ochii deschişi, schimonosite de frică şi durere. Apoi se masturbează pe poză şi o încarcă la rândul lor pe platforma de schimb. Martin s-a bucurat de comentarii: „Ia uite cum ţi-am garnisit curva de

soţie învineţită. Mişto căţeaua!” sau aşa ceva.

Vocea Klarei devenise mai clară acum, ceea ce nu se datora doar lipsei zgomotului ambiental. Aparent nu mai era în aer liber. Jules auzi cum ceva metalic se zgârie de piatră, o uşă care se închisese. Uşa unui bloc? Atunci se schimbă atmosfera de pe linie, dar şi tonul vocii Klarei. Vocea ei suna acum fermă şi încrezătoare, ceea ce nu se potrivea însă cu cuvintele care urmară, dându-i impresia lui Jules că stătea pe un teren ce se clatină, care ar fi putut ceda în orice secundă.

— Motivul din care nu mai vreau să trăiesc este ceea ce s-a întâmplat după şederea mea la Curtea Berger.

Jules înghiţi în sec, dar nodul care i se pusese în gât nu se lăsa înmuiat.

Curtea. Berger.

Cuvintele astea năşteau în el o consternare mai mare decât cea a prezentării martiriului Klarei.

Închise ochii şi imaginile din catalogul azilului, pe care tocmai îl luase în mână când căuta telecomanda, rulară ca o prezentare în Power Point pe pânza conştiinţei lui.

Jules avu nevoie de un răstimp să se calmeze destul încât să adreseze următoarea întrebare:

— Ce v-a împins acolo?

Nodul din gât se mări; de la o minge de golf la una de tenis. Jules nu mai putea decât să se gândească la Daiana. Omul acela minunat pe care-l prezentase mereu ca „soţia mea”, deşi nu-şi spuseseră niciodată oficial cuvântul afirmativ. Şi ea bifase mereu „măritat/ă” pe formulare, aşa cum era cel de înscriere de la clinica privată Curtea Berger din Pădurea Neagră, în apropierea oraşului Baden-Baden.

— Aţi fost acolo pentru îngrijiri psihiatrice? vru Jules să ştie cu vocea sugrumată.

Aşa ca Daiana...?

— Nu. Am fost în interes de serviciu, răspunse Klara căscând, spre mirarea lui Jules.

La jumătatea holului auzi semnalul caracteristic unui SMS. Cum în timpul unui apel pe software-ul liniei telefonice pentru însoţire mesajele-text nu produceau niciun sunet, iar propriul mobil nu arăta vreo notificare, probabil Klara era cea care primise o înştiinţare.

— Atunci sunteţi terapeut? Psiholog?

— De ce şoptiţi? se interesă Klara.

Abia atunci Jules realiză că își coborâse vocea.

— Asistent tehnico-medical într-o clinică psihiatrică. Am fost implicată într-un proiect de cercetare la Curtea Berger.

— Și acolo s-a întâmplat ceva? întrebă Jules din nou puţin mai tare, lăsând nespusă întrebarea subînţeleasă: *Ce v-a făcut să depășiţi nenorocirea pe care a trebuit s-o trăiţi cu soţul dumneavoastră?*

Klara răsuflă ceva ce părea a fi un refuz murmurat: „Nimic”.

— Mă scuzaţi, nu v-am înţeles!

— Yannick, repetă ea.

Jules intră iar în birou.

— Cine e ăsta?

Ea suspină grav și răspunse cu o întrebare aparent scoasă din context:

— Aţi luat vreodată dezomorfină?

— Vă referiţi la drogul *Krokodil?*

El negă. Cel mai mortal și ieftin drog din lume îl preocupase constant în timpul petrecut la dispecerat, când narcomanii își injectau o supradoză din amestecul coroziv fabricat din codeină, iod și fosfor roșu. Apoi erau găsiţi de paramedici pe toaleta gării asemenea unor zombi, cu pielea din locul injecţiei preschimbată într-o crustă verzuie, asemenea crocodililor. Nu rar voiau, prinși în delir, să-și devoreze propria carne.

— Trebuie să-ţi injectezi o singură dată drogul, îi explică Klara inutil. Doar o singură blestemată dată, și distruge capacitatea corpului de a produce endorfine. Știţi ce înseamnă asta?

— Omul nu poate niciodată să mai fie fericit.

— Exact. Așa mi s-a întâmplat mie cu Yannick. Un singur contact și mi-a eliminat permanent și iremediabil producţia de hormoni ai fericirii. Indiferent ce s-ar întâmpla, eu nu voi mai râde sau iubi din nou; nu voi mai putea trăi din nou.

Jules auzi cum ușa unei mașini se închise cu un sunet saturat, care opri zgomotul scrijelit de mai devreme.

— Sunteţi într-un garaj, stabili el, pentru că nu știa ce altceva ar fi putut să spună după ce, prin dezvăluirea lui Yannick, atinse un subiect care necesita extrem de multă empatie.

Jules simţea că fiecare întrebare greșită, fiecare remarcă pripită ar fi putut avea drept consecinţă întreruperea imediată a convorbirii.

În loc de răspuns, porni, ca o confirmare, un motor al cărui

zgomot s-ar fi potrivit unei mașini mici.

— Vă mulțumesc încă o dată! spuse ea. Fără dumneavoastră n-aș fi reușit.

Jules stătea între birou și televizorul care încă licărea mut în fața lui. Transmisiunea specială din *Număr de dosar XY* se terminase, iar acum se certau invitații unui talk-show (suspecții obișnuiți) asupra întrebării dacă zborurile pe distanțe scurte și SUV-urile ar trebui interzise.

— Pentru ce-mi mulțumiți? Pentru că v-am condus acasă cu vocea mea?

— Asta e o întrebare stupidă și o știți, Jules. Tocmai ce am clarificat că a ajunge „acasă" e cam ultimul lucru pe care mi l-aș dori pe lumea asta.

— Pentru că Yannick vă așteaptă acolo?

— El mă așteaptă peste tot.

— Să facă ce?

— Asta v-am spus-o deja. O să mă omoare. Și nu pot să-mi imaginez că vă va lăsa în pace dacă află că vreți să mă ajutați.

Jules scutură din cap la inversarea completă a rolurilor. Cât timp fusese la dispecerat, niciodată nu îl avertizase vreun apelant în legătură cu un pericol pentru propria viață.

— De ce vrea să vă ucidă? *Și pe mine...?* Cine e acest Yannick, povestiți-mi despre el?!

— Nu mai avem timp pentru asta, spuse Klara, iar Jules simți cum o constrânge, urmând s-o piardă.

Îi mulțumi din nou, și din nou nu înțelegea pentru ce.

— Cu ce v-am ajutat?

— Chiar nu știți?

— Nu. Spuneți-mi! Vă rog!

Făcu o pauză scurtă.

— Ce auziți acum? întrebă apoi încet, ca și cum ar fi fost la cinema sau teatru și nu voia să-i deranjeze pe ceilalți participanți.

— O voce care este încrezătoare, dar obosită. Și motorul pornit al mașinii dumneavoastră.

— Și ce nu auziți?

— Eu...

Se gândi. În afară de vibrația monotonă a motorului nu era nimic. Nici scârțâit de cauciucuri, nici claxoane, nici radioul mașinii,

nici adiere, nici…

Jules rămase stană în mijlocul sufrageriei, ca și cum ar fi ajuns la un zid invizibil.

— Staţi pe loc. Nu conduceţi.

Klara surâse trist.

— Exact.

Dar motorul merge. În garaj. Metal pe beton. O ușă închisă.

Jules știa că matematica ororilor supunea spiritul uman unor calcule adesea chiar simple, dar creierul refuza uneori să accepte rezultatul clar, dar și șocant. Adesea mintea căuta soluţii complicate, care să rezolve mai puţin traumatizant egalarea dezolării. Dar în cazul ăsta Jules nu putea să facă din unu și cu unu trei. O mașină stând pe loc cu motorul pornit, noaptea, într-un garaj. Înăuntru o femeie care, mânată de frică, salvase numărul telefonului pentru însoţire în mobil – asta putea să însemne un singur lucru.

— Vreţi să vă sinucideţi în noaptea asta, Klara!

Pentru a i-o lua înainte lui Yannick!

Cu gazele de eșapament, care probabil erau introduse în vehicul cu furtunul legat la evacuare și introdus printr-un geam lateral puţin lăsat.

Am ajutat-o? O fi acesta „drumul ei spre casă” pe care am însoţit-o?

— Exact, confirmă Klara cea mai înfricoșătoare presupunere a lui Jules. Mi-aș lua cu drag viaţa acum. Sper că nu sunteţi supărat, dar asta mi-ar reuși mai bine dacă închid.

10
Klara

Bordul de la Mini Cooperul ei i-a creat mereu Klarei impresia că se afla într-un avion. Și acum diversele rame de aluminiu, perfect rotunde, reflectau lumina oranj mat în întunericul garajului. Potrivirea ideală pentru ultimul ei „zbor” înspre necunoscut.

Klara înghiţi, dar iritaţia nu-i trecu. Își întinse degetele spre gât, pipăind pe sub puloverul norvegian lanţul cu cruciuliţa de argint, pe care îl purta de la prima comuniune.

Turoși vitezometrul se înceţoșau dinaintea ochilor ei înlăcrimaţi. Era nevoită să tușească, iar nasul îi curgea. Iritarea membranelor mucoase apăruse mai devreme decât se așteptase, deși era într-un vehicul minuscul, pe care îl pregătise pentru ultima ei

călătorie. Aerul avea deja gustul emisiilor de carbon, sau poate era doar imaginația ei, iar Klarei îi trecu prin minte un gând de prisos: de va mai putea Martin să vândă vreodată Mini-ul, dacă s-ar fi ușurat pe tapițerie în lupta ei cu moartea. Poate s-ar fi scurs chiar lichide corporale descompuse, în funcție de cât de târziu i s-ar fi găsit rămășițele. Atunci mirosul ar fi fost mai urât decât în Omega-ul tatălui ei, pe care îl îngrijise cu drag la fiecare sfârșit de săptămână, până când într-o seară mama ei vomitase în spațiul pentru picioare.

Asta se întâmplase pe drumul de întoarcere de la o întâlnire între profesori, care avusese loc la restaurantul Loretta din Wannsee, unde cadrele didactice ale gimnaziului Doblin se întâlneau o dată pe lună pentru beții și unde le era permis să-și aducă și partenerii. Mama Klarei nu ducea mult, dar soțul ei tot o constrânse cumva „să nu fie moartea petrecerii”, iar pe el să nu-l lase „să stea ca un fraier lângă o încuiată care nu înțelege distracția”.

Așadar, încercarea ei de a se adapta la ritmul de băut „distractiv” al profesorilor beți s-a sfârșit după un singur Campari cu golirea resturilor salatei de castraveți inundată în acid gastric pe covorașul de sub picioare. Klara încă putea să-și aducă bine aminte cum se trezise în noaptea respectivă, când, puțin după ora unsprezece, auzise cum ușa de la intrare se trântește. Sărise din pat, deschise ușa camerei din mansardă și ciulise urechile în așteptarea pașilor. Căci pașii erau indiciul ei. Sistemul de alertă seismografică preventivă pe care îl antrenase din fragedă copilărie și care atunci când avea deja paisprezece ani funcționa aproape perfect.

În special tropăitul tatălui, urmându-i mamei care urcase deja în grabă, era barometrul precis al mâniei lui. Pe tata îl dădea de gol scârțâitul celei de-a treia trepte, care, de obicei, reacționa cu greu. Prin urmare, tatăl ei trebuia să calce apăsat, să-și lase toată greutatea pe ea, ca s-o forțeze să scoată un sunet. Dar un indiciu clar era viteza. Când era plin de o mânie de nestăpânit, tata urca mai degrabă grijuliu spre dormitorul conjugal. Lent, ca tunetul unei furtuni care se apropie, căreia nu i te poți împotrivi cu nimic pentru a preveni inevitabilul. Când Klara auzea mersul amplificat de tropăit, știa: Era prea târziu! Atunci nici nu mai trebuia să coboare până la etajul părinților și să aștepte în fața ușii ferecate a dormitorului ca mama ei să icnească. Să gâfâie. Să se predea sufocându-se. Nu mai exista nimic ce-ar fi putut face să „o” prevină. Totuși, Klara încercase asta în fiecare seară ce

urma beţiilor din Loretta. Se furișa desculţă până jos, pe lângă o copie după „Bărbatul cu casca de aur” a lui Rembrandt, pe care o ura – privirea severă îi aducea aminte de tatăl ei.

De obicei, la primul etaj mirosea a praf. Chiar dacă era proaspăt curăţată, casa veche părea să-l producă constant, de parcă ar fi năpârlit necontenit. Era pe balustrada scării, în covor, chiar pe pereţi, în special pe poza care atârna între ușa de la baie și cea de la dormitor.

O fotografie alb-negru sub sticlă. Tata însuși făcuse fotografia. Debarcaderul din Binz, iarna. Lipsit de oameni, valurile care se izbeau de ponton păreau îngheţate pe culmea înălţimilor atinse. Admiratorii lăudau adesea ochiul bun al tatălui, fără să știe că darul lui extraordinar nu se epuiza odată cu surprinderea momentelor frumoase ale naturii din Rugen. Talentul lui principal era privirea röntgen. Într-o fracţiune de secundă putea identifica slăbiciunile emoţionale ale unui om. Însă pe alea nu le fotografia. Le folosea prin expunerea lor, până când ajungeau în faţa lui ca răni deschise, pe care turna cu plăcere sare, acid sau altceva mai rău.

— *Fiecare om are un călcâi al lui Ahile,* i-a explicat el cândva Klarei la locul de joacă, luând-o în braţe.

Aproape că a plâns de bucurie, atât de rar se întâmpla să-i ofere așa o apropiere.

— *Punctul tău slab e empatia, Klara. Tu le pui prea mult la suflet pe toate. Trebuie să te întărești, altfel viaţa o să-ţi tragă cândva un șut în fund cu avânt.*

Atunci i-a dat și o fisă de doi euro, în contul fiecărei nenorociri în familie, iar ea a râs. Mai târziu, Klara s-a întrebat dacă îi băga și mamei ceva în buzunar atunci când întrecea o limită interzisă. Cincizeci de euro pentru un ochi învineţit? O sută pentru un dinte scos?

În seara aceea, când stătea în faţa ușii închise a dormitorului și auzea râsetul disperat al mamei, acea ripostă paradoxală înainte s-o abuzeze, Klara deveni pentru prima dată conștientă de punctul slab al tatălui ei. Avea deja mâna pe clanţă, fără să știe clar de ce, fără să aibă un plan. Atunci își dădu seama ce trebuie să facă.

Klara se apropiase de fotografie, prinsese cu ambele mâini muchiile imaginii de care tatăl ei era atât de mândru și smulse peisajul în valuri de pe perete ca să-l trântească de pământ.

Apoi nu a mai fost nevoie ca ea să deschidă ușa dormitorului.

Speriat de sunetul asurzitor al sticlei sparte, tatăl ei smuci ușa în lături. La bustul gol, îmbrăcat doar cu pantalonii de stofă, pe care mama ei îi pregătise dimineață pentru școală, ținând în mână cureaua ca o lesă de câine.

— Ce naiba...?

Ochii lui se căscară când văzu isprava Klarei.

— Îmi pare rău, eu...

Nu-și pregătise nicio explicație. Era imposibil ca actul unei distrugeri, aparent neîntemeiate, să se fi întâmplat din greșeală. Totuși, tatăl ei nu îi ceru un motiv plauzibil. El lovi. Nu pentru prima oară în viața Klarei, dar garantat pentru prima oară cu cureaua, pentru prima oară la față și pentru prima oară cu efectul pe care ea spera să-l aibă: o folosea ca paratrăsnet. Furtuna, care se anunțase odată cu scârțâitul treptei, izbucni. Însă asupra ei, nu asupra corpului mamei ei.

Când Klara se dusese următoarea zi la școală și îi povestise celei mai bune prietene cum a căzut de pe bicicletă lovindu-și jumătate de față, se bucurase încât, la un simplu surâs, îi dădeau lacrimi de durere. *În sfârșit,* se gândea ea și surâdea un pic mai vesel. *În sfârșit am găsit o cale s-o protejez pe mama și pe mine...*

Notificarea de primire a unui SMS o aduse dintr-un posibil ultim vis al amintirilor înapoi în realitatea fadă a garajului.

UNDE EȘTI???

Martin. Normal. Mereu plin de reproș, mereu cu patru semne de întrebare.

Consecvent până la moarte.

AM ÎNCERCAT SĂ DAU DE TINE.

NU RĂSPUNZI.

Își șterse o lacrimă din colțul ochiului și citi restul mesajului.

SAU NU EȘTI ACASĂ?

AI LĂSAT-O CUMVA PE AMELIE SINGURĂ???

Klarei i se făcu rău. Martin avea același talent ca tatăl ei. Aceeași privire-röntgen psihologică.

Putea pune degetul pe rană cu o nelipsită siguranță, ceea ce nu era mare lucru (să vezi călcâiul lui Ahile la copilul biologic al unei mamei).

— Nu, dobitocule, șopti ea. NU am lăsat-o pe Amelie singură. Vigo e cu ea. Acel babysitter pe care îl urăști pentru că e homo. Pentru că e activist de mediu, pentru că nu-i plac telefoanele mobile și

mașinile, pur și simplu pentru că e un băiat bun și prin asta complet opusul tău.

— Nu vă faceţi probleme, doamnă Vernet, îi spusese puștiul în vârstă de șaisprezece ani, în ușa apartamentului, când și-au luat rămas-bun. Amelie cere atât de puţină atenţie, încât, de fapt, ar trebui să vă plătesc eu pentru că am voie să-mi citesc cărţile la dumneavoastră. Dacă se întâmplă ceva, mă duc jos și anunţ de acolo.

Practic, locuia în casa din spate, la o aruncătură de băţ peste curte, cu mama lui, care-l creștea singură.

Apoi Vigo a mai adăugat că poate să-și acorde liniștită timp, că doar e sfârșit de săptămână, iar el nu are planuri duminica. Mai târziu se va întinde în camera de oaspeţi, chiar lângă camera copilului.

— Aștept cât e nevoie, până vă întoarceţi.

Prin urmare, pentru totdeauna.

Klara suspină și brusc îi apăru iar în faţa ochilor chipul bărbatului ei, dezgustător și contorsionat de furie, la care strigă în gând: *Știi de ce nu mă mai întorc? De ce îmi las fiica singură în urmă? S-o protejez! Să nu-i vină într-o bună zi aceeași idee ca și mie. Să nu se ofere pradă și să încerce să-ţi stârnească mânia, astfel încât tu să-ţi verși nervii pe ea și nu pe mine.*

Căci de asta era sigură: că Martin era cel mai nenorocit soţ de pe planetă, dar totuși un tată bun. Nu i-ar fi făcut vreodată ceva fiicei lui, dar nu era exclus ca într-o zi să fie provocat de ea, pentru că ea s-ar fi oferit ca paratrăsnet, așa cum Klara făcuse de-a lungul anilor pierduţi ai copilăriei ei.

Cu succes. De la „Ziua pozei distruse” (cum o numea ea în gând) tatăl ei n-a mai ridicat mâna asupra mamei. N-a mai lovit-o, distrus-o sau abuzat-o, așa cum mama ei i-a confirmat ani mai târziu, când deja nu mai locuia de mult acasă. Cum altfel? își găsise o nouă victimă. Pe fiica lui.

La asta n-o să las să se ajungă în familia noastră, gândi Klara. *Îmi protejez copilul de Martin, prin faptul că îl las singur cu el.*

Își închise ochii cu conștiinţa că paradoxul indubitabil al șirului de gânduri era doar jumătate din adevărul cu care ea, eleva de demult a unei școli catolice de fete, încerca să-și dreagă „păcatul capital”. Căci Martin nu era problema principală.

Ci Yannick.

De el îi era mai frică decât de purgatoriul pe care pastorul ei îl

pictase în culori strălucitoare la orele de comuniune.

Totuși.

Acum, când ajunsese în punctul fără întoarcere, apăreau, normal, și îndoielile. Nu despre voința ei de a muri – aia era solidă ca piatra. Dar dacă ipoteza ei era corectă, atunci Amelie ar crește mai lipsită de pericole fără ea.

Fără mine. Și fără Yannick.

Pe Klara o durea capul, ceea ce puse pe seama gazelor de eșapament, care trebuie să fi degajat o concentrație crescătoare de otravă în interiorul vehiculului. Auzise despre asta, că imediat înaintea pierderii cunoștinței se poate ajunge la halucinații și, evident, trăia chiar acum o iluzie auditivă. Soțul ei începuse să vorbească. Îi spuse numele. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, până când îl putu înțelege clar, deși nici nu avea telefonul la ureche.

— Klara? strigă soțul ei, care nu era deloc soțul ei și nici nu se auzea de departe ca Martin, însă totuși vocea îi era straniu de familiară.

Jules?

Mobilul din poala ei cântărea brusc mai multe kilograme. *La naiba!* Ea crezu că îi închisese, dar era evident că tipul de la telefonul pentru însoțire era încă pe fir.

Tastă frenetic pe ecranul tactil al mobilului, dar în loc să închidă telefonul, activă funcția de difuzor.

— ...cum am explicat deja, l-a auzit ea zicând. Nu-mi faceți asta. N-aș mai suporta încă o dată. Nu din nou.

Din nou?

Ea suspină. La naiba, dar cum? De ce a spus Jules, chiar calculat, *din nou,* și cu asta a nimerit iar tonul care trebuia. Pledoaria lui trezi ceva în ea, ceva ce nici Martin, nici Yannick nu ar fi putut să i-l ia din viața asta, oricât de mult ar fi distrus-o: curiozitatea.

Doamne, cât de curioasă eram odată. Despre viață, despre călătoriile pe care mi le pregătise. Să-mi văd copilul crescând mare.

— Ce vreți să spuneți cu „din nou”? întrebă ea cu o voce care îi suna complet sfârșită și deci străină.

Se uită la ceasul de pe bord, dar ecranul i se estompa în fața ochilor. Nu mai putea descifra, ora 22: 59 sau 23: 09. Ea știa doar că imediat va începe o zi pe care nu mai voia s-o trăiască. Nu mai avea *voie* s-o trăiască, căci atunci se împlinea ultimatumul.

— Povestesc dacă opriţi motorul, o rugă Jules.

Ea scutură energic din cap.

— Am o propunere mai bună.

Klara tuşi sec, apoi spuse:

— Las gazele de eșapament să meargă în continuare. Și vă grăbiţi cu vorbitul, Jules. Poate reușiţi și-mi povestiţi istoria dumneavoastră înainte să-mi pierd definitiv cunoştinţa.

Ea respiră astmatic, atât de tare, că abia înţelese cuvintele cu care Jules îi prezentă cea mai înfricoșătoare zi a vieţii lui.

11

Jules cu trei luni jumătate înainte De la Spandau până la Wilmersdorf e nevoie, de regulă, de o jumătate de oră să parcurgi traficul unei seri, după orele de lucru. Din cauza unui accident de pe centură, Jules avu nevoie de cincizeci și șase de minute.

O oră chinuitoare și mult prea lungă, resimţită ca o eternitate, în care își smulsese casca de la ureche, alergase în jos pe scări, pe lângă vechea alarmă de foc – acum doar o decoraţiune lângă intrarea centrului de intervenţie – până la mașina lui, pe care o conduse cu pedala de acceleraţie călcată la podea în direcţia centurii, de la ieșirea Barajul Spandauer pe ruta scurtă până pe străzile Halensee și Westfâlische, până ajunse în faţa blocului, unde toate visurile lui de-o viaţă urmau să se năruie.

Pe holul de pe strada Prinzregent 24 mirosea a mâncare. Covorul roșu din sisal, care aluneca sub pantofii lui Jules atunci când urca treptele (liftul strâmt, de două persoane, construit ulterior, era deja o probă de răbdare în circumstanţe obișnuite), părea că, în ani, absorbise până la refuz aroma de sos pentru friptură, grăsime din friteuză, usturoi sălbatic și carne la grătar. Azi, în aer, mai era un iz care devenea mai intens cu fiecare etaj cu care Jules se apropia de apartament: fum. Smog înecăcios.

— Staţi pe loc un moment…!

— Ce naiba…?

— Aici nu puteţi…!

Jules alergă pe lângă colegii lui care îl întâmpinară cu propoziţii neterminate la intrarea acoperită de funingine a apartamentului. Pe unul dintre cei doi agenţi ai forţelor de intervenţie trebuise să-l dea la o parte din drum, pe un poliţist în uniformă îl evitase pe holul inundat pe jumătate de apa extinctoarelor. Curierul care descoperise focul nu

se mai afla de mult în hol, ca și cadavrul femeii.

— Vă rog, aici e locul faptei…! strigă poliţistul, ceea ce îl făcu pe Jules să se îndoiască momentan de capacităţile lui.

Un loc al faptei? Cum poate fi locuinţa mea un loc al faptei?

Dar cum se sustrase unei mâini care îl împingea de la spate în direcţia din care mirosul incendiului se înteţea, făcu greșeala să arunce o privire prin ușa deschisă de la baie.

Privi spre cada pe care el și Daiana o considerau urâtă pentru că emailul sărise din multe locuri, iar zona din jurul marginii era pătată.

Apa dinăuntru îi amintea de un apus de soare pe lacul Scharmunzel… Într-una dintre ultimele lui zile fericite cu Daiana, pe când soarele dispărea într-o culoare roșie ca sângele în spatele crestelor copacilor din Wendisch Rietz[9] și cu o ultimă salutare lăsa suprafaţa lacului să strălucească în nuanţe arămii.

O mișcare din spate îl împinse înainte. Trebuia să ajungă în camera din fundul holului înainte ca agenţii să-l poată opri.

Ușa se mai ţinea doar în balamaua de sus, iar lemnul ieftin era spart până la înălţimea capului. Stătea deschisă, cu faţa interioară spre Jules, așa încât pe treimea inferioară putea vedea ceva ce avea să devină cea mai îngrozitoare priveliște a vieţii lui, una pe care n-avea s-o uite nicio, nicio, niciodată.

Zgârieturi.

Adânci, distrugătoare de unghii, însângerate zgârieturi. Corpul care le produse fusese evident transportat de mult. Jules era nevoit să tușească. Ochii i se înlăcrimaseră. Din cauza duhorii de la carbonizarea lemnului, plasticului, animăluţelor de pluș…

— Valentin s-a jucat cu o lumânare, auzi pe cineva zicând în spatele lui – un bărbat, care plângea exact ca el.

Aia probabil c-a șterpelit-o de la grădi, trebuie să fi răspuns Jules, fapt de care nu-și mai aducea azi aminte. Și tocmai acolo copiii învăţau să umble cu focul.

Mai târziu urma să afle că vorbise cu comandantul intervenţiei, la rândul lui tatăl unui băieţel de cinci ani. Cel care distrusese ușa cu toporul ca să intre în camera copilului. Dar, în acel moment, Jules

---

[9] Localitate în districtul Oder-Spree din estul landului Brandenburg, situat în jurul capitalei Berlin (n.tr.).

vedea doar zgârieturile de pe uşă. Şanţurile unui animal grav rănit care vrea să iasă din capcană.

— ...un loc al faptei? întrebă Klara în prezent şi, pentru un moment, vocea ei nu-i mai lăsă lui Jules loc de amintiri.

Brusc, nu se mai afla în faţa camerei incinerate, ci la biroul din locuinţă. Iarăşi căştile care-i zgâriau capul. Privirea absentă asupra pliantului de la Curtea Berger.

— Soţia mea a încuiat uşa, îi confirmă el.

— De ce a făcut soţia dumneavoastră asta?

Jules înghiţi.

— Daiana nu voia să fie deranjată. Să nu expună imaginea cadavrului ei unui suflet de copil.

Nu a fost o „crimă urmată de suicid", aşa cum apăruse într-un comunicat de presă. Daiana voia să se omoare doar pe ea. Lui Jules asta îi era foarte clar. Ştia că n-ar fi putut să o ierte pe Daiana nici dacă ar fi existat o viaţă după moarte în care să se reîntâlnească.

Atât de puţin cât mi-o iert mie...

— Pompierii cred că Daiana, după ce şi-a tăiat venele cu lama de ras, a ieşit iar din apă din cauza fumului. De-asta locuinţa noastră arăta ca un câmp de luptă când au găsit-o.

— Sună de parcă v-aţi îndoi de asta.

— Presupun mai degrabă că s-a răzgândit în ultima secundă. Era disperată, dar dorinţa ei de moarte nu a fost totuşi în final atât de puternică precum iubirea unei mame. Aia cu focul a venit din nefericire pe deasupra.

— N-a putut deschide uşa?

— Probabil n-a găsit cheia şi voia să ceară ajutor, dar s-a prăbuşit imediat cum a deschis uşa de la intrare, acolo unde a găsit-o curierul.

Jules îşi şterse cu dosul mâinii ochii uscaţi. O obişnuinţă pe care în timpul perioadei de doliu, în care încă mai plângea, a repetat-o atât de des, încât s-a fixat în carne şi oase, chiar şi atunci când lacrimile au încetat să curgă. Puţinii lui prieteni credeau că ar fi un semn bun, că se stăpânea în public şi nu mai începea să suspine la cel mai mic gând despre familia lui. De fapt, devenise mai grav, căci doliul lipsit de lacrimi migrase spre interior, acolo unde-l devora.

— A lăsat vreo scrisoare de adio? dori Klara să ştie.

Jules se ridică, simţind râcâiala chinuitoare pe gât. Pipăi după

hârtia împăturită, pe care încă o ţinea mereu cu el, să o citească din nou și din nou atunci când îl copleșea tristeţea, ceea ce se întâmpla de mai multe ori pe zi.

Azi era în buzunarul de la pieptul cămășii, sub puloverul cu guler, chiar deasupra inimii.

Dragul meu Jules…

— Da.

Își drese vocea.

— Pe masa din bucătărie.

Râcâiala nu se lăsă ignorată nici prin dresul vocii, nici prin înghiţit, așa că se porni spre bucătărie să bea ceva.

— Îmi permiteţi să întreb ce conţinea?

Mi-aș dori să fi avut puterea să merg mai departe…

Jules scutură din cap.

— Estimez că pentru dumneavoastră nu ar fi atât de interesant conţinutul, cât forma, Klara.

— Pentru mine?

Klara părea obosită și cu vocea cam sfârșită, dar încă trează.

— Da, pentru dumneavoastră. Ceea ce aţi considera cu adevărat remarcabil nu ar fi cele scrise de soţia mea. Ci numele care se afla pe hârtia pentru scrisori pe care a folosit-o pentru biletul de adio.

— Care era numele?

— Curtea Berger.

12

Ce spuneţi?

Lungise incredibil de mult cuvintele. Mai lipsea doar să râdă ironic, dar pentru asta probabil că nu mai avea putere.

Jules fremăta de încordare. În drumul spre bucătărie avea sentimentul apăsător că trebuie să se grăbească. Nu mai avea voie să piardă timp și astfel era nevoit s-o preseze emoţional pe Klara. De aceea își jucase și jokerul, în speranţa de-ai incita curiozitatea atât cât era nevoie ca ea să-și recâștige voinţa de a trăi. Măcar pe termen scurt. Așa că spuse:

— Partenera mea de viaţă, Daiana, a avut grave probleme psihice a căror cauză n-o cunosc nici în ziua de azi. De aia a fost la clinica Curtea Berger. În aceeași instituţie psihiatrică în care aţi fost și dumneavoastră, Klara.

Pipăi din nou după scrisoarea al cărei ton al cuvintelor îl

urmărea până și în vis.

Rămâi cu bine, dragul meu Jules! O să-mi tai venele acum. Poate reușesc să te mai sun o ultimă oară la 112, înainte să-mi pierd puterile. O ultimă dată să-ţi mai aud vocea care odinioară îmi oferea sprijin, optimism și încredere. Poate o să mă agăţ de ea și Tu mă vei însoţi pe ultimul meu drum.

Mânia disperării ardea din nou în Jules. Își strânse pumnii.

— Când aţi fost acolo? o întrebă pe Klara.

— Sfârșit de iulie.

În același timp?

— La fel ca nevasta mea.

De fapt, politicile casei de asigurări nu au permis acoperirea costurilor pentru clinica aceea de lux. Dar Daiana a scris un articol ce-l avantaja pe directorul casei, iar el s-a revanșat prin asumarea ultrapersonală a absorbirii și prescrierii costurilor de tratament pentru burnout.

— Meseria și familia au dus-o la limita capacităţii de a se reîncărca. Avea nevoie de o pauză și de ajutor specializat. La scurt timp după tratament, Daiana s-a sinucis și l-a omorât și pe fiul nostru, Valentin. Abia împlinise cinci ani.

Totuși degetele lui s-au îngropat cu disperarea unui adult în ușa de lemn a camerei.

Când a făcut asta, o fi ţipat, o fi plâns? Sau doar a tușit, sufocându-se? La cine s-o fi gândit în timpul ultimelor răsuflări blocate de cenușă?

Jules stătea în bucătăria care acum părea absurd de mare, dar potrivită pentru restul locuinţei spaţioase. Chiar dacă un blat masiv de bucătărie cu scaune de bar trona în mijlocul încăperii, se mai afla pe deasupra și o masă pentru șase persoane, pe lângă care tot și-ar mai fi găsit loc o canapea vizavi de dulăpioarele suspendate.

Jules trase de ușa cromată a frigiderului pentru a-l deschide și luă o sticlă cu suc de portocale de pe raftul pentru băuturi.

— Mai sunteţi acolo, Klara?

Auzi o bătaie înfundată pe fir, dar nu era sigur. Klara tăcea. El nu știa dacă ea căzuse pe gânduri, îl ignora sau poate că deja își pierduse cunoștinţa.

Totuși, în speranţa că legătura cu ea încă mai exista, lăsă sticla pe blat, își trase înspre el un taburet de bar și își așeză mobilul

personal lângă suc.

Trecu un moment până deblocă smartphone-ul cu recunoașterea facială, apoi scrise un scurt mesaj pe Whatsăpp:

Te sun imediat. Răspunde! Dar nu spune vreun cuvânt!

Apoi îi spuse Klarei:

— Vă rog! Nu, vă implor: Închideţi motorul! vorbiţi cu mine! Și destăinuiţi-mi: Ce naiba aţi făcut la Curtea Berger? Ce vi s-a întâmplat în acel loc care mi-a distrus și mie familia?

Jules deschise sticla de suc pe jumătate plină fără să bea vreo înghiţitură din ea.

— Soţia mea și-a pus capăt zilelor, Klara. Și acum vreţi să faceţi același lucru. Tot în urma unei întâmplări în acea clinică. Asta nu poate fi o coincidenţă!

Cu așa o concluzie îngrijorătoare trimise mesajul-text tatălui său. Apoi îl sună și mută convorbirea pe difuzor ca să poată asculta și el.

13

Klara Ilara se simţea de parcă un burghiu îi intra fix între ochi până în interiorul craniului. Era oricum sensibilă la zgomot, doar sunetul motorului amplificat de garaj ar fi fost suficient, în circumstanţe normale, ca să-i provoace dureri de cap. Nu mai era nevoie și de saturarea cu monoxid de carbon a aerului pe care-l respira. Iar acum și încăpăţânatul ăsta de Jules îmbâcsea eterul cu aserţiunile lui aberante, ba chiar absurde.

— Asta doar ce v-aţi închipuit-o! spuse ea. Nu cunoașteţi clinica asta, deci nu contează dacă soţia dumneavoastră a fost la faţa locului, în cazul în care aceasta ar fi existat măcar.

Klara înghiţi în sec.

— Tocmai faceţi legătura apelului cu poliţia? Sunt deja pe drum?

— Nu. Nu vă pot localiza prin mijloacele pe care le am de acasă. Pe lângă asta, ar fi ultimul lucru pe care l-aș face.

— De ce?

— Pentru că poliţia nu vă poate ajuta, Klara. Cunosc victimele violenţei domestice. Le-am avut des la 112 și le am destul de des și la linia telefonică pentru însoţire. Nu aveţi nevoie de niciun doctor, agent și, garantat, nici de un asistent social.

— Exact așa e. Și cu siguranţă nu am nevoie de cineva care nu mă cunoaște, dar crede că mă poate scoate din mașină cu vorbăraia

prin telefon.

Jules părea nervos:

— Nu e doar vorbăraie! Dumneavoastră sunteţi cea care doar trăncănește fără să acţioneze. Dumnezeule, cu câte femei ca dumneavoastră am avut de-a face la telefonul de urgenţă! Săptămânal trebuia să trimit forţele de intervenţie la femei bătute de bărbaţii lor aproape de spitalizare, dar abia ajungeau oamenii noștri la faţa locului, că nu mai erau toate atât de rele, și ne-aţi rugat și implorat în hohote să nu vă luăm bătăușul cu noi.

Jules pufni.

— Toate doar cu jumătate de gură. Strigătul după ajutor, dorinţa de a scăpa, ba chiar și încercarea dumneavoastră de sinucidere, Klara; toate sunt o glumă.

— O glumă?

Klara tuși.

Îi era clar că el vrea s-o provoace pentru a întări legătura emoţională dintre ei. Ca s-o facă să-i fie mai greu să se ţină de hotărârea ei.

— Da. Aproape pueril. Din partea mea puteţi sta în mașină cât doriţi. Oricum, dorinţa de moarte pe care o aveţi nu-i atât de pronunţată.

Klara avu tendinţa să-și ţină capul care-i exploda.

— Nu-i atât de pronunţată? Tocmai trec gaze de eșapament printr-un furtun!

— Și vehiculul dumneavoastră cu siguranţă nu e construit înainte de 1999 și de aia sigur are un catalizator din cauza căruia abia mai emană monoxid de carbon, concluzionă Jules. Am fost la pompieri, Klara. Cunoștinţele mele nu se trag din vizionarea serialului *Tatort*[10] duminica. Este aproape imposibil să-ţi pui capăt în ziua de azi cu gaze de eșapament. Bine, vehiculul e rece, iar catalizatorul pornește mai greu taman iarna, motivul pentru care am fost puţin tensionat la început. Dar între timp ne-am întreţinut cam mult. În plus, pot auzi căţineţi geamul închis. O concepţie eronată foarte răspândită. Ar fi trebuit să inundaţi tot garajul cu gaze de eșapament. Și toate astea le-aţi fi știut dacă eraţi fermă în a vă sfârși azi viaţa. Atunci aţi fi

---

[10] *Locul faptei,* serial polițist clasic (germ., în orig.) (n.tr.).

cercetat asta. Cerule, aveţi un copil, Klara! Știu că sunteţi disperată. Știu că aveţi cele mai negre gânduri și nu vedeţi vreo scăpare. Dar în adâncul sufletului n-aţi vrea vreodată să vă lăsaţi fiica singură cu soţul dumneavoastră!

Dobitoc nenorocit ce ești, gândi Klara. Fixă cu privirea bordul în a cărui înveliș de plexiglas faţa ei se oglindea schimonosită. Deodată îi veni greu să-i răspundă.

— Mii de mulţumiri, tocmai mi-aţi mai oferit un motiv să închei conversaţia, șopti ea acum profund extenuată.

Posibilitatea ca Jules să aibă dreptate o paralizase de-a dreptul. Totuși zise:

— Dacă e așa cum spuneţi, atunci trebuie să mă folosesc de puţinul timp care mi-a mai rămas să încerc altceva.

— OK, atunci hai să facem un pact! propuse Jules mieros.

— Cum ar trebui să sune?

— Îmi spuneţi ce s-a întâmplat la Curtea Berger. Și eu vă dezvălui o metodă rapidă și nedureroasă de a vă sinucide. Asta dacă mai vreţi pe urmă să renunţaţi la viaţă.

Ea lovi nervoasă volanul și deveni vocală:

— *Vrutul* nu se pune în discuţie. Eu *voi* muri. Într-un fel sau altul.

Vocea ei tremura și pentru că Jules o neliniștise. Totuși, spuse sfidătoare:

— Nu văd altă cale. Viaţa mea oricum s-a dus, nu trebuie să i-o mai ruinez și fiicei mele. Dacă renunţ eu la viaţă, am măcar speranţă că moartea mea o să arate ceva mai uman.

— Deci vreţi să vă sinucideţi pentru că frica unei morţi înspăimântătoare aduse de Yannick este foarte mare. Așa-i?

Sinucidere din frică de moarte.

Klara închise ochii, ceea ce făcu zgomotul din interiorul vehiculului să i se pară și mai puternic.

— Nu aveţi nici cea mai mică idee la ce vă expuneţi prin conversaţia asta, îl avertiză ea pentru a mia oară, dar Jules nu se lăsă.

— Indiferent cu ce vă ameninţă acest Yannick, nu poate fi mai rău decât ce am trăit eu deja.

Klara aprobă:

— Așa e. Probabil nu există ceva mai rău pentru un părinte decât să-i moară propriul copil înaintea lui.

La naiba, gazele de eșapament par să nu-mi provoace nimic. În afară de migrene și greață.

Klara închise motorul și deschise ușa șoferului cu degetele-i amorțite.

Aerul rece din garaj o izbi ca un jet de apă înghețată. Sorbi lacomă oxigenul atât de repede, încât fu nevoită să tușească.

Jules se interesă dacă totul este în regulă, ceea ce Klara aprobă, deși abia dacă existase vreun alt moment în viața ei în care să fi fost mai puțin OK. Poate doar atunci când i s-a rupt perineul după abuzul din patul conjugal, pe care nu a putut să-l aibă cusut, pentru că s-ar fi pus prea multe întrebări la urgențe. Până în ziua de azi o mai durea uneori când se ușura. Iar sexul nici nu intra în discuție.

— Vă înșelați, îl auzi ea pe Jules zicând.

— În legătură cu ce?

Capul îi exploda. Singurul lucru pe care-l reușise fusese să-și omoare memoria pe termen scurt. Acum nu-și mai putea aduce aminte ce spusese cu zece secunde în urmă.

— Că nu există ceva mai rău decât să-ți moară propriul copil înaintea ta ca părinte.

— Nu?

— Mai rău este să-ți vezi copilul cum moare și să nu poți face nimic în legătură cu asta.

Klara coborî din mașină. Genunchii ei amenințau că ar ceda, așa încât trebui să se sprijine de plafon.

— Se prea poate, dar nu înțeleg…

— …de ce menționez asta tocmai acum?

— Corect.

Se desprinse de vehicul și era pe drum. Ușa care unea garajul de bungalou se afla la doar cinci pași distanță în fața ei. Unde „bungalou" era o denumire ceva cam pompoasă pentru căsuța de weekend din grădina comună11 a cartierului de pe Heerstrasse. Lui Martin îi era penibil să vorbească de un foișor sau o cabană și nu-și invitase niciodată prietenii acolo, deși construcția era cea mai mare și mai frumoasă din întreaga așezare, ridicată nu doar pentru șederea

---

[11] În vestul Europei există zone urbane parcelate ai căror proprietari privați le folosesc ca extensii de mici dimensiuni pentru grădina lor (n.tr.).

sezonieră, având chiar și un garaj, deși nu era aprobat oficial.

— Eu le-am trăit pe ambele, spuse Jules.

— Ambele?

Klara se întreba de unde-și trăgea puterea să se târască pe traseul dintre garaj și bungalou. În orice caz, durerea din piciorul a cărui gleznă, din fericire, era doar luxată o ţinea să nu-și piardă cunoștinţa.

— Nu știu unde vreţi să ajungeţi.

Klara închise ușa intermediară și se întrebă dacă ar trebui să aprindă lumina. Cabana de o cameră și jumătate, renovată ultramodern cu parchet, încălzire prin podea, aer condiţionat și mobilă italiană de *designer,* mirosea încă a zugrăveală și nou, atât de rar fuseseră pe-acolo. Și atunci fără Amelie, care era mereu predată unui babysitter pentru că tatăl ei nu voia ca ea să-i murdărească canapeaua Futon cu degetele ei unsuroase și salivă. Sângele Klarei pe tapiţerie, dimpotrivă, părea să-l fi deranjat mai puţin.

Şchiopătă până la masa din bucătărie, făcută la comandă, care separa chicineta minusculă de livingul înspre care era deschisă, se așeză pe un scaun de lemn și decise să rămână în întuneric. Chiar dacă existau slabe șanse ca vreunul din vecini să fie prezent și treaz la o așa oră în anotimpul ăsta, încât să se mire de ce în bungaloul familiei Vernet, după săptămâni întregi în care stătuse gol, arde lumina atât de târziu dintr-odată.

— Valentin nu a fost singurul copil, spuse Jules.

În timp ce ea descifra implicaţiile acestei informaţii, telefonul din mână îi vibră ca un aparat electric de ras.

Se uită pe ecran și citi încă un mesaj de la Martin.

UNDE EȘTI???

Klara șterse mesajul și îl întrebă pe Jules:

— Aţi avut un al doilea copil?

— Fabienne, sora lui Valentin.

— Și ea a fost…?

— Da. Și ea a fost în cameră. S-a ascuns în dulap, în timp ce Valentin încerca să deschidă ușa. Încă mai trăia când am găsit-o.

— Doamne, ce groaznic! se auzi ea dând glas gândurilor. Sunteţi sigur că Daiana nu…

— …a făcut-o intenţionat? întrebă Jules tăios.

Klara își mușcă limba.

— Uitaţi despre asta. Nu am vrut să fiu indiscretă.

El inspiră sonor.

— Sincer să spun, normal că asta m-am întrebat și eu. Căci existau tensiuni puternice între ea și copii. Fabienne a fost mereu „fata lui tata". Și când Daiana a suferit de burnout, relaţia ei cu Valentin a devenit din ce în ce mai dificilă. Dar astea sunt complet în sfera normalului. În ciuda diferenţelor, Daiana nu le-a sau le-ar fi făcut niciodată ceva copiilor ei.

Apoi domni o liniște apăsătoare, până când Jules întrebă:

— Și? Pactul nostru e valabil?

— Povestea mea la schimb pe o metodă de sinucidere nedureroasă?

Klara încuviinţă.

— Da, e valabil.

Începu să transpire în acel bungalou friguros și neîncălzit. În același timp, simţi cum inima îi folosește greșit coșul pieptului pe post de timpan.

— Bine.

Jules vorbi atât de neutru și insipid, de parcă s-ar oferi să ducă el gunoiul, dacă ea preia spălatul vaselor:

— Atunci voi adăuga la partea mea din pact și mărturisirea despre soarta lui Fabienne. Dar doar dacă îmi spuneţi imediat cine este acest Yannick și cu ce vă are la mână.

Klara își tuși ultimele resturi de gaze de eșapament din plămâni și începu:

— Yannick mi-a lăsat răgaz până la miezul nopţii. Dacă până atunci nu închei căsnicia cu soţul meu, mă va ucide în chinuri.

Își trase nasul și își șterse lacrimile, despre care nu știa de unde mai veneau.

— Și dacă află că v-am povestit tot… greșit, dacă își formează cea mai slabă impresie că m-am destăinuit dumneavoastră, veţi suferi aceeași soartă dureroasă ca mine, Jules. Este adevărul atât de valoros?

— Da.

Răspunsul lui ţâșni ca din ţeava unui pistol.

— Adevărul unei străine care doar a format greșit?

— Îmi asum riscul.

— Prostănac fără habar! râse ea probabil pentru ultima oară în viaţă. Telefonul meu e urmărit, mi-a instalat un *spyware* pe el. Probabil

că Yannick știe deja că noi vorbim.

— Păreţi paranoică.

— Și dumneavoastră păreţi idiot. Dar nu contează. Vorbim deja de prea mult timp. Dacă după moartea mea va recupera datele de pe mobil, nu se va opri până nu va afla cu cine am vorbit. Și atunci va ști că ne-am destăinuit reciproc.

— Și atunci ce? Spuneţi-mi!

— OK, atunci ascultaţi-mă bine! Dar faceţi-mi o favoare! Nu-mi blestemaţi numele când, în puţin timp, veţi dori ca tortura să se oprească, ca Yannick să vă elibereze.

14

Klara Curtea Berger Patru luni înainte

Acu! nu-și găsea calea de intrare, de aceea Daniel Kernik trebui să-l repoziţioneze, ceea ce nu era neobișnuit pentru Klara. Avea venele subţiri, chiar și asistentele experimentate eșuau cu mâinile ei.

— Îmi pare rău! se scuză asistentul medical și-l repoziţionă, de data asta cu succes.

Klara își mușcă buzele și se concentră asupra artei imprimate de pe peretele sălii de tratament, mobilată deopotrivă modern și scump. Era fotografia unui far, cu valurile Pacificului spărgându-se de jur-împrejurul bazei acestuia.

Klara simţi a doua înţepătură, dar nu privi într-acolo. Avea frică de injecţii, ceea ce în meseria ei nu constituia un avantaj.

— În mod normal, asta n-ar fi sarcina mea. Ţineţi puţin apăsat.

Kernik îi oferi un tampon de vată pentru înţepătura din plica cotului, apoi trase înspre el un taburet cu roţi. Klara stătea pe marginea patului de tratament, chiar sub geamul care dădea spre parcul clinicii.

— Și cărui fapt datorez această onoare, doctore Kernik? întrebă ea.

Aici, în mediul ăsta luxos, de fapt nici nu s-ar fi mirat dacă șeful de secţie i-ar fi introdus branula personal. Pacienţii, care pentru o „cură” de două săptămâni decartau echivalentul unei mașini mici, aveau așteptările ca nimic să nu le amintească de un spital obișnuit. Asta se vedea și din amplasamentul și arhitectura clădirii, care i-ar fi determinat pe unii hotelieri să-și bage unghia în gât de invidie.

La o jumătate de oră de mers cu mașina dinspre Baden-Baden, proprietatea trona în Pădurea Neagră ca un cuib de vulturi la

altitudine. Pacienţii, care erau aici sub tratament din cauza crizelor conjugale, burnout și afecţiuni psihosomatice, între ședinţele terapeutice de grup și cele individuale se bucurau de pe terasa cafenelei de o priveliște ca dintr-o vedere, înspre valea împădurită; meniuri de la bucătari cu stele și tratamente de talasoterapie în spa.

Saloanele erau doar individuale, cu aer condiţionat, șemineu, jacuzzi și TV prin internet. În ciuda dotărilor la modă, clinica se bucura în cercurile de specialitate de un renume excelent, ceea ce se datora în mare parte profesorului doctor Ivan Corzon de la conducerea ei.

Psihiatrul, născut în Barcelona, era editorul celui mai renumit manual de psihiatrie clinică și un invitat căutat la congresele experţilor din întreaga lume. Faptul că lui Kernik i s-a permis să lucreze ca asistent medical sub îndrumarea lui era ca și cum un programator avea în CV-ul său o recomandare dată chiar de Bill Gates.

— Voiam să fiu singur cu dumneavoastră, doamnă Vernet, spuse asistentul medical cu un zâmbet straniu pe chip.

Klara își înclină capul și se jucă inconștient cu verigheta. Voia tipul cumva să flirteze cu ea? Kernik avea ochi căprui frumoși și un zâmbet dezarmant, dar era complet diferit de genul ei. Cu faţa lui bronzată la solar, cămașa La Martina și pantofii de iahting, întruchipa clișeul jucătorului de golf care conduce un Ferrari.

— Și de ce aţi vrut să fiţi singur cu mine, doctore Kernik?

— Nu sunteţi medic, doamnă Vernet. Nu puteţi evalua ce se petrece aici. Mă tem că aveţi nevoie de sfatul meu.

Klara se ridică de pe pat și căută un coș de gunoi pentru tamponul de vată. Sângerarea se oprise. Nu avea nevoie de un bandaj.

Kernik se ridică și el cu o mână în aer, cerând iertare:

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greșit, ultimul lucru la care m-aș gândi ar fi să vă denigrez statutul de asistentă tehnicomedicală. Știu că aveţi un aport excelent prin serviciile dumneavoastră la clinica din Berlin. Șeful dumneavoastră vă vede menită unei funcţii înalte și vrea chiar să vă încurajeze ambiţia de a studia psihologie. Dar asta o știţi cu siguranţă și dumneavoastră. Dacă nu eraţi atât de talentată și deșteaptă, nu v-ar fi acceptat șeful cererea de participare aici.

Dacă flirtează, o face într-un mod foarte ciudat, gândi Klara, mirându-se de privirea îngrijorată a lui Kernik.

Pentru un moment se înfurie pentru că practic acceptase să viziteze clinica privată pentru a fi departe de soţul ei măcar câteva zile.

Departe de toate grijile și fricile. Și acum s-a mai găsit încă un tip care s-o descurajeze.

— Trebuie să plecaţi!

Kernik își scăzu vocea până la un murmur apăsat.

— Să plec? Credeam că audienţa cu profesorul Corzon are loc aici.

Klara arătă spre un colţar îmbrăcat în piele întoarsă sintetică de culoare gri. Corzon era vegan și refuza orice produs de origine animală, chiar și în cazul canapelelor și fotoliilor.

— Nu înţelegeţi. Trebuie să plecaţi de aici cât de repede se poate și…

În acel moment ușa se deschise. Klara simţi curentul ca o insinuare rece în ceafă, iar pielea i se făcu de găină. Sau era din cauza cuvintelor lui Kernik?

…plecaţi de aici cât de repede se poate…

Ca un copil prins în fapt, medicul se grăbi spre bărbatul care tocmai intrase în camera de tratament.

— *I Iola, que tal?*12

Spaniolul nu ar fi avut nevoie de halatul alb ca neaua pentru a-și demonstra autoritatea. Corzon era o idee mai scund decât s-ar fi putut presupune ţinând cont de pagina web și broșurile lucioase ale clinicii. Era puţin durduliu, cu o burtă fastuoasă și un păr pe măsură, barba strălucindu-i în tonuri roșiatice, necesitând deja de câteva zile reîmprospătarea conturului. Pe lângă el, Kernik părea tocmai scos din cutie, cu toate acestea, profesorul avea de departe o strălucire mai puternică.

— *Soy Ivan*13, se prezentă el cu un zâmbet larg și doar cu prenumele, ceea ce-i făcu bine Klarei.

După cuvintele de descurajare ale lui Kernik, tânjea acum după competenţă, încurajare și încredere.

— *Muchas gr aci as por participar en este importante experimente. Con su colaboración está haciendo un servicio extraordin. ario à la ciencia.*14

---

12 „Salut, ce mai faceți?” (sp., în orig.) (n.r.).

13 „Sunt Ivan” (sp., în orig.) (n.r.).

14 „Mulțumesc mult pentru participarea la acest experiment

Klara aprobă surâzând. Experimentul pentru care-și dăduse acordul era într-adevăr ieșit din comun. Pe lângă formarea ei profesională, învățase spaniola timp de trei ani și înțelegea în linii mari ce voia să spună medicul. Totuși, se bucură când introduse un interpret:

— *Mi colega actuară de interprete15.*

Bucuria ei cedă umilinței când își dădu seama că rolul va fi preluat de Kernik.

— Ne invită pe amândoi să luăm loc pe canapea, traduse asistentul medical cuvintele șefului său, care n-a permis să existe un dubiu la adresa faptului că nu era o rugăminte, ci un ordin.

Pe măsuța dintre fotoliu și canapea era o cutie de plastic, pe care Corzon o deschise. Luă din ea un obiect care arăta ca o pereche de ochelari pentru realitatea virtuală a unui joc pe calculator.

— *Para inducir Ios delirios, hay que ponerse estas gafas con auriculares, lo que provoca una sohree. s1 imulac. ion por medio de varias senales optic.as y acusticas. Un agente intraven. oso adic. ion.al refuerza Ios delirios que causan.*

— Pentru a induce delirul, folosim ochelarii ăștia, traduse Kernik. Ei vă vor inunda cu semnale vizuale și acustice. Tocmai ce ați primit o injecție intravenoasă cu o substanță dezvoltată de noi, care va augmenta halucinațiile transmise prin ochelari.

Klara încuviință. Așa era menționat și pe formularele pentru internare care îi fuseseră înmânate la recepție. Și normal că le-a lăsat o declarație de asumare a răspunderii, în cazul în care ar fi devenit psihotică pe parcursul șederii. Doar ăsta și era scopul experimentului.

— *No se preocupe, todo se dosifica de tal maniera que las halucin. ación.es persistirdn solamente durante unos min. u10 s despues de que las gafas se hayan apagado. Luego seguimos ampliando el intervalo lentamente cada dia.*

— Acest experiment e foarte periculos și poate avea consecințe letale pentru dumneavoastră, îl auzi pe Kernik traducând complet greșit.

---

important! Prin colaborarea dumneavoastră faceți un serviciu extraordinar științei” (sp., în orig.) (n.r.).

15 „Colegul meu va traduce” (sp., în orig.) (n.r.).

De fapt, Corzon spusese aproximativ că nu ar trebui să se îngrijoreze, căci halucinaţiile vor dispărea la câteva minute după ce-și va da ochelarii jos.

— Nu vă încruntaţi așa! Corzon trece cu dumneavoastră prin efectele secundare, pe care le diminuează, spuse Kernik. Știu că vă pun într-o situaţie delicată, continuă Kernik cu traducerea lui aproximativă.

Își intona astfel propoziţiile pe cât posibil de banal.

— Dar nu aveţi voie să vă daţi jos ochelarii. Deloc! Sub nicio formă.

Mai așteptă încă trei propoziţii din partea lui Corzon, după care spuse:

— Vă rog să nu păreţi așa speriată când vorbesc. Altfel, profesorul va observa că vreau să vă avertizez. Și acum, aprobaţi. Corzon tocmai v-a întrebat dacă vă simţiţi bine aici.

Klara se conformă.

— Din nou, știu că vă pun într-o situaţie imposibilă. Și pentru asta îmi pare rău. Dar aveţi un copil mic, la fel ca mine.

Între timp, Klara nu mai reușea să se concentreze pe vocea prietenoasă a directorului clinicii. Toată atenţia ei era concentrată pe Kernik, care spuse următoarele:

— Vă implor, nu vă puneţi ochelarii! Altfel se va întâmpla ceva îngrozitor. Se poate întâmpla să nu mai părăsiţi clinica niciodată.

Niciodată?

Klara clătină inconștient din cap, ceea ce îl făcu pe Kernik să-și dea ochii peste cap nemulţumit în secunda în care Corzon luă din nou ochelarii în mână.

În mod paradoxal, ultimele cuvinte ale asistentului medical născură un moment efemer de fericire.

Pentru totdeauna la Curtea Berger? Niciodată înapoi la soţul meu?

Faptul că ar fi fost atunci separată de copilul ei cântărea mai puţin, așa că se rușină în următoarea clipă. Dar, în definitiv, era convinsă că Martin s-ar îngriji cu drag de Amelie.

Sau se minţea pe sine?

Nu.

Defectele lui nu erau aplicate la cum se purta cu propriul copil. Niciodată nu ar fi ridicat mâna asupra fetiţei lui.

— Mă voi preface acum că e nevoie de mine la postul meu, spuse

Kernik. Urmaţi-mă după cinci minute.

— Dar… începu Klara, însă privirea pătrunzătoare a lui Kernik o reduse la tăcere.

Corzon se duse la biroul său unde părea să caute ceva în sertarul de sus.

— Faceţi cum vă spun, Klara! şopti Kernik. Spuneţi că înaintea începerii primei runde de testare mai aveţi nevoie o dată la toaletă. Ne întâlnim la capătul holului pe casa scării.

Imediat mobilul său sună, iar Kernik îşi puse partea lui din plan în aplicare. După ce-și luă scurt la revedere de la Corzon, care aprobă înţelegător de la birou, Klara rămase singură cu directorul clinicii.

— *Comencemos con la prim era etapa del experimenta*, spuse el, şi arătă spre o uşă care unea salonul cu o cameră alăturată, în care voia s-o poftească acum.

Klara n-ar fi putut să-i înţeleagă cuvintele în alt fel decât: „Să începem cu prima etapă a experimentului”.

15

Klara nu era câtuși de puţin surprinsă că îi urmase comanda lui Kernik. Mai demult existase un timp în care se știa încrezătoare, emancipată și independentă. Dar acel „demult” trecuse de ceva vreme, dispărut cel târziu când a spus acel „da”, care a condus-o într-o căsnicie în care ani de zile a fost condiţionată să asculte de bărbaţi.

Necondiţionat.

După ce-i explică într-o spaniolă stricată lui Corzon că vrea să se reîmprospăteze înainte să-și pună ochelarii, Klara se trezi mergând de-a lungul holului în direcţia toaletelor, simţindu-se ca trasă de o lesă invizibilă. În timp, îi intrase în carne și oase să urmeze un bărbat dominant, încât nici nu se gândea la absurdul situaţiei în care o pusese Kernik. Călătorise până la Curtea Berger pentru a participa la un experiment știinţific sub conducerea unui expert de renume mondial și se lăsase din a doua zi încolţită de asistentul medical.

Cum așa? se întrebă ea când coti prin faţa toaletelor și deschise ușa ce dădea pe casa scării. Și cu asta își puse întrebarea principală care îi determina întreaga existenţă jalnică: *Cum?*

În ochii prietenelor și colegelor ei era o femeie puternică, privită din afară: avea un fizic ceva mai solid, cu rotunjimi avantajoase în locurile corespunzătoare. Chiar și atitudinea ei, bărbia expresivă, ochii sclipitori și posibil tenul puţin închis, care se datora strămoșilor ei

italieni de pe linie maternă, au contribuit la faptul că majoritatea o considerau puternică din fire. Nu o femeie pe care s-o îmbrâncești încoace și-ncolo. De fapt, nu o mai îmbrâncise nimeni de mult. Martin prefera să lovească din prima. În ficat, atât de tare și de des, încât tremura pe marginea patului de parcă avea frisoane, nefiind capabilă să se miște.

Ușa de la casa scării se trânti în spatele ei cu un zgomot puternic, ceea ce o făcu pe Klara să tresară de parcă era iar lovită.

Lovituri.

Klara citise multe despre femei maltratate. Căutase chiar și un serviciu de consultanță („Întreb pentru o prietenă") și aflase că violența domestică nu era o problemă a mediului social, ci dimpotrivă, contamina toate straturile societății. Și că apărea gradual. Aproape pe nevăzute o otrăvise ceea ce începuse ca o iubire mare și orbitoare. Mai întâi cu complimente radioactive („Ești atât de frumoasă, încât nu-ți voi mai da drumul din viața mea"), apoi cu cerințe de dovadă a iubirii prin controlul compulsiv („Hai să ne alegem o parolă comună pentru toate adresele de e-mail și telefoane") și cu o pretinsă autocompătimire („Știi doar cât de grav m-a rănit fosta"), până când loviturile verbale sub centură s-au materializat în cele fizice. Și în timp ce din exterior continua să curgă cu complimente – „Ce noroc aveți că v-ați găsit, vă potriviți atât de bine. Bărbatul tău e într-adevăr de aur" –, speranța era ca totul să revină la cum fusese înainte de primul ochi învinețit. Dar în așteptare, rușinea devenea ură de sine și făcea imposibilă încrederea în ceilalți. De aceea Klara încercase să-și sune mama atunci când se gândea că nu mai poate suporta.

La început nu a fost sigură dacă mama ei înțelesese ceva, atât de rău îi urlase Klara la telefon. Vocea ei tremura de frică, Martin putea să vină mai devreme de la tenis și s-o vadă așa răvășită la telefon. Ceva din torentul vociferat înecat în lacrimi trebuie să fi ajuns la mama ei, căci singurele propoziții pe care i le-a spus fiicei sale, lăsând-o pe Klara cu receptorul în mână, gura căscată și schimonosită, au fost:

— Pe bărbați n-ai voie să-i enervezi, micuțo! Dă-ți puțin mai mult silința. Martin probabil că muncește din greu pentru voi.

Apoi a schimbat subiectul și i-a povestit despre un angajat obraznic de la departamentul de grădinărit, care n-a vrut să ia înapoi un ghiveci cu orhidee infestat.

Și acum?

Klara era singură pe casa scării, care părea proaspăt spălată, mirosind a dezinfectant și detergent pentru gresie.

— Alo? strigă ea inutil când soneria mobilului se amestecă cu ecoul vocii ei născut pe casa scării.

— La ce vă gândiţi că participaţi aici, Klara?

Kernik.

Ea își închipuise că-l va întâlni personal, în schimb el o suna. Trecu direct la subiect, fără să-și explice comportamentul ciudat. Se întrebă scurt cum îi știa numărul de telefon, dar ca medic normal că ar fi avut acces la datele pe care ea le lăsase la înscriere.

— Nu o să vă răspund la nicio întrebare până nu-mi spuneţi…

— Ţineţi-vă gura! Timpul se scurge și curând n-o să vă mai pot salva.

Salva? De la ce?

Klara voia să-i clarifice lui Kernik că nu avea voie să-i vorbească așa, dar normal că nimerise exact tonul care o făcea obedientă.

De aceea îi răspunse:

— Împreună cu alţi subiecţi voi afla pe propria-mi piele ce înseamnă să fii bolnav psihic. Mi se pare o abordare complet logică și necesară.

Conform lui Corzon exista o problemă de bază la tratarea bolilor psihice, care se diferenţia substanţial de tratarea simptomelor fizice: aproape fiecare psihiatru suferise deja cel puţin o dată simptome fizice. Dar numai câţiva de simptome aproximativ comparabile cu cele descrise de un pacient bolnav metafizic sau care se puteau observa la unul.

Chiar cineva care nu suferise „decât" din cauza unei dureri de dinţi putea să-și imagineze efectul unui analgezic tumoral. În schimb, un medic care nu a cedat halucinaţiilor nu avea o imagine bazată pe propria-i experienţă atunci când venea vorba de cum acţionau pe un schizofrenic medicamentele psihotrope prescrise de el.

Aia era situaţia problematică incipientă. Și de aia se afla Klara acolo. Să i se inducă în parametrii de studiu controlaţi, artificial și temporar, simptome psihotice care aveau apoi să fie ameliorate prin experimentarea proprie cu medicamente psihotrope.

— Unde sunteţi? îl întrebă pe Kernik.

Și ce naiba vreţi de la mine?

Asistentul medical ignoră întrebarea:

— Ce patologie vă va fi provocată, Klara?

— Paranoia. Mania persecuţiei.

Coborî jumătate din scară până la o fereastră dublă și imensă. Prin ea se putea vedea parcarea clinicii în care nu era nicio mașină a cărei variantă standard să coste sub optzeci de mii de euro. Porsche, AMG, BMW, Touareg, chiar și un Ferrari albastru metalizat, parcat lângă o decapotabilă a unei mărci de lux pe care Klara nici măcar n-o știa.

Singurul defect estetic era duba unui instalator, ca o cutie albă, proptită pe calea de acces, cu două etaje mai jos, exact sub fereastră.

— Și după ce vi se induc halucinaţiile, veţi primi un antidot?

Klara suspină.

— Dacă nu cumva sunt în grupul de control pe placebo. Ce înseamnă asta? Dacă aveţi consideraţii etice, denunţaţivă șeful autorităţilor de control competente. Eu m-am luptat destul cu asta până acum.

Ceea ce era o minciună. Cu săptămâni în urmă, la muncă, a pescuit foaia din coșul de gunoi al clinicii, pe care șeful ei o debarasase acolo cu alte reclame. Apoi a efectuat două apeluri telefonice și a primit confirmarea că la experiment au voie să participe și cei neexaminaţi. Și când a mai aflat și că trebuie să investească aproape o săptămână în asta, toate păreau de partea ei.

Știa că Martin n-o va lăsa niciodată să plece cu prietenele în weekend. Din punct de vedere profesional însă, nu-i punea nicio piedică în cale. Se ocupa chiar și de Amelie când o știa pe ea la o „formare profesională”. Pentru câteva zile fără el, Klara specula orice oportunitate. Chiar și halucinaţii induse artificial.

— Doamnă Vernet, vă rog să nu credeţi ce vi s-a povestit. Curtea Berger nu e o clinică normală. Riscurile…

— …ocupă două pagini în formularul de înscriere, știu.

— Ce? Uitaţi ce e pe hârtie! Riscurile adevărate nici măcar nu sunt enumerate acolo.

— Și alea ar fi?

Auzi un fluturat pe linie, ca zborul unui porumbel cu bătăi frenetice din aripi.

— Nu vă pot spune, răspunse Kernik. Doar arăta. Vă rog, apropiaţi-vă de geam!

— Sunt deja aici.

— Bine. Aţi mâncat deja?

E serios?

— Vreţi să luaţi masa cu mine? întrebă Klara perplexă.

Kernik râse trist.

— Nu. Voiam doar să știu dacă sunteţi nemâncată.

— Cum așa?

Pentru un moment a fost liniște pe linie. Apoi Kernik întrebă:

— Priviţi afară?

— Da.

— La duba albă?

— Exact.

Klara se întrebă dacă ușile sale laterale glisante se vor deschide și un secret înfricoșător va fi dezvăluit.

— OK. Faceţi-mi o favoare. Toţi din casa asta sunt sortiţi morţii. Promiteţi-mi că veţi părăsi clinica de îndată ce veţi vedea ce se întâmplă.

— Când *ce* se întâmplă?

— Asta! spuse Kernik.

Apoi văzu o umbră. Chiar în faţa ferestrei. Doar pentru o fracţiune de secundă, chiar dacă ulterior în coșmaruri avea să i se pară un interval infinit de timp.

Un moment nesfârșit în care-și duse ambele mâini la gură și începu să plângă și să strige, chiar în clipa în care umbra se transformase într-un zgomot de metal spart. Și cu o bubuitură uriașă întreaga dubă trepidă, al cărei plafon arăta brusc de parcă l-ar fi lovit un pumn de gigant. Dar nu fusese un pumn, ci un corp omenesc al cărui impact în urma zborului de la etajul superior din noua clădire a clinicii a emanat unda de șoc.

Klara strigă și fu nevoită să verse când văzu cine sărise de pe acoperiș în braţele morţii. Îl recunoscu după cămașa La Martina care se colorase sângeriu. Și după pantofii de iahting, dintre care unul sărise în pietrișul de lângă dubă.

Și după faptul că linia din telefonul mobil era tot atât de moartă ca Daniel Kernik pe plafonul dubei albe.

16

Jules Astăzi Ilara îşi încheie abrupt monologul. Deopotrivă îngrijorată și iritată, îl întrebă pe Jules:

— Ce Dumnezeu se întâmplă la dumneavoastră?

— Îmi pare rău, mi-a căzut ceva.

Jules voia să-și ia un pahar din bucătărie pentru a-și turna suc, dar îi scăpase.

Paharul se spărsese cu zgomotul unui copac secerat. Liniștea locuinţei vechi, pe de-o parte, și concentrarea lui asupra poveștii Klarei, pe de-alta, pe-atât de înfricoșătoare, pe cât erau de bizare, amplificară zgomotul. Să fi căzut paharul în plină zi din dulap în chiuvetă, abia s-ar fi auzit prin zarva cotidiană. Dar așa sfâșiase noaptea în curs, ca o alarmă, accelerându-i pulsul.

— Îmi pare rău, repetă el și încercă să revină la subiect. Toţi din casa asta sunt sortiţi morţii?

— Astea au fost, așa, cu aproximaţie, ultimele lui cuvinte!

— Știţi de ce a făcut Kernik așa ceva? se legă el de relatarea sinuciderii medicului.

Această mascaradă melodramatică nu corespundea niciunui model cunoscut de sinucidere. Jules știa despre ce vorbește. În meseria lui se confruntase cu aproape toate metodele. De altfel era evident că nici încercarea Klarei de sinucidere nu ţinea de vreo normă, dacă o judeca drept. Oricum, pentru moment se simţea ușurat s-o fi descurajat din planurile ei, chiar dacă știa că întregul apel era doar un joc al întârzierii inevitabilului.

— Corzon crede că a fost un accident. Kernik s-ar fi dus des pe acoperiș ca să evite interdicţia fumatului de pe proprietate.

— Cum aţi reacţionat la minciună?

— Primul meu impuls a fost fuga, spuse Klara.

— Voiaţi să-i urmaţi sfatul lui Kernik?

— Exact. Cât se putea de repede, departe de clinică.

— Dar?

— Dar după-aia am cântărit alternativa. Și aceea era să mă întorc la soţul meu. Dintr-odată, actul lui Kernik mi s-a părut tentant. Totuși, și-a croit propriul sfârșit al vieţii, nu l-a lăsat pe mâna altcuiva.

Jules luă un ciob mare și curbat din chiuvetă și deschise compartimentul pentru gunoi de sub aceasta.

— Dar cum de-a făcut-o? Avea de-a face cu experimentul?

— Da.

— Sigur nu l-aţi întrerupt?!

— Nu.

— Nu? întrebă Jules neîncrezător.

— Repet: ce altceva ar fi trebuit să fac? Să mă întorc la Martin și să aud deja din prima seară ce eșec sunt?

Prea lașă pentru a face măcar o dată ceva important pentru știință, doar pentru că un fătălău s-a aruncat pe fereastră.

Jules contemplă. După structura personalității ei, Klara era o amestecătură ciudată, aproape schizofrenică. Pe de-o parte, încrezătoare, ceea ce era probabil fața ei determinată profesional. Pe de altă parte, se lăsa ușor pe mâna sorții.

— Cum a decurs experimentul? întrebă Jules tresărind.

Unul dintre cioburile mai mici pe care vru să-l arunce la gunoi se înfipse în degetul său mic.

— Îmi aduc aminte cum mi-au fost așezați ochelarii. Erau butucănoși ca un binoclu mare și-mi acopereau aproape toată fața. Pe lângă ei, trebuia să mai port și căști. În retrospectivă, abia mai țin minte vreo particularitate. Doar că la început m-am simțit ca în tunelul unui RMN. Cu un zumzăit și murmur de tip tehnic, care proveneau dintr-o frecvență înaltă, în timp ce în fața ochilor mei s-a coborât o furtună stroboscopică. În orice caz, acum știu cum se simte cineva care prin stimuli luminoși extremi are un episod epileptic în fața televizorului. Am leșinat după doar câteva minute.

— Apoi?

Jules își băgă degetul mic în gură, oprind sângerarea cu limba. În același timp, se uită la mobilul de pe care-și sunase tatăl mai devreme. Era fix pe laptopul pe care-l aduse din camera de lucru în bucătărie. Casca și-o dăduse jos, convorbirea desfășurându-se acum prin boxele calculatorului, ca tatăl lui să poată asculta și el.

— Niciun „apoi”. Profesorul Corzon mi-a spus că aș fi un subiect prea sensibil și de-aia nu a intrat în discuție să încerc. Efectele secundare ar fi fost prea puternice și nejustificabile etic.

— Deci tot ați plecat mai devreme acasă?

Jules își înveli degetul cu un prosop de hârtie pe care-l rupsese dintr-o rolă ce-i stătea la dispoziție.

— Nu, pentru că a trebuit mai întâi să mă recuperez de la efectele secundare. A durat mult până le-am depășit complet. Din păcate.

— Cum din păcate?

— În retrospectivă, mi-aș fi dorit să fi plecat imediat. Cu Martin sau fără Martin.

— De ce?

— Pentru că atunci nu l-aș fi întâlnit vreodată pe doctorul Kiefer.

— Cine mai e și doctorul Kiefer?

Credeam că vorbim despre Yannick, contemplă Jules, dar îşi păstră gândul pentru el, ca să n-o abată pe Klara de la subiect. Cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai puţin probabil să aleagă spontan o altă cale de a-și pune capăt vieţii.

— Jo. Un asistent medical. De fapt, Johannes, dar toţi îi spuneau Jo.

— Și dumneavoastră? întrebă Jules, iar faptul că ea răspunse printr-un suspin trist spuse totul despre cum s-a dezvoltat relaţia dintre ei.

Intens și tragic.

— Şi unde exact l-aţi întâlnit pe doctorul Johannes Kiefer?

— În parcul clinicii. Stăteam pe bancă la baza terasei cafenelei, de unde aveai o priveliște divină spre vale. Dintr-odată a apărut lângă mine, nu l-am auzit venind, deși pietrișul scrâșnea puternic sub tălpile pantofilor.

În acel moment telefonul bipăi, iar Jules se înjură că nu-şi setase să primească silenţios mesajele. Tatăl său îi trimisese un mesaj pe Whatsäpp. Înainte să poată Klara întreba ce fusese acel zgomot, o întrebă el:

— Ce legătură avea acest doctor Kiefer cu experimentul dumneavoastră?

— În mod direct, nimic. A spus că e patolog și lucrează din culise, unde cercetase, de exemplu, și profilul meu sangvin.

Jules activă comutatorul lateral şi-şi trecu smartphone-ul pe modul silenţios. Așa mânji și display-ul cu degetul însângerat.

— Mi-a părut incredibil de drăguţ și simpatic. L-am evaluat undeva la peste patruzeci, înainte de toate datorită aparenţelor tinerești, cu blugi, adidași și hanorac. Din ce mi-a mărturisit ulterior, trecuse deja de cincizeci, ceea ce era aproape de necrezut. Vreau să spun, pe câţi îi știţi la vârsta asta cu pielea netedă ca fundul unui bebeluș și părul nevopsit și totuși negru ca pana corbului?

— Nici măcar unul, spuse Jules și încercă să deschidă mesajul de la tatăl lui.

— Când s-a așezat lângă mine, prima mea întrebare a fost dacă

ocupă și postul de antrenor de fitness.

Tonul vocii ei se schimbă dintr-un de minor într-un de major. Era evident că vorbea despre o amintire plăcută.

— Cel mai mult m-a impresionat zâmbetul lui, autoironic și tineresc. Cred că asta a fost momeala. Așa cum unii pești sunt atrași noaptea de lumină, așa m-a fermecat zâmbetul ăla, care strălucea din colțurile gurii până în ochii întunecați ca adâncurile mării.

— Ce voia de la dumneavoastră?

— La început nu prea s-a dat în vânt cu vorbitul. Spre deosebire de Kernik, nu a trecut direct la subiect.

Jules tăcu, fiind conștient că, fără să pună o altă întrebare, Klara avea să îi relateze imediat ce a făcut întâlnirea cu acest doctor Kiefer atât de neobișnuită, încât ea însăși să vrea să vorbească detaliat despre asta, imediat după o încercare nereușită de sinucidere.

— După ce ne-am întreținut o vreme despre mărunțișuri, am ajuns să vorbim despre Kernik, și încă țin minte cum privirea lui Jo s-a pierdut în zare. Deși până în punctul ăla m-a privit mereu când vorbeam, la subiectul ăla părea să-i fie greu. L-am întrebat ce crede că s-ar fi întâmplat cu adevărat și s-a fâstâcit, zicându-mi că n-ar avea voie să vorbească deloc despre cazul meu cu mine.

— *Cazul* dumneavoastră?

— Așa m-am gândit și eu. La ce vă referiți cu cazul meu? l-am întrebat, iar Jo a dat din cap așa cum dă din cap un om ajuns la o decizie incredibil de grea. Apoi a spus… Încă îmi aduc aminte exact cuvintele lui și tremurul din voce.

— Și acelea au fost…? întrebă Jules, în timp ce citea mesajul de pe Whatsăpp de la tatăl lui:

CE NAIBA SE ÎNTÂMPLĂ LA TINE?

În același timp, Klara cită cuvânt cu cuvânt propozițiile doctorului Kiefer, care trebuie să-i fi tras pământul de sub picioare și care acum îl lăsară pe Jules înfrigurat:

— Corzon nu v-a spus experimentului, când v-a minute leșinată, doamnă moartă.

adevărul vizitat la

Vernet.

17

În ziua pat. Nu Ați fost care a urmat ați fost cinci cinci minute

Klara

Ea vorbea acum foarte încet, cum adesea făcea atunci când se afla într-o companie familiară. Așa se educase, fiind o mamă hiperprotectoare. De îndată ce Amelie era în pat, mergea doar în vârful degetelor prin locuinţă, seta volumul televizorului la nivel de șoaptă și renunţa chiar și la trasul apei când mergea la toaletă, dacă avea doar o nevoie scurtă. Totuși, fiica ei avea un somn sănătos și adânc imediat după ce aluneca spre ţara dragonilor și a unicornilor. Gândul că ea s-ar fi putut speria și ar fi dat fuga la tatăl ei era insuportabil. Nu și-ar fi descărcat vreodată nervii provocaţi de deranj pe Amelie, ci probabil pe ea.

Oficial, Martin pretindea că se ocupă de conturile pacienţilor, dar Klara știa că însărcinase o agenţie cu asta. Nu a îndrăznit vreodată să-i vorbească atunci când se afla la birou. Dacă o făcea, avea s-o plătească prin cel puţin o noapte de suferinţă. Și asta era indubitabil valabil și pentru deranjurile prin fiica ei, deci Klara se obișnuise să șoptească și să pășească aproape silenţios cu șosete groase pe parchetul scârţâitor. Cândva, comportamentul ăsta trebuie să-i fi intrat în carne și oase, din moment ce șoptea între propriii patru pereţi. Ca acum în cabană, deși soţul ei nu se afla nici măcar în apropiere.

Și sperând că nu se va mai afla vreodată.

— Am fost în moarte clinică, repetă ea dezvăluirea șocantă, de parcă încă nu era convinsă.

— Credeţi că doctor Kiefer v-a spus adevărul?

— Cum aș putea să mă îndoiesc?

Era sigură pe sine. Lui Jules nu-i scăpă faptul că răspunsul dat era evaziv.

Însoţitorul nedorit fusese iarăși atât de empatic, încât nu insistase.

— A mărturisit ce v-a provocat stopul cardiac? voi să știe Jules.

Părea că stă într-o cameră vastă, cu pereţi înalţi.

— A spus că a fost un fel de șoc anafilactic, o reacţie severă la agentul catalizator.

— N-aţi avut funcţii vitale pentru cinci minute. Prin urmare, aţi îndurat daune permanente?

— Daune permanente? repetă Klara și aproape îi veni să râdă. Întrebaţi asta serios o femeie care vrea să-și ia viaţa cu gaze de eșapament?

În mod paradoxal, pentru prima oară în ani de zile, tânjea după

o ţigară. Înainte de sarcină fusese o fumătoare ocazională. Nu avusese niciodată propriile ţigări, dar se mai prostise cu prietenii, colegii sau pe la petreceri. Pentru Martin, asta era ca un ghimpe în coastă. O criticase mereu pentru „dantura de scrumieră”, deși dinţii Klarei nu erau mai puţin albi decât ai soţiei dentistului lor. Uneori Klara se gândea că Martin o lăsase însărcinată doar din cauza asta, ca să se lase de fumat. Căci știa cât era ea de responsabilă și că nu ar fi impus sevrajul nicotinei unei fiinţe nevinovate, imediat după naștere.

— Dar da, imediat după ce m-am trezit prima oară, m-am simţit ca lovită de tren, îi răspunse lui Jules, care o întrebase dacă a resimţit efectele resuscitării. Nopţile care au urmat experienţei aproape letale le-am îndurat prin transpiraţii abundente. Aș fi putut inunda *KaDeWe*[16], fără glumă. Corzon mi-a explicat că ar fi un efect secundar normal al agentului catalizator. Până mi-a explicat Jo că era mai degrabă un semn că inima mea își ieșise grav din ritm.

— Hm!

Jules părea că trebuie mai întâi să rumege cele auzite. *Sau a închis?*

Apăru iar suspiciunea Klarei, că însoţitorul ei ar fi jucat la dublu. Că încerca s-o reţină din a se sinucide, era clar. Dar cât de departe ar fi mers Jules pentru asta? Și ce posibilităţi avea totuși ca să-i afle locaţia?

— De ce v-a ascuns Corzon că aţi fost în moarte clinică? întrebă Jules. Să-i fi fost frică că veţi depune plângere împotriva clinicii?

— Așa suspectez. Să fi devenit asta public, atunci Curtea Berger ar fi încetat repede să-și mai găsească subiecţi pentru teste.

În spatele ei ceva se prăbuși, iar Klara se sperie atât de tare, încât se învârti în loc și sări, ţinând mobilul ca pe un cuţit împotriva spărgătorului imaginar. Dar acolo nu era nimeni. Doar frigiderul cu uși duble în nișa de lângă cămară, a cărui producţie de cuburi de gheaţă tocmai se revărsase.

Cerule, ești slabă de înger. Sperioasă până la moarte.

Klara își duse iar difuzorul la ureche și înţelese doar ultimele fragmente ale unei întrebări aparent mai lungi de-ale lui Jules.

— …ce legătură au trăirile faţă de doctorul Kiefer cu Yannick?

---

[16] Acronim pentru *Kaufhaus des Westens*, centru comercial în vestul Berlinului (n.tr.).

Yannick.

Klarei i se strânse stomacul.

— Asta o veţi înţelege imediat, şopti ea așteptând următorul val de cuburi de gheaţă, care se revărsară în măruntaiele frigiderului, în compartimentul de stocare.

Închise ochii. Cu mari eforturi reuși să-și aducă aminte faţa medicului-şef. Inteligenţa și claritatea din ochii mari și încadraţi de cutele unui zâmbet. Și cum a trebuit să fie martora dispariţiei acestor ochi calzi.

Klara se scutură de repulsie.

— Înainte să vă mărturisesc detaliile îngrozitoare, vreau să vă povestesc scurt despre minunea care mi-a fost imediat răpită.

— Cu doctorul Kiefer?

— Exact. Știu că încă nu înţelegeţi corelaţia. Dar dacă-mi acordaţi cinci minute, veţi înţelege de ce Yannick are așa o forţă letală asupra mea. Și de ce nu aveţi altă opţiune decât să respectaţi partea dumneavoastră din pact.

— Să vă ajut să părăsiţi această lume, spuse Jules, iar Klara se bucură real că el o spuse deschis, și era evident că intenţionează să se ţină de cuvânt.

— Dar n-aveţi grijă! îl consolă ea. Amintirile cărora mă dedau și pe care le voi împărtăși imediat cu dumneavoastră vor părea doar la început un *love story* romantic între mine și doctorul Kiefer. Evident că m-am bucurat de scurtul timp petrecut împreună.

În ciuda subiectelor de discuţie.

Apoi încercase să-l amăgească pe Kiefer, ca pe toţi ceilalţi care o întrebau de vânătăile de pe braţe, gât sau alte răni. Totuși, Jo nu fusese mulţumit cu replicile banale, ea fiind parcă prea predispusă la hematoame. În final, nu încăpăţânarea, ci o singură propoziţie fu cea care îi doborî barierele. Încă din parcul clinicii îi spusese:

— Nu vă pot face să vă răzgândiţi, Klara, nu merge așa.

N-ar mai fi fost nevoie să vorbească în continuare, dar el adăugă:

— Dar vă pot asculta și sunt legat de jurământul medical.

Cu asta Jo îi făcu un cadou. N-a îmbuibat-o cu speranţe false ce ar fi putut să altereze situaţia în care se afla ea. Nu s-a prezentat ca un cavaler în armură pe un cal alb. Dar a născut în ea sentimentul că n-o va judeca pentru ce a permis să i se facă. Așa ca la hotelul Le Zen.

Despre care Klara i-a povestit deja la a doua întâlnire din parcul clinicii, abuzul de grup deghizat în „joc”, făcându-l primul om din viaţa ei care știa cu adevărat despre ceea ce fusese până atunci cea mai neagră oră a existenţei ei.

Despre bărbatul cu mască.

Legăturile de cabluri.

Călușul din gură.

Și despre bărbaţi. Mulţi bărbaţi.

— V-aţi îndrăgostit de doctorul Kiefer? îl auzi pe Jules speculând.

— Cu fiecare fir de păr.

— Și apoi Yannick v-a intrat în viaţă?

Klara deschise ochii și totul în jurul ei era de un întuneric impenetrabil, așa cum îşi dorise odinioară, când Yannick apăruse brusc în faţa ei.

Mare. Gol. Și psihotic.

— Exact, îi răspunse lui Jules și-i repetă cuvintele: Până când Yannick mi-a intrat în viaţă și mi-a declanșat dorinţa de a-mi lua adio de la lumea asta, în care se poate întâmpla ceva atât de înfricoșător, ca ceea ce am fost nevoită să sufăr cu el.

18

Klara Câteva săptămâni înainte cu doar câteva secunde înainte ca Yannick să apară în peisajul vieţii ei și să-l distrugă definitiv, Klara se simţea fericită cum nu mai fusese în decenii.

Sexul a fost demenţial, gândi ea, stând întinsă pe pat în semiîntuneric, de unde Jo Kiefer se ridică să meargă la baie.

Multe variante cu care să-l compare oricum nu avea. Înainte de soţul ei avusese doar doi iubiţi, într-o vreme care i se părea dintr-o altă eră. Experienţele neplăcute ale prezentului le suprimaseră de mult pe cele pozitive ale trecutului. De ani de zile, tot ce se întâmpla în dormitor era legat pentru ea doar de durere și umilinţă.

Și acum stau întinsă aici. Respir și simt parfumul unui bărbat nou în viaţa mea și mi-aș dori ca noaptea de iubire s-o ia de la capăt.

Se răsuci pe patul cu apă și chicoti la bolboroseala plăcută pe care corpul ei gol o provocă. Pentru gusturile ei, patul era o idee prea modern pentru locuinţa care, în rest, era ornamentată mai degrabă cu

mobilă grea din lemn și piele.

Jo susținea seminare despre patologie psihiatrică la FU[17], motiv pentru care-și închiriase cu un an înainte o a doua locuință, ca să nu fie dependent de un hotel când pleca de la Curtea Berger pentru un seminar sau o prelegere. Așa, ca astăzi.

„Sunt în Berlin. Ora 15: 00. Discuție?” – a fost mesajul pe care Jo i-l trimisese de dimineață. Klara nu ezitase vreo secundă și-l mințise pe Martin că va fi la biblioteca publică să cerceteze formarea ei profesională și că, după grădiniță, io va încredința pe Amelie lui Vigo. Apoi acceptă invitația medicului-șef.

— N-ar fi trebuit să vă spun, începu ea „întâlnirea” scuzându-se și făcând aluzie la confesiunea pe care i-o făcuse lui Jo încă de la clinică. Nici nu știu ce mi-a venit în ziua aceea.

Era contrariată de ea însăși, de cât de repede se încrezuse în el și îi povestise despre abuzul pe care-l suferise în căsnicie. Totuși, se simțise atrasă de el din primul moment, de când îi auzise vocea profundă și se uitase în ochii săi calzi și întunecați, care o priveau așa cum ai soțului ei n-o priviseră niciodată. Deschis, sincer, plini de iubire.

Aproape că-i povestise și despre filmarea de la Le Zen, pe care Martin a încărcat-o pe rețea.

Cu ea și bărbații.

Mai mulți bărbați care au maltratat-o și au umilit-o.

Greu de crezut că m-aș mai fi dăruit vreodată în viața asta unui reprezentant al sexului „puternic.”, se gândi ea trăgând cu urechea la susurul dușului în care dispăruse Jo.

De obicei, ea era cea care, odată „folosită” de Martin, încerca ore întregi să-și îndepărteze dezgustul de pe pielea, care însă acum se bucură de mirosul moscat al lui Jo și cu drag l-ar fi conservat etern, să-și poată aminti mereu cum se „despărțise” de el cu două ore în urmă la restaurantul întunecat din Prenzlauer Berg. A fost ideea lui empatică de a căuta un loc pentru discuție în care să fie întuneric deplin, serviți de chelneri orbi, fără să aibă distrageri și să fie astfel constrânși să se concentreze exclusiv unul asupra celuilalt. Și să vorbească.

— Mulțumesc pentru că m-ați ascultat! îi spusese ea încă din întuneric, pipăind timid după mâna lui.

---

[17] Acronim pentru *Freie Universität*, Universitatea Liberă din Berlin (n.tr.).

— *Eu* sunt cel care ar trebui să vă mulţumească, îi răspunsese Jo.

— Pentru?

— În primul rând, mulţumesc pentru că mi-aţi urmat invitaţia de a vă întâlni cu mine atât de spontan.

Începuse să-i mângâie mâna.

— În al doilea rând, mulţumesc pentru că aţi fost atât de deschisă, încât să-mi povestiţi problemele dumneavoastră personale. Și în al treilea rând, mulţumesc pentru că-mi daţi voie să vă sărut.

Sărut? gândise ea, dar, înainte să-i dea glas, îi simţise buzele presate pe ale ei. Doar sentimentul părea incredibil. Fără să mai vorbim de toate care s-au întâmplat ulterior în dormitorul acela.

Incredibil.

Nu că n-ar fi avut niciun orgasm Klara, nu despre asta era, dar i-a stat în faţă atât de pasivă, încât părea la o jumătate de veac distanţă. În definitiv, abia putea concepe cât de deschis, ba chiar frivol, se comportase cu câteva minute înainte. Chiar ieri, ideea că atingerea unui bărbat n-ar face-o să tresară ar fi fost de neînchipuit, ba chiar caraghioasă. Să nu mai vorbim de gândul deschiderii de bunăvoie în faţa unui bărbat.

Și totuși exact asta am făcut. Pipăi iar după cearşaful de lângă ea, care se trase pe jumătate de pe pat în pasiunile ei neașteptate, pătat cu fluidele ei. Sângele i se urcă în obraji și simţi faţa radiindu-i. Din păcate, sentimentul pozitiv de incitare se stinse brusc într-o rușine groaznică, căci fu nevoită să se gândească la ultimul cearşaf, care fusese atât de îmbibat cu sânge, încât a trebuit să-l arunce, după ce Martin, acolo jos…

La naiba! Martin…

Cearşaful de sub ea alunecă și mai mult când se întoarse spre noptieră și se întinse după mobil.

Mulţumesc Ţie!

Ca printr-o minune, soţul ei nu-i trimisese niciun mesaj și nici nu încercase vreun apel de verificare.

Ușurarea îi inunda corpul ca o gură de alcool foarte tare. În același timp, susurul apei se opri. Brusc, se făcu liniște în locuinţă.

— Ţi-ar plăcea să mai facem și altceva? îl auzi strigând din baie.

Ușa era doar apropiată, o familiaritate care se dezvoltase cu Martin abia după câteva luni.

— Al naibii de mult! îi răspunse ea, deși nu avea idee cum îi va explica soțului ei că urma să întârzie. Era doar…

Se uitase la ceasul de la mână, dar era prea obscur împrejur ca să-i distingă numerele sau cadranul. În afară de raza care pătrundea în dormitor prin îngusta crăpătură a ușii întredeschise, doar o panoplie slab iluminată mai arunca ceva lumină. Un pumnal de samurai ușor curbat, cu un mâner din sidef verzui, atârna pe peretele dormitorului, iluminat de două leduri cam chioare, care oricum ofereau doar o atmosferă de veghe. Privirea îi căzu pe o poliță cu întrerupătoare montată în noptieră.

— Poate să beau un cocktail?

Apăsă pe butonul exterior al poliței și nu se putu abține să nu chicotească, pentru că, evident, funcția lui era alta. Cearşaful de sub ea strălucea de un albastru halogen, ce crea iluzia că s-ar fi aflat pe o saltea gonflabilă în piscină.

— Patul tău cu apă are chiar și o funcție de iluminare încorporată! strigă Klara uimită și trase și mai mult de cearșaf. Nici nu știam că există saltele transparente.

— Făcută la comandă, îi dezvălui Jo.

Îl auzi râzând ușor, fără a-i vedea fața. Klara se așeză turcește pe salteaua plină cu apă ce lumina intens ca bastonașele fotoluminescente. Continuă să schimbe culorile. De la un albastru azur, la un galben fosforescent, la un alb orbitor, la un…

— Ce e asta? întrebă Klara.

Șoptit. Mai mult pentru sine, după un moment de uimire profundă. Se aplecă în față pentru a privi prin rombul format de picioare și tălpi, în interiorul saltelei. Pe moment fusese sigură că ar fi trebuit să fie o oglindire.

Dar totuși nu arăt așa!?

Ochiul meu e încă în orbită?

În mod absurd, își atinse fața, dar normal că era totul în ordine cu ea. Peste pomeți încă se întindea pielea, și nici buzele ei nu erau umflate atât de grotesc ca cele ale capului care apăruse brusc între picioarele ei.

Sub ea.

În apa iluminată a patului pe care se afla.

Pe care, cu câteva minute în urmă, iubise un bărbat pe care avea să nu-l mai vadă niciodată după ce acesta dispăruse în baie.

— Așadar, ţi-ai dat seama de asta, zise o voce străină din stânga ei, care nu se diferenţia de cea a lui Jo, dar lipsită de orice căldură.

Apoi, ca și cum străinul apărut în tocul ușii de la baie ar fi avut o telecomandă cu care putea controla groaza, apărură brusc un trunchi și un picior secţionate, plutind în apa saltelei de sub Klara, luminând acum roșu sângeriu. Strigă mai tare decât o făcuse vreodată și totuși nu era în stare să-și dezlipească privirea de la omul dezmembrat de sub ea.

— Să înţeleg că e prima oară când ţi-ai tras-o pe un cadavru, ori…?

Klara simţi că avea să vomite, în același timp vrând să-și scoată ochii, să nu mai fie nevoită să privească încă o dată salteaua.

— Unde e Jo? Ce-ai făcut cu el? strigă ea către străin, despre care știa că, în acel moment, se află la graniţa nebuniei.

Căci bărbatul din faţa ei arăta tot așa ca Johannes Kiefer, doar că nu mai avea toate calităţile demne de iubit ale făpturii lui gingașe. În faţa ei mai stătea doar corpul lui asupra căruia părea să fi pus stăpânire o forţă malefică. În consecinţă, monstrul spuse:

— Uită, te rog, de iubitul tău acum. Consider că a venit timpul să mă cunoști pe *mine.*

Zâmbind arogant, veni mai aproape.

— Nu mă numesc Johannes Kiefer. Și nici nu sunt vreun medic. Mass-media m-a numit Kalendar-Killer. Dar tu ai voie să-mi spui Yannick. Am venit ca să-ţi stabilesc data.

În același timp, pentru a doua oară în viaţa ei, pe Klara o înţepă o albină în gât. Prima oară – la nunta unchiului ei – fusese și mai dureros și îi inflamase imediat traheea, încât abia reușise să-și lase farfuria să cadă pe bufetul cu prăjituri. Azi, tensiunea de sub piele era mai slabă, în schimb i se făcu negru în faţa ochilor… *ceea ce probabil se datorează faptului că de data asta nu m-a înţepa! o albină, ci un ac.*

Și cu imaginea unui Yannick rânjind, care, la bustul gol și cu o seringă în mână, o împingea în patul cu apă conţinând un cadavru, Klara își pierdu cunoștinţa.

19

Corpul cuprins de spasme.

Așa cum Anna, cea mai bună prietenă a ei, îi descrisese cândva starea din apogeul unei toxiinfecţii alimentare acute, în urma ingerării de sushi alterat. Klara pretinsese că înţelegea cum s-a simţit Anna când

agenţii patogeni care-i ajunseseră în organism îi ordonaseră corpului să-și verse interiorul afară.

Doamne Dumnezeule, Anna, mi-aș fi dorit să nu pierdem legătura, de când te-ai mutat cu marea ta iubire în Saarlouis.

Cuvintele „corpul cuprins de spasme” se potriveau excelent stării ei, doar că era prea inofensiv. Repulsia pe care o simţea acum, după ce se trezise, era mai mare și mai intensă decât oricare alt sentiment negativ pe care îl avusese în viaţa ei de până atunci. Ceea ce era cauzat parţial de repercusiunile narcoticului, dar, înainte de toate, de faptul că a realizat că sărise din purgatoriu direct în iad.

În încercarea de a evada măcar pentru câteva ore din martiriul casnic, ajunsese în capcana unui sadic, care putea chiar să-i dea lecţii soţului ei la capitolul „perversiune și abuz”. Și prima lui oră de curs ar fi început probabil cu prezentarea acelei filmări, pe care ea era acum obligată s-o privească.

— Uită-te atent acolo, îl auzi spunând în spatele ei pe bărbatul care trecuse printr-o metamorfoză inversă.

De la un fluture adorabil, la o omidă hidoasă.

De la Kiefer, la Yannick.

Stătea lângă ea. Cu pumnalul japonez de pe peretele dormitorului în mână.

Era așezată pe un scaun de bucătărie, mâinile ţintuite de mânerele-i de lemn, încât să nu se poată apleca în direcţia televizorului, unde tocmai era bătută de trei bărbaţi mascaţi.

Filmarea din Le Zen. Încă un motiv pentru care-și dorea să-și piardă iar cunoștinţa.

Măcar ar cădea pe moale, un covor gros cu fire argintii întinzându-i-se la picioare, peste parchet. Klara se înfioră când își dădu seama că era goală și că Yannick trebuie s-o fi cărat din pat în living.

Patul!

Brusc, mult prea rapid, se întoarse înapoi spre dormitor, deși nu mai voia în niciun caz să vadă patul cu apă și ceea ce plutea în el. Era mai degrabă dorinţa să-și fi închipuit doar segmentele de cadavru sub salteaua transparentă, din cauza căreia își întoarse capul. Până îi trase Yannick o palmă care-i mută iar bărbia în direcţia opusă. Înapoi la televizor, care în fond arăta doar o oglindire; așa cum fusese în filmare, era și acum, iar goală și chinuită, și nu mai voia să trăiască.

— De ce? puse ea întrebarea atotcuprinzătoare.

De ce-mi faci asta?
De ce m-ai minţit în privinţa identităţii tale?
De ce trebuie să mă mai uit o dată la filmarea înjosirii mele?
De ce sunt la cheremul tău?

— Cum îţi poţi imagina, toate astea nu sunt o întâmplare, Klara. Ţi-am studiat îndelung cazul. Soţul tău, Martin, nu că aş zice o noutate, e un porc.

Klara nu se încumetă să aprobe. Nici măcar nu ştia dacă o reacţie de-a ei ar fi fost permisă. Nici dacă încă o mişcare a capului nu va declanşa un val şi mai puternic de rău, din cauza căruia ar fi vărsat. Şi să-şi ofere şi această goliciune în plus, nu doar dezbrăcată, ci şi plină de vomă, să stea în faţa nebunului ar fi fost insuportabil.

— Distribuie filmarea asta cu tine prin portalurile relevante. Uşor de găsit pentru cineva care ştie ce caută.

Fără a mişca din cap, Klara îşi roti ochii atât de departe, încât avea părţi din faţa lui Yannick în câmpul vizual. Arăta tot atât de atrăgător ca bărbatul care intrase cu ea în vorbă în parcul clinicii. Şi garantat încă mirosea la fel de bine ca iubitul, care, cu puţin înainte, fusese peste ea şi pătrunsese în ea. Dar îşi schimbase vocea caldă şi moale cu una diavolească.

— Şi chiar dacă îţi face asta, Klara, chiar dacă Martin te abuzează şi, pe deasupra, mai şi împarte indiscreţia lui cu lumea pentru a continua să te umilească, tu nu-l părăseşti. Dimpotrivă: tu ajungi, exceptând data de azi, punctual acasă. Îi găteşti felul preferat de mâncare, îi speli şosetele, îi calci cămăşile, îi satisfaci poftele.

Yannick se opri, apoi îi adresă întrebarea pe care tocmai o adresase şi ea.

— De ce?

Se mută în faţa scaunului, astfel încât ea nu mai putea să vadă televizorul (o uşurare), şi se lăsă pe genunchi în faţa ei. Îi arătă lama pumnalului de samurai în care privirea ei se fragmenta.

— Indiferent cât de tare loveşte, indiferent cât de des te abuzează, tu te întorci mereu şi mereu la el. Cum aşa?

Acum Klara aprobă, nu putea altfel.

— Dunedin, spuse ea cu vocea uscată.

Tânjea după o înghiţitură de apă, aproape la fel de mult cum tânjea să se trezească din coşmarul ăsta.

— Ce-a fost aia?

— Am calculat cândva. Dunedin este al doilea cel mai mare oraș al insulei de sud aparţinând Noii Zeelande. Și locul cel mai îndepărtat de Berlin. Peste optșpe mii două sute de kilometri.

Pe pământ, nu putea pune o distanţă mai mare între ea și Martin.

— Acolo aș fi evadat cu drag.

— Și cum de n-ai făcut-o?

Klara scutură din cap. Yannick știa răspunsul, nu era atât de prost încât să nu-și dea seama. Dar ea îi făcu pe plac și răspunse întrebării sale retorice.

— Amelie, șopti ea.

Singura și tot ce avea pe lume. Singurul motiv pentru care nu căutase mai demult o ieșire din mizerie.

— Scuză! lătră Yannick. Și una încă foarte ieftină.

— Tu…

Klara se opri. Deodată deveni reticentă să-l tutuiască pe bărbatul care ori era un actor talentat, ori, de fapt, avea personalităţi multiple. Kiefer, acela empatic, adorabil și demn de a fi tutuit, dispăruse. În faţa ei se afla un monstru, ceva neutru.

— Bărbatul meu e influent. Are bani și putere și prieteni. Nu poate fi părăsit așa, pur și simplu.

— Ba da, se poate. *Tu* poţi asta. Tu trebuie doar să te oprești odată din a mai ocupa rolul victimei. Sau îţi place?

Klara scutură din cap.

— Și atunci cum de îl preiei fără replică? Cerule, rolul ăsta de victimă pe care voi, femeile, vi-l atribuiţi este izvorul tuturor relelor!

Yannick se ridică, inspiră atât de adânc de parcă se pregătea să se scufunde sub apă pentru o perioadă mai lungă, fără resurse.

— Majoritatea copiilor sunt crescuţi de femei. Emancipare încoace și-ncolo, de la mamă la educatoare, la profesoară, copiii întâlnesc aproape întotdeauna femei în cei mai importanţi ani de formare. Știi câţi educatori există în grădiniţe?

Râse întristat.

— Trei la sută. Ce glumă. E de râs câţi bărbaţi își iau concediu postnatal, copiii tot rămân treabă femeiască. Deci voi ţineţi frâiele, dar vă lăsaţi fetele să se înmoaie, să vă plângeţi mai târziu de opresiunea bărbaţilor. Dar voi sunteţi alea. Voi, femeile, le cumpăraţi fetiţelor ţoale roz și păpuși mov. Voi sunteţi cele care le înscriu la balet și nu la vreun

sport de contact. Așa le învățați, chiar dacă nu conștient, atunci la un nivel subconștient, să se conformeze și să suporte orice. Pentru că băieții o să fie mereu băieți, corect?

Klara scutură din cap, voia să-i întoarcă vorba, dar și dacă s-ar fi aflat în stare să găsească cuvintele potrivite, Yannick nu-i lăsă vreo portiță de-a o face.

— Voi otrăviți încrederea de sine în mulți ani, până când fetele voastre își însușesc complet rolul sexului slab. Atât de mult, încât nu le mai crește curajul și tăria voinței suficient cât să hotărască singure. În final, își găsesc cel mai nenorocit rebut drept soț și se întorc mereu și mereu la el, așa ca tine.

— Vă rog, nu înțeleg!

Klara își strânse brațele tremurânde în fața pieptului. Sentimentul de rușine reveni, acum încercând să se acopere atât cât se putea.

— Ce vreți de la mine?

Yannick îi dădu răspunsul prin pumnal, al cărui vârf dispăru ca fulgerul în nara ei stângă.

Și o tăie.

— Lasă-ți mâinile jos! lătră Yannick împotriva urletului de durere al Klarei.

Din reflex își duse ambele mâini să-și acopere fața într-o încercare nepotrivită de a-și opri sângerarea.

— Jur că-ți tai sânii dacă nu stai cuminte!

O amenință cu arătătorul, ca un învățător mustrând un copil neascultător.

Klara pledă:

— Te rog, te rog, nu mă omorî!

— Nu asta intenționez. Încă nu.

El se apropie.

— Momentan am nevoie doar de puțin din sângele tău. De aia ți-am făcut o rană inofensivă, nesemnificativă, ca să-ți dau ceva de înțeles.

Klara tresări când Yannick o atinse aproape protectiv și-și ținu degetele sub nara tăiată, în fluxul de sânge care-i picura de pe bărbie pe gât și peste sâni, în jos, pe abdomen până între picioare. Unul după altul – întâi degetul mare, apoi arătătorul până la inelar și degetul mic – le mânji în felul ăsta.

Apoi se apropie de perete și-și folosi degetele pe post de pensulă în sânge. Cu mișcări agere, scrise în roșu cifre pierdute spre capete, patru numere pe tencuiala albă, chiar lângă TV.

30.**11**

Se întoarse iar către Klara, îi întinse o batistă textilă pe care ea și-o apăsă imediat pe nasul care-i ardea și o întrebă:

— Înţelegi unde bat?

Ea închise ochii și dădu din nou din cap. Șocul, frigul și posibil pierderea de sânge o lăsaseră să tremure din tot corpul.

— Asta e o dată. Marchează-ţi-o. Dacă nu ai reușit până pe treizeci noiembrie să închei căsnicia cu soţul tău, o să te omor cum se crapă de zi. Și mult mai groaznic decât îţi poţi imagina.

Klara râse. În ciuda tuturor durerilor și neputinţei. Un râs al disperării și neajutorării, în care furia se auzea distinct, pe care-l declanșase imposibilitatea cerinţei nebunului.

— Nu se poate să închei pur și simplu o căsnicie cu Martin Vernet. Căminul de femei în care aș fi în siguranţă nu s-a construit încă. Iar ţara în care m-aș putea ascunde de el și de o armată de detectivi privaţi bine plătiţi nu are încă stindard. Pentru asta Martin are prea mulţi bani, putere și energie. Dacă-și pune ceva în minte, o scoate la capăt. Și n-ar permite vreodată să i se ia ceva ce consideră că îi aparţine. Cu siguranţă, nu propria soţie.

— Nu m-ai ascultat. Nu am vorbit de o separare, divorţ sau escapadă.

— Dar?

— De sfârșit. Încheie ce ai cu soţul tău. Și anume prin singurul mod care e posibil în asemenea cazuri. Prin singura limbă pe care nenorociţii lași care-și chinuie femeile o înţeleg.

— Și aia ar fi?

— Crimă.

Klara se înecă cu propriul aer și trebui să tușească.

— Vreţi să spuneţi…

— Exact. Omoară-ţi bărbatul. Mai ai timp pentru asta câteva săptămâni. Nu reușești până pe 30.11, știi ce se întâmplă.

— Mă ucideţi.

— Exact. Și să nu-ţi vină ideea să apelezi la poliţie sau altfel de ajutor. Dacă vorbești cu cineva despre noaptea asta, îţi agăţi o sentinţă la moarte deasupra capului. Ai priceput?

Klara aprobă.

— Este în mâinile tale. Fă ce e corect! Altfel ajungi ca toate celelalte femei care au fost prea slabe pentru asta.

Yannick gesticulă în direcţia dormitorului.

— Ai văzut bucăţi din ele în pat.

20

Jules

] Nici cuvinte, nici mormăieli, nici tuse. În timpul convorbirii, Jules îşi puse iar casca, dar îşi scoase pantofii, strecurându-se în șosete până la baie. De acolo luă un plasture mic din dulăpiorul cu oglindă, cu care îşi pansă tăietura de la deget.

Apoi se întoarse la bucătărie și se așeză pe un taburet la blat, străduindu-se să înlăture mereu sunetele secundare care-l puteau distrage când o asculta. Doar inspirând profund sau dregându-și vocea îi dădea de înţeles că încă mai era pe linie, iar ea nu vorbea în gol. Oricum, era destul de sigur că, în timpul relatărilor experienţelor ei îngrozitoare, Klara se transpuse ca sub hipnoză înapoi la locul faptei, iar pe el nu-l mai băga în seamă.

— Totuși, sper că aţi fost la poliţie? întrebă el în prima pauză mai lungă, cu privirea îndreptată spre calendarul cu citate de duh de lângă frigider.

Indica data de 26 noiembrie. Înţelepciunea zilei era:

„Aventura unei relaţii strânse este căutarea distanţei adevărate”.

Paginile din calendar nu mai fuseseră rupte de trei zile. Azi era 29. Ultimatumul pe care Killer i-l stabilise Klarei urma să expire în câteva minute.

— L-aţi denunţat pe bărbat?

— Normal.

— Și?

— Yannick încă zburdă liber. Aparent, mărturia mea n-a contat prea mult.

— Cum e posibil așa ceva?

Totuși avea o descriere, răni evidente pe corp și îi cunoștea reşedinţa făptașului. Cu asta ar fi trebuit să obţină cel puţin un mandat de percheziţie.

— Yannick e foarte priceput. Am căzut de acord să mă ia din Piaţa Potsdamer și să mergem să mâncăm, pe la și jumate. În

momentul acela încă nu știam că făcuse rezervare la un restaurant întunecat, unde vom fi serviţi de orbi într-un întuneric deplin. Mai întâi am fost să ne plimbăm un pic, apoi m-a întrebat, pe drum înspre parcarea subterană, acolo unde-i era mașina, dacă are voie să mă surprindă. Că ar vrea să mă vrăjească, iar eu n-aș avea în niciun caz voie să văd surpriza înainte. Imediat mi s-a părut straniu și am vrut să închei întâlnirea în acel punct. Dar era așa empatic… și m-am gândit că nu puteam trăi ceva mai rău decât ceea ce oricum trăisem până atunci, așa încât speranţa unei nopţi neobișnuite și incitante a câștigat în final.

Râse așa cum râde cineva de propria-i prostie. Ironic.

— Nerăbdătoare, am fost de acord să-mi las ochii legaţi cu un șal de mătase. Apoi m-a condus în restaurantul unde ne făcuse rezervarea, iar când ne-am așezat m-a rugat să-mi dau jos șalul.

— Și când v-aţi deschis ochii, tot nu vedeaţi nimic.

— Da, îmi vine greu să admit, dar aia a fost într-adevăr o experienţă afectivă. Fără ochi, restul simţurilor îmi erau ascuţite. Gustul exploda uniform pe limbă, fiecare atingere a lui era ca un impuls energetic care mă încărca pozitiv și mă incita. Cum deja mâncasem, Yannick a spus că a mai pregătit o a doua surpriză, dar la el acasă. În acel moment cedasem și mă simţeam în prezenţa lui infinit mai în siguranţă.

— Lăsaţi-mă să ghicesc: v-a legat la ochi și pe drumul spre locuinţă?

Ea afirmă suspinând.

— De-aia nu știu exact unde m-a dus pentru a mă chinui.

Klara făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— După ce Yannick mi-a declarat ultimatumul, am mai primit o injecţie și m-am trezit în faţa locuinţei, unde m-au găsit vecinii. Ceea ce a fost norocul meu, că doar asta l-a oprit pe Martin să mă bată chiar în grădina din faţă. L-am minţit că am fost atacată, ce altceva să-i fi spus? Asta a dus la prima plângere, pe care la o zi distanţă voiam s-o retrag. În secret, evident, fără ca Martin să afle.

Jules aprobă. Lent, ceea ce era bizar în starea Klarei devenea din ce în ce mai clar.

Se întinse după sticla cu suc de portocale și se opri brusc. Era, ca mai înainte, pe o treime umplută. El crezuse că între timp băuse mai multe înghiţituri mari, dar nu mai era sigur de asta. Convorbirea cu Klara îi captase toată atenţia. Pe lângă asta, mâncărimea din gât

reapăruse, deci prea mult timp nu trecuse.

— Singurul lucru pe care l-aș fi putut spune este că era o clădire veche, așa cum sunt în Charlottenburg, Steglitz, Schoneberg, Prenzlauer Berg, Kreuzberg, Wedding, Friedrichschain și aproape în fiecare alt cartier al Berlinului.

El luă o înghiţitură bună și așeză sticla de plastic la loc.

— Nu-i o delimitare utilă.

— Nu. Dar dacă aș fi avut măcar un nume, poate mi-ar fi fost luată mai în serios plângerea. Dar când polițiștii au aflat unde l-am cunoscut pe acest doctor Johannes Kiefer, care s-a dovedit a fi Yannick, Kalendar-Killer, au fost aparent siguri că au de-a face cu o nebună care caută atenţie. Inutil să menţionez că niciun Yannick și niciun doctor Kiefer nu sunt cunoscuţi la Curtea Berger.

— Înţeleg.

Klara era un fel de model pentru ceea ce s-ar fi putut imagina drept un martor fără credibilitate. O fostă pacientă a unei clinici psihiatrice, care participase la un experiment prin care i s-au indus artificial halucinaţii, vrea să-și rectifice declaraţia eronată, căci adevărul era că intrase în contact cu Kalendar-Killer. Culmea, într-o locuinţă în care pășise legată la ochi.

— A trebuit să exercit presiuni formale pentru a-i face un portret-robot, dar până nu demult nici nu a fost publicat. Un detectiv mi-a mărturisit franc despre cum se confruntă aproape zilnic cu plângeri similare și presupuse date ale morţii mânjite pe pereţi. Și mai era ceva.

— Ce?

— Ceva ce m-a făcut să mă îndoiesc de mine.

Jules o lăsă să se adune, fără s-o mai preseze cu încă o întrebare, până continuă de la sine:

— M-au întrebat în detaliu despre o caracteristică a caligrafiei lui, pe care însă nu le-am putut-o identifica.

Jules își aduse aminte de reportajul de la *Număr de dosar XY,* pe care-l văzuse la începutul apelului.

— *...cifra 1 de sus, din colţ, este ornată așa încât numărul pe care făptașul l-a scris pe perete la a doua or mă, cu puţină imaginaţie, seamănă unui căluţ-de-mare...*

— Și nu o știaţi?

— Nu. Am fost atât de încordată și înspăimântată, cum aș fi

putut să dau atenţie fineţurilor caligrafiei lui?

Jules aprobă și brusc i se făcu foame. Îi pică fisa că nu mai mâncase nimic de ore întregi.

Vorbind, se concentră pe suportul de cuţite de lângă plită, chiar lângă cafetieră. Patru cuţite cu mâner de lemn erau înfipte în suport; unul dintre ele, cel mai lung, era dintr-o altă colecţie și nu se potrivea. Lama lui zimţată ieșea puţin în afara lemnului. Cât i-ar fi plăcut să-și taie cu el o felie de pâine cu crustă și să-și facă un sandviș cu unt.

— După ce am dat declaraţia, am fost complet nesigură și nu știam dacă…

Jules ridică din sprâncene când Klara se opri brusc din vorbit.

— Totul OK? întrebă el în linia amuţită dintr-odată. Mai sunteţi acolo?

Deodată se modifică zgomotul de fundal și cel de la capătul de linie.

Ce naiba…?

Auzi un zgâriat.

Doar la câţiva metri de el, în josul holului.

Ca al unui animal înzestrat cu gheare. Sau al unei alte creaturi care lăsa să alunece un instrument ascuţit pe metal.

21

Rămâneţi pe fir, orice s-ar întâmpla, nu închideţi, șopti Jules și închise microfonul prin comutatorul de pe casca stângă.

Dacă-i va da ascultare?

Sau pierduse deja legătura cu ea? *Și dacă da, atunci pentru totdeauna?*

Jules își simţea inima bătându-i până-n gât, dar nu avea de ales. Cuvintele Klarei de la începutul apelului i-au venit în minte: „El n-o să creadă că a fost o neatenţie, c-am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat, o să vină și la dumneavoastră”.

Zgârieturile deveniseră zdrăngăneli, ca mărunţișul într-un vas ceramic. Pentru scurt timp crescu intensitatea acelui zgomot, iar lui Jules i se păru chiar că ar fi auzit pe cineva tușind în hol. Dar acum domnea iar liniștea în clădirea veche.

Se întinse după telefonul de pe blat, cu care-l sunase pe tatăl său ca să-l poată asculta.

— Mai ești pe fir? îl întrebă încet și părăsi bucătăria.

— Nu, am închis.

Pe hol, lumina de veghe îşi arunca umbra pe perete, făcându-l pe Jules să pară o nălucă pe picioroange.

— Lasă glumele. Ești lucid?

— Acum tu ești ăla glumeţ.

— *Touché.*

Era trecut de mult de ora optsprezece, iar taică-su îşi atinsese de mult alcoolemia, ceea ce, în fond, era bine. Bătrânul beţiv funcţiona mai bine când mergea pe combustibil cu multe grade.

— Ai înţeles tot?

Parchetul scârţâi sub pașii lui, chiar dacă erau înăbușiţi de un covor îngust. Zgomotele, de la oricine ar fi venit, nu sau repetat.

— Nu. Dumnezeule, ce a fost aia? Ce naiba m-ai lăsat să ascult?

— Femeia este ameninţată de Kalendar-Killer.

— OK, băiete! Știi că poţi conta mereu pe mine, dar…

— Scutește-mă cu asta! îl întrerupse Jules pe taică-su. Repet, doar pentru că te sun din când în când, nu înseamnă că te-am iertat.

— Dar prea bine că ai nevoie de ajutorul meu!

Pentru o clipă se ascultă pe sine, dacă ar trebui să presimtă ceva ameninţător. Oricând se sunau – și asta se întâmplase garantat de o duzină de ori de la sinuciderea Daianei –, nu a vrut vreodată să vorbească cu creatorul lui biologic, ci mereu cu Hans-Christian Tannberg, cel mai de succes detectiv de asigurări al branșei lui. H.C., cum a fost numit de colegii lui, lucra ca liber profesionist pentru cele mai mari companii ca Axa, Allianz sau HUK. În ultimii zece ani nimeni nu demascase atâţia escroci specializaţi în asigurări false, așa cum o făcuse Hans-Christian Tannberg.

— De ce șoptești tot timpul? Și ce vrei mai exact de la mine? întrebă el.

— Să nu-ţi miști fundul din loc, să iei mâna de pe bar și să ţii linia neocupată. Sun înapoi în zece minute.

Fără să-și ia „la revedere”, îi închise tatălui său și brusc și-a dat seama de ceea ce tocmai auzise, căci acum stătea fix în faţa sursei zgomotului.

Zornăitul venea de la un mănunchi de chei care atârna de cheia de la casă, pe ușă. Singurele chei din legătura care încă se mai balansa încoace și-ncolo se loviseră una de cealaltă, lucru pentru care putea găsi o singură explicaţie: cineva încerca să-și faciliteze accesul din exterior.

22

Foarte puţini oameni se urcă într-un rollercoaster gândindu-se că în timpul călătoriei vor fi aruncaţi afară din vagon. Majoritatea întreprind această plimbare infernală doar cu intenţia de a se scălda mai apoi în valul eliberator de endorfine survenit în urma supravieţuirii unei experienţe aproape letale.

Și Jules preferase o expunere controlată a fricii datorată confruntării directe și reale cu moartea. Dar acum nu avea de ales. Trebuia să se confrunte cu orice s-ar fi aflat dincolo de ușă. Irascibil, cum se întâmpla să fie atunci când raţiunea se îneacă într-un flux de adrenalină, ar fi preferat să smucească ușa în lături. Totuși, mai întâi trase cu ochiul pe vizor și văzu ceva ceea ce era încă și mai neliniștitor decât un bărbat înarmat pe casa scării. Și anume: *nimic!*

Întuneric, negură atotcuprinzătoare. Nici măcar o umbră, iar astfel zornăitul mănunchiului de chei deveni echivalentul unei experienţe paranormale. Cine l-a mișcat? Ce fiinţă fără corp să fi fost în stare să meargă pe casa scării și să introducă o cheie (de unde o mai fi avut-o și pe aia!), un șperaclu sau un alt instrument în încuietoare, fără să declanșeze senzorul de mișcare?

Închise ochii, având capul sprijinit pe ușă. Într-un moment iraţional, aproape metafizic, Jules avu temerea că ar fi fost singur pe lume și că urma să vadă în jurul lui chiar acel întuneric doar atunci când va redeschide ochii. Pe de altă parte, era la fel de îngrijorat că șirul de gânduri confuze ar fi putut să corespundă cu realitatea pe care i-o reactivă convorbirea cu Klara. Acţionă comutatorul de pe cască și întrebă:

— Mai sunteţi acolo?

Un trosnet. Apoi o interferenţă atmosferică. În sfârșit:

— Da, mai sunt. Dar să nu mă întrebaţi de ce.

Mulţumesc, Doamne!

Jules clipi, apoi deschise iar larg pleoapa dreaptă. În spatele vizorului se întindea aceeași întunecată casă a scării, dar lumina din bucătărie era aprinsă și strălucea pe holul în care se afla el, hol care era la fel de real ca și comoda, imaginea cu stânci de cretă desenate deasupra ei și mănunchiul de chei din ușă, care însă nu se mai mișca.

Până la urmă, oare doar să-mi fi imaginat toate astea?

23

Klara

Mâini tremurânde, palpitaţii, sudoare. Dacă și-ar fi căutat simptomele, ar fi ajuns la concluzia că n-ar mai fi trebuit să se obosească cu suicidul, căci era la un pas de un infarct letal. Darâşi cunoștea corpul și știa că doar îi scăzuse glicemia și că trebuia neapărat să mănânce ceva, de preferat ar fi fost ceva dulce.

Din fericire, în dulăpior mai erau câteva batoane de cereale neexpirate, care aveau, ce-i drept, un gust uscat, dar, înainte de toate, îi reglară glucoza din sânge.

— Am rămas pe fir doar pentru că încă-mi datoraţi partea dumneavoastră din pact.

— Metoda nedureroasă de sinucidere? întrebă Jules.

Klara își drese vocea. Gâtul încă o durea.

— Da.

— Dacă vi-o spun acum, nu puteţi oricum s-o puneţi în aplicare.

— Pentru că mă consideraţi slabă?

— Pentru că magazinele de bricolaj s-au închis. Ceea ce aveţi nevoie pentru sinuciderea dumneavoastră costă doar câţiva euro, dar nu se poate procura în mijlocul nopţii.

— Sunteţi un dobitoc.

— Și dumneavoastră sunteţi ceea ce v-a spus Kalendar-Killer verde în faţă.

— Și anume?

— Slabă. Sunteţi un om slab, Klara. Asta nu o spun ca reproș. Și eu sunt. Slăbiciunea mea m-a costat ce aveam mai important în viaţă.

Familia dumneavoastră, se gândi Klara, fără s-o spună, deși mai bine ar fi făcut-o, căci atunci însoţitorul ei ar fi scutit-o poate de predică.

— Mulţi sunt înclinaţi să se mintă pe sine și să-și dorească să facă în așa fel încât să fie bine pentru toată lumea. Mama mea, de exemplu, a îndurat ani de zile ieșirile tatălui meu. Când venea beat de la muncă, îi servea mâncarea zâmbind. Când se plângea că e reîncălzită, nu-și irosea vorbele pe faptul că el a ajuns cu trei ore mai târziu pentru că a mai trebuit să atârne la birt. Și când o lovea, ne explica nouă, copiilor, că vina era a ei; trebuia să fi știut că, după o zi așa stresantă, el nu-i suporta parfumul cu care s-a dat special pentru el. Mulţi oameni sunt așa ca mama mea. Se dau atâta peste cap, încât la sfârșit preferă să-și accepte propria moarte decât să acţioneze activ.

Klara suspină iritată.

— Repet: soţul meu are bani, putere, influenţă. Cel mai bun prieten al lui e mâna dreaptă a comisarului-șef de la poliţie. Cu primarul joacă o dată pe săptămână squash. Și e atât de iubit și șarmant în public – nici măcar prietenele mele nu mă cred când le spun că are o latură întunecată. Iar asta nu se vede mereu. După ce întrece măsura, este cel mai empatic și sensibil soţ de pe pământ; uneori cu săptămânile. Atât de drăgăstos, încât aș putea până și eu să uit cum este el cu adevărat.

— *HHoneymoon-phase18,* afirmă Jules.

Loviturilor le urmau în egală măsură scuze și cadouri.

— Exact. Și într-așa o *honeymoon-phase* e mai carismatic decât George Clooney. Dacă Martin îmi poate înșela întregul cerc de prieteni, cum ar trebui să conving un judecător străin?

— Dar nu vă gândiţi măcar ce efect are asta asupra copilului dumneavoastră? Chiar dacă are o vârstă fragedă, înţelege mai mult decât credeţi. Asta o s-o… cum o cheamă, din nou…?

— Amelie.

— …asta o s-o marcheze pe Amelie pe viaţă. Vreţi cu adevărat să o lăsaţi singură cu monstrul ăla?

— Nu am de ales! Nu pot să-l părăsesc pe Martin și s-o iau pe Amelie cu mine. Indiferent în ce fel aș pleca, Amelie va rămâne cu Martin. Dacă va fi întrebată de un judecător, ea o să vrea asta, fiindcă niciodată nu s-a comportat ca un monstru cu ea.

— Asta n-o puteţi ști.

— Ba da. Între Martin și mine e un balans aparte al puterii. La începutul relaţiei noastre îi eram prea puternică și încrezătoare. Nu-l încălzește să domine un copil. Martin vrea să distrugă o femeie adultă și puternică.

— Ceea ce i-a ieșit cu brio, spuse Jules.

Ușor de recunoscut, se gândi Klara resemnată. Se lupta iar cu lacrimile.

— Mai am control doar asupra unui lucru, iar acela e moartea. Priviţi, viaţa mea e oricum un iad. Suicidul e răul cel mai mic, cu aceeași urmare de a-mi pierde copilul. Doar fără chinuri sufletești constante, pe care le-aș trăi pe propria piele dacă mi-o ia pe Amelie și

---

[18] Faza lunii de miere (engl., în orig.) (n.tr.).

mă lasă să sufăr toată viaţa pentru că am îndrăznit să mă răzvrătesc împotriva lui.

— Asta e o prostie și o știţi. Toate sunt scuzele unei femei slabe. Nu aveţi doar alternativa dintre suicid și căminul pentru femei.

— Ce altceva îmi mai rămâne? ripostă ea.

— Vă sfătuiesc să vă gândiţi la furia dumneavoastră. Vă macină, corect?

— Da.

— Atunci, faceţi ca la tenis. Jucaţi voleu. Folosiţi-vă de puterea adversarului, nu daţi înapoi, ci ţineţi racheta pe poziţie și îndreptaţi forţa lui nefiltrată împotriva lui ca să-l nimiciţi.

Vocea Klarei suna uimită, chiar pierdută în reverie, când îi spuse lui Jules:

— Serios? Ăsta e sfatul dumneavoastră? Sunteţi de aceeași părere cu Yannick, că ar trebui să-l omor pe Martin?

Ea auzi un zgomot pe fir, când însoţitorul de la capătul celălalt scutură din cap.

— Bărbatul dumneavoastră nu e momentan cel mai mare inamic pe care-l aveţi. El vrea să vă chinuie. În schimb, altcineva vrea să omoare.

Yannick…

— Încetaţi să mai fiţi așa pasivă, Klara. Ce aveţi de pierdut? Deja v-aţi luat moartea în calcul. Recuperaţi-vă viaţa! O viaţă alături de fiica dumneavoastră. Fără frică. Dar asta o veţi reuși doar dacă vă trasaţi priorităţi și vă ocupaţi imediat de pericolul cel mai iminent.

Klara scutură din cap. De câte ori nu-și imaginase șirul ăsta de gânduri, ajungând mereu la rezultatul că viaţa ei se scursese de mult și nu mai putea fi „recuperată”.

— Mai exact, ce sugeraţi că ar trebui să fac? întrebă ea, fără să spere de fapt la un răspuns.

— Ar trebui să-i anticipaţi imediat acţiunile lui Yannick. Nu aveţi voie să așteptaţi animalul de pradă ca un iepure în vizuină.

— Repet: nu știu unde se află!

— Dar el aparent știe unde v-aţi ascuns, dacă e așa cum mi-aţi povestit. Spuneţi-mi unde vă aflaţi! Încerc să vă apăr de cum apare acolo.

— Cât nonsens. Cum vreţi să orchestraţi asta? Credeţi *i i i* cumva că sunteţi pe măsura unui om care păstrează cadavre dezmembrate

într-un pat cu apă?

— Eu nu, dar poliţia da.

— Care acţionează doar atunci când am dovezi.

Gâtul Klarei, oricum uscat, era foarte iritat după atâta vorbă. Se duse la frigider ca să-și ia o apă minerală.

— Dacă Yannick, sau oricum l-o chema pe tip, e prins asupra faptei, există destule dovezi, concluzionă Jules.

— Și ce? Dacă mă împușcă pur și simplu? Cine vă spune că vă va rămâne suficient timp să mă ajutaţi de îndată ce apare în peisaj?

Deschise ușa de la frigider și închise ochii, orbită de iluminarea interioară, dar asta nu ajută la suprimarea imaginilor care-i veniră în minte ca răspuns la propria întrebare. Dacă Yannick era într-adevăr Kalendar-Killer, fapt de care nu se îndoia, urma să o înjunghie și să picteze cu sângele ei data morţii pe perete.

— Poliţia va interveni la timp dacă știe unde trebuie să vină.

— Și dacă nu? Dacă intervine prea devreme? Atunci nu aveţi nimic la mână împotriva lui. Mi-am imaginat asta de mii de ori. Este lipsit de sens.

— Vă înșelaţi… începu Jules, dar ea își îndepărtă telefonul de la ureche când auzi zgomotul din faţa cabanei.

Scrâșnetul și huruitul.

Klara închise instant frigiderul, probabil prea târziu. Din bezna de afară cu siguranţă lumina fusese văzută ca semnalul luminos al unei bărci care întâmpină dificultăţi pe mare.

Își scăzu vocea și își trase umerii mașinal, de parcă trebuia să se ferească de pe acum de pericolul care se apropia de cabană.

— Ne pierdem timpul. Nu mai există nimic de discutat, șopti ea.

— Klara, vă rog să mă ascultaţi!

— Nu. Ascultaţi-mă pe mine! E prea târziu. Primesc o vizită.

Klara își îndreptă mobilul spre geam, care strălucea argintiu mat, brăzdat de un con de lumină. Câteva secunde mai târziu mașina opri.

— A cui? îl auzi pe Jules întrebând inutil.

— E puţin trecut de miezul nopţii.

30.11.

— Ultimatumul s-a scurs. Amândoi știm deci a cui, șopti Klara. Și ce plănuiește cu mine. Și apoi cu dumneavoastră, după ce va fi terminat cu mine.

24

Ilara dori să închidă, dar ezită. Avea sentimentul că, dacă ar fi încheiat apelul, și-ar fi tăiat singura frânghie de salvare. Deși în acel moment, când auzi afară ușa grea a unei mașini închizându-se, se întrebă pentru care viaţă voia dintr-odată să fie salvată.

Până în acel moment voia să şi-o încheie chiar ea.

Și doar de aia, pentru că Jules a făcut apel la conștiința ta, trebuie să se schimbe toate? Aiurea, Klara!

În loc să se ducă la ușă cu fruntea sus ca să se prezinte sorţii, se trase înapoi și puse presiune pe piciorul inflamat atât de incomod, încât cel mai mult i-ar fi plăcut să urle. Simţea glezna de parcă i se umflase de dimensiunea unui dovleac.

— Cum de nu şchiopătezi pur și simplu ca să-ţi întâmpini sfârșitul? Nu mai vrei asta deloc?! întrebă vocea ei interioară întunecată, care o afectase în ultimele zile și o îndârjise în planurile ei de suicid.

— Pentru că nu mai e decizia mea, răspunse dracului întunecat vocea luminoasă. Una e să faci de la sine ultimul pas. Alta, complet diferită, să te lași pe mâna altcuiva. Pe deasupra, unui bărbat care se distrează chinuind femei și care nu i-ar fi oferit o moarte nedureroasă.

Cum de m-a găsit așa de repede?

Își dusese mobilul la un service din Kreuzberg pentru a fi verificat dacă avea vreun *spyware,* iar studentul cu părul slinos o asigurase că era curat. Totuși, nu-l credea. Frica îi era mai puternică decât încrederea în cunoștinţele tehnice ale unui tocilar neîngrijit.

Sau poate m-a localizat Jules ăsta?

Afară, pașii grei făceau scândurile de la intrare să scârţâie. Se apropiau determinaţi de ușa domiciliului de weekend; o simplă ușă de la bricolaje, ceva mai robustă decât cele din plăci de rumeguș presat ca ale celorlalte barăci, dar nu un obstacol de netrecut pentru un intrus cu forţă.

— Alo?

Vocea bărbatului suna înfundat – purta o mască? –, dar asta nu era atât de ameninţător ca direcţia din care se auzise. Killer nu stătea afară în faţa ușii, ci exact lângă ea.

Klara se întoarse, mușcându-și buza în întunericul cabanei ca să nu urle tare de spaimă. Sângera deja, când își dădu seama că tensiunea îi jucase o festă.

În mod miraculos, nu intrusul reușise să intre la ea în cabană prin ușa încuiată. Era Jules, a cărui voce o auzi, căci mobilul era încă pus pe difuzor.

— Klara, vorbiţi-mi!

Din fericire, telefonul nu mai era pe masă, ci în buzunarul a cărui căptușeală îi înfunda vocea lui Jules. Dar Klara tot înfricoșată era, căci Killer tot ar fi putut s-o audă.

Aștepta ca în orice moment bocancii cu blacheuri să dărâme ușa din balamale, dar, spre marea ei uimire, aceasta se deschise fără un impact vizual sau auditiv de forţă. Ca mișcată de o mână fermecată, ușa de la intrare se deschise spre interior, și, odată cu lumina mașinii parcate în faţa cabanei, intră și un vânt rece și încărcat cu zăpadă.

Killer stătea în ușă ca un actor când cortina se ridică. Chipul îi era complet ascuns, statura părea supradimensionată de umbra pe care o arunca asupra scândurilor. Nu scoase un cuvânt, nici atunci când, trezită deodată din înmărmurirea ei, Klara alergă înapoi, în ciuda durerilor stridente din picior.

Către ieșirea dinspre grădină, în spatele cămării.

Imediat își dădu seama că făcuse o greșeală. Poate că ar fi avut o șansă dacă ar fi rupt-o la fugă prin faţă, înapoi la garaj, înainte ca Yannick să pună mâna pe ea. În schimb, era în faţa ușii încuiate pe dinăuntru, în spatele căreia n-o aștepta nicio mașină pentru evadare, chiar dacă ar fi reușit măcar să descuie ușa cu geam.

Nu, nu, nu…

Mâna ei transpirată aluneca de pe clanţa rotundă, care nu se lăsa răsucită nici măcar un milimetru. Când își aminti că trebuia să apese pe un buton mic din centrul ei pentru a debloca încuietoarea, era deja prea târziu.

Frigul deveni tăios, sudoarea fricii părea că-i îmbibase hainele, simţi o mână îngheţată și osoasă în gât care o trase înapoi cu toată forţa. Mirosi respiraţia râncedă a morţii…

Din fericire, doar în gândurile ei.

Deocamdată.

Klara auzi o răsuflare, iar asta era, spre deosebire de viziunea morţii, foarte reală și apropiată. Auzi pașii intrusului în continuare mut, care sigur se distra privindu-și victima într-o asemenea primejdie. Care se amuza peste măsură de faptul că, deși reușise să deschidă într-un final ușa, urma să alunece pe scara de lemn din dos și

să cadă pe trepte, în zăpadă.

Fulgerările trecură prin faţa ochilor Klarei.

Aaah...

Se mușcă de mână să nu-și urle durerea prin întuneric. Pentru un moment era ghemuită într-o beznă deplină.

Luminile mașinii parcate în faţă, cu motorul încă pornit, nu ajungeau până în grădina de legume a cabanei.

Cu toate acestea, i se părea că simte umbra asupra ei, în timp ce încerca să se îndrepte la loc după ce stătuse căzută pe toate cele patru scări.

Când reuși să-și întoarcă capul spre cabană, abia putu deslușí ceva, atât de dens era viscolul.

Fulgi umezi și groși păreau că explodează în cristale de gheaţă pe faţa ei, luminaţi de o lanternă cu care Killer cerceta împrejurimile. Simţi raza de lumină ca un glonţ. Ochită de el, se lăsă să cadă, chiar dacă asta era mai degrabă caraghios și complet lipsit de sens.

Asemenea unui copil care crede că nu va fi văzut dacă își acoperă ochii.

Cu tot răul, se aruncă într-o baltă acoperită doar de o pojghiţă subţire de gheaţă. Îmbrăcămintea ei absorbi umezeala ca un burete. Frigul mușcă cu o mie de dinţi. Apoi, când ridică capul pentru a privi îndărăt spre raza lanternei, se întâmplă minunea.

Umbra lui Killer părea că scutură aprobator din cap în direcţia ei; nu era foarte sigur pe el. Totuși, nu ieși afară și nici nu aţinti vreo armă automată spre ea. De fapt, închisese ușa.

Pe dinăuntru!

În următorul moment lanterna lui se stinse, și odată cu ea dispăru și silueta din spatele geamului încastrat în ușă.

Odată cu întunericul, frigul se propulsă în conștiinţa Klarei, de data asta cu o furie nemiloasă. Observă că tremura din toate încheieturile, și asta nu doar de frică.

Doamne Dumnezeule, te rog nu...

Uitase ceva decisiv.

Jacheta mea!

Încă mai atârna pe scaunul din bucătărie. Cu tot cu portofel și chei.

La naiba!

Nu-i de mirare cum de Killer se putea întinde relaxat. Ea era

rănită, panicată și deja înfrigurată. Și avea doar două opţiuni: înapoi în casă, în cușca prădătorului ucigaș de femei, sau sumar îmbrăcată, cu o gleznă lovită, prin viscol prin pădurea din vecinătatea cabanei. Dacă ar fi reușit măcar s-o traverseze, ar fi ajuns la Teufelssee, pe care Klara nu l-ar fi putut vreodată trece. În apă ar fi fost moartă în patru minute, iar malul era prea departe.

Mai mult: imediat ce Killer ar fi observat că se decise asupra escapadei prin pădure, putea pur și simplu s-o aștepte acolo ca s-o preia – extenuată până la moarte, cum deja era.

Stau într-o capcană, gândi Klara.

Și o porni pe drumul care o ducea și mai adânc într-acolo.

25

Jules ales se întoarse în sufragerie, încercând disperat să tragă o concluzie semnificativă din murmurul și foșnetul de pe fir, când cuvintele Klarei îi revenіră în minte: „Îmi pare rău că am spus asta, dar e adevărat. De cum va afla că v-am contactat, pentru că vă va găsi numărul în mobilul meu, o să vă caute și o să vrea să vă elimine”.

Și dintr-odată mănunchiul de chei nu-i mai dădea pace.

Acum devii și tu paranoic.

Scuturând din cap, Jules se duse înapoi la ușa de la intrare și le scoase din ușă. Precaut.

În cazul, de fapt inimaginabil, în care cineva chiar reușise să pătrundă în locuinţa sa, nu voia să-i ofere persoanei șansa să-i încuie pe amândoi înăuntru. Mănunchiul atârna greu și rece în mâna lui, cu mult prea multe chei pentru o simplă locuinţă. O amintire dureroasă îl năpădi. Daiana se amuzase mereu pe seama lui, cum că ar fi umblat ca un portar. Îl puse pe comoda de lângă ușă și merse la birou.

— Alo?

Niciun răspuns. I se păruse că o aude pe Klara gemând, apoi părea că s-ar mișca. Dar scârţâitul și zornăitul puteau să însemne orice, mai ales că semnalul devenise aparent puţin mai slab.

Se lăsă să alunece în fotoliul biroului și deschise sertarul în care se aflau cabluri pentru dispozitive electronice mici. În zadar căuta un cablu de încărcare pe care să-l poată conecta cu priza și telefonul mobil al cărui acumulator se apropia de segmentul roșu. Își reglă microfonul pe mut, își dădu jos casca stângă de la ureche și îl sună pe tatăl său de pe mobil. El îi răspunse înainte ca Jules să audă că sună.

— Îmi explici, în sfârșit, care-i faza?

Jules își dădu ochii peste cap. Hans-Christian Tannberg nu observa cât era de penibil când considera anumite cuvinte *cool,* care, în realitate, nu mai erau folosite de ani buni. Și care, încă de atunci, de când erau relevante în jargonul tineresc, sunau complet prostesc ieșindu-i lui pe gură.

— Trebuie să afli ceva pentru mine.

— Hm, de fapt voiam să spun nu, dar pentru că m-ai rugat așa frumos…

— Lasă vorbăraia, nu avem timp de pierdut. Ai înţeles despre ce e vorba.

— Aparent despre viaţă și moarte.

— Exact. Femeia cu care tocmai vorbesc…

— Ceea ce deja nu înţeleg, îl întrerupse taică-su, nebăgând de seamă că Jules tocmai asta își interzise să facă. Doar nu mai lucrezi deloc la 112!?

Jules trebui să se stăpânească să nu arunce cu prespapierul în televizor. Tatăl său avea talentul de a-l enerva la maximum în mai puţin de zece secunde.

— Am preluat tura lui Caesar la telefonul pentru însoţire, se răsti el.

— Ce e un telefon pentru însoţire?

Jules îi explică cât de concis putu.

— Am înţeles. Dar cine naiba e Caesar?

— Vechiul meu prieten din școală, pe atunci locuia chiar în casa vecină. Înainte să ne mutăm la oraș. Ar trebui să-l mai știi. Te-a auzit des cum strigai când ajungeai acasă.

— Îmi aduc bine aminte de Kaiseri. Familie desăvârșită de dobitoci, mereu cu mașini noi și vacanţe în Maldive de bifat. Și acel Magnus deșirat și plin de coșuri era cel mai enervant dintre ei. Ăla cu tatuajul stupid cu semnul de paragraf pe deget, corect? Nu înţeleg nici până în ziua de azi de ce a trebuit să te agăţi de așa prieteni rataţi, eu…

— Încetează, ascultă-mă! Femeia care m-a sunat crede că este în contact cu Kalendar-Killer, fiindu-i frică că va deveni următoarea lui victimă. Află tot ce poţi despre ea de la personalul Curţii Berger. Numele ei e Klara.

— Și mai departe?

— Nu vrea să spună.

— Na, bună treabă!

— Dar am alte nume pentru tine: Daniel Kernik, Johannes Kiefer, Ivan Corzon. Presupuși medici și directori de clinică la Curtea Berger.

Jules își trase la el un blocnotes în carouri, rupse prima pagină folosită și testă mina neagră a unui pix, în timp ce-i povestea pe scurt tatălui său cum Klara participase la un experiment psihiatric în care era vorba de inducerea artificială a halucinaţiilor, păstrând anumiţi termeni doar pentru sine, notându-și Klara. Nu e medic, presupusă asistentă tehnico-medicală. Paranoia??

— Pe Corzon îl știu, stabili tatăl său. L-am verificat deja după moartea Daianei. Nu e nimic remarcabil la el.

Jules aprobă. Numele i se păru și lui cunoscut. Imediat după sinuciderea Daianei, tatăl său cercetase din propriul impuls și întoarse fiecare piatră de la Curtea Berger, în cazul în care clinica ar fi avut ceva de-a face cu tragedia. Dar H.C. Tannberg, conform propriei mărturii, n-a putut găsi nimic. Nicio neregulă, niciun comportament inadecvat al medicilor și îngrijitorilor, deși trimisese la Curtea Berger pe cei mai buni din echipa lui.

— Kiefer și Kernik nu-mi spun nimic, dar o să intru pe fir.

— Ești surd sau prost? Cum ai ajuns la ideea că poate aștepta până mâine?

— Cum ai ajuns tu la ideea că ai avea voie să-mi vorbești așa?

Jules râse amar.

— Poate pentru că am o filmare care arată cum o baţi pe mama de-i sună apa-n cap?

Ceea ce era o minciună. Singurul film care dovedea cât de abuziv fusese Hans-Christian Tannberg cu soţia lui era cel care rula neîncetat în coșmarurile lui Jules. Mereu, din nou și din nou, de când se știa.

— De ce nu mă poţi ierta, așa ca sora ta?

— Becca nu te-a iertat. E doar mai politicoasă decât mine.

Rebecca, sora mai mică a lui Jules, aproape că cedase abuzului din casă. Existase un eveniment-cheie. Atunci când tatăl lor venise acasă complet beat, în miezul zilei, de la clubul de tenis. Pierduse un meci matinal împotriva unui jucător cu mult mai slab și fusese întărâtat la cazinoul clubului din cauza asta. Ca măsură consacrată de a-și crește la loc stima de sine, îi veni ideea să le servească la prânz celor dragi de acasă o „creaţie culinară” foarte specială.

Duminica era singura zi din săptămână când mâncau împreună.

Chiar când Jules și Rebecca au dus prima lingură la gură și s-au mirat de gustul sărat, tatăl lor începu să râdă ca un nebun:

— Uitaţi-vă la mama voastră, așa o epavă! E atât de slabă și de lașă.

De fapt, mama lui Jules chiar arăta mai palidă ca de obicei, ochii ei adânciţi în orbite fiind distrași. Ea însăși nu mâncase nimic, ceea ce nu era neobișnuit; rar avea apetit și adesea nu lua nicio îmbucătură zile întregi.

— UITAŢI-VĂ LA EA! strigă Hans-Christian Tannberg și arătă cu furculiţa spre figura jalnică, care în fotografia de la nuntă de pe șemineu cântărea cu douăzeci de kilograme mai mult.

— Mai degrabă și-ar otrăvi copiii decât să aibă coloană vertebrală.

Și atunci recunoscu ce făcuse. Abia ajuns acasă, apucase oala de ciorbă de pe aragaz, se ușurase în ea și își sili femeia să servească „mâncarea”.

Se întâmpla cu trei zile înainte de a douăsprezecea aniversare a Rebeccăi. Ziua în care începu iar să-și ude patul. Încetă doar atunci când mama ei dispăruse într-o noapte, iar Hans-Christian Tannberg își pierduse victima pe care s-o poată hărţui.

— Chiar nu mă poţi ierta? își întrebă el fiul azi, decenii mai târziu.

— Mă mai gândesc, odată ce vei fi devenit un om mai bun.

Fără beţii în weekend. Fără povești de adormit care sunt în continuă schimbare. Dacă Jules se gândea la asta, era aproape sigur că nu doar loviturile erau de vină pentru îmbătrânirea timpurie a mamei. Se mai adăugau și umilinţele, infidelitatea regulată a soţului, a cărui aspect plăcut se conservase de la prea mult alcool în sânge. De la an la an, H.C. băuse tot mai mult și hoinărise prin și mai multe paturi străine, iar de la an la an nu îmbătrânise o zi, în timp ce mama lor se prăbușea din ce în ce mai mult.

— Totuși, a fost destul de tare încât să ne părăsească. Dracu’ știe pe unde s-a ascuns, i-o servise cândva tatăl său drept „poveste de adormit” pe care s-o poarte cu el în somn.

Pe atunci, mama lor era plecată de o jumătate de an. Spre deosebire de Becca, Jules nu plânsese după ea. Normal că întreaga tărășenie îi frânse și lui inima, dar, spre deosebire de sora sa mai mică, înţelegea că fusese singura posibilitate pentru a evada spiralei de

abuzuri. Iar azi era convins de asta, căci Becca nu ar fi devenit niciodată o femeie încrezătoare și plină de viaţă. Copiii încearcă să-și imite părinţii tocmai în anii lor marcanţi. Până în ziua dispariţiei, Becca nu văzuse în mama ei un model, ci doar o femeie slabă, fără voinţă. Când totuși nu s-a mai întors, Rebecca a aflat că nu există vreo lege a destinului căreia trebuie să i te supui, or, o femeie se poate și desprinde, mergând pe drumul ei. Un drum care a dus-o pe Rebecca până în Málaga, unde astăzi trăia fericită lângă mare, căsătorită, cu doi copii și cu o carieră de avocat imobiliar daţi taie respiraţia.

— Raportează imediat ce afli ceva, îi spuse Jules tatălui său. Trebuie să știu unde locuiește această Klara. Are un copil de vreo șapte ani, pe fiică o cheamă Amelie. Soţul ei e înstărit, mai multe nu știu.

Jules se ridică vorbind, mai întâi inconștient, apoi mânat spre bucătărie de gândul la ceva comestibil. Între timp nici măcar încordarea creată de apelul Klarei nu mai reușea să-l distragă de la ghiorăitul maţelor. Cu mobilul la urechea stângă și casca pe cea dreaptă, de parcă ar fi fost caricatura unui manager exasperat, Jules traversă holul până la bucătărie. Pe linia Klarei se auzeau în continuare doar foșnete reci și nici tatăl său nu mai scotea vreun sunet. Probabil era ocupat să noteze observaţiile lui Jules.

— Ai scris tot?

— Cred că da. Nici nu sunt multe.

— Te rog, fă tot ce poţi!

— O, ai spus *te rog!* spuse Hans-Christian.

De data asta închise el, înainte ca fiul lui să o facă. Liniștea bruscă din ureche era incomodă. Amintirile pe care fiecare convorbire cu tatăl său le scotea la iveală lăsau în urmă o durere surdă.

Jules se simţea ca bătut la intrarea în bucătărie, ceea ce se potrivea cu zgomotele care umpleau linia Klarei.

26

Klara

Trebuie să-ţi fie clar că frigul e starea normală și căldura este excepţia absolută în univers.

În ziua în care tatăl ei i-a spus această propoziţie, Klara nu crezuse că ar fi putut îngheţa mai mult vreodată în viaţa asta.

Avea opt ani și era pe drumul de întoarcere dintr-o excursie organizată cu sania pe Teufelsberg. Klara își permisese o sfidare, cu puţin înainte de plecare, când refuzase să-și pună mănușile, insistând

asupra celor cu degete din tricot subţire. O alegere greșită, similară, făcuse și cu pantalonii. Fără costum de schi cum voise mama, ci simpli blugi. Încrezător zicalei „cine nu vrea s-asculte, trebuie să simtă”, tatăl său a continuat necruţător excursia, urcând din nou și din nou cu ea versantul nordic pentru o nouă coborâre, deși Klara îl rugase deja după prima oră, tremurând, să meargă acasă.

— Fiecare foc stins, toată viaţa caldă, se scurge în mormânt, iar soarele nostru se va epuiza cândva. Doar frigul, care-i va fi subsecvent, va dăinui etern.

Klara nu a înţeles niciodată ce lecţie a vrut tatăl ei să-i dea în acea zi. Pentru chinurile pe care tocmai le îndura nu ar fi putut-o pregăti oricum nimic.

Îngheţul îmi smulge pielea de pe mine, gândi ea, în timp ce abia era în stare să-și îndoaie degetele pentru a putea ţine cu mâinile goale crengile care-i loveau faţa în marșul ei prin pădure. Parcă ar fi fost inamici bucuroși de ghinionul ei, care voiau s-o pedepsească pentru încercarea inutilă de a fugi.

Și vântul părea să-i șoptească în urechile încinse un fel de recviem asupra vieţii ei deplorabile: „N-ai meritat mai bine. Ai vrut să te sinucizi și ai eșuat, acum ne ocupăm noi, cei de afară, de moartea ta”.

Klara se împiedică cu piciorul sănătos de o rădăcină groasă cât un braţ, pe care o putu vedea tot atât de puţin ca pe celelalte obstacole. În mod normal, conul de lumină din centrul orașului Berlin se revărsa peste marginile metropolei până în Grunewald, dar azi furtuna de zăpadă filtra fiecare rază, așezând un clopot impenetrabil peste pădure.

Klara își auzea propria respiraţie, guturală și răgușită ca a unei femei bătrâne. Oricum, nu mai plângea ca în alte dăţi când o ameninţa sentimentul deznădejdii adânci și fără de întoarcere, de a se prăbuși în abis. Dar poate după toţi anii căsniciei, lacrimile ei doar secaseră. Poate nu mai simţea aproape nimic pe pielea-i amorţită de frig.

Încă o durere puternică, care-o fulgeră din gleznă până sub rotulă, o sili să se oprească. Nu avea nicio idee ce distanţă era între ea și cabană, dar trebuia să se odihnească, măcar din cauza înţepăturilor de sub coaste, pe care nu le mai putea ignora.

O mai fi însoţitorul meu cu mine?

Era sigură că pierduse legătura cu Jules, dar dacă telefonul mobil mai avea încă baterie, putea măcar să funcţioneze ca lanternă.

Iar pentru a afla asta, trebuia să reușească mai întâi să-l scoată din pantaloni, fiind blocat în buzunarul din față, înghețat bocnă.

La naiba!

Klara se sprijini de un trunchi gros de copac, rezistând tentației de a aluneca în jos pentru a se așeza pe rădăcini.

Ochii ei se obișnuiră încet cu întunericul, umbrele deveniră contururi. Și din contururi se formară imagini tridimensionale.

Dacă nu se înșela, era la marginea unei poteci care probabil nu fusese creată în mod oficial, căci era prea îngustă pentru asta. Își aduse aminte cum se distra când era copil, croind drumuri secrete prin pădure cu prietenele ei, „croind” fiind un termen prea marțial pentru o fetiță de zece ani. Atunci doar călcau desișul, iar cu foarfecele de grădină al tatălui ei tăiau crengile mai mici, și asta doar pentru câțiva metri, până când un copac le-a ferecat definitiv drumul. Acoloași așezaseră tabăra secretă, iar cu bețe, crengi și frunze au ridicat un cort asemănător celor indiene.

Convinsă că poate să dea peste inutila cazemată copilărească, Klara își urmă drumul spre dreapta, de-a lungul potecii, pur și simplu pentru că nu avea o altă opțiune.

Și acest drum sigur ducea pe malul lacului, unde Yannick o va aștepta. Asta dacă nu s-ar fi pierdut și ar fi înghețat mizerabil, ceea ce în momentul de față părea foarte probabil.

Nu e de mirare că oamenii, în lupta lor cu moartea, povestesc deseori cât de frig li se face. Pentru că devin, una cu singura constantă a universului.

Tatăl ei, care se descompunea de mult în frigul pământean, după ce într-o noapte adormise împăcat și nu se mai trezise niciodată, mai trăia încă în mintea Klarei în acele ultime ceasuri, asemenea vocii unei fantome. Și-ar fi dorit ceva mai plăcut, acum, când se îndrepta spre ultima lumină de la capătul tunelului vieții ei.

De altfel, pe Klara o irita că poteca îngustă părea să devină mai strălucitoare în fața ochilor ei. Și mai largă.

La naiba, sunt deja la lac?

Credea că aude susurul de la stația de epurare a lucrărilor Eco, ceea ce în anotimpul dat era o prostie totală. Dar mintea ei refuza să creadă că Yannick reușise s-o găsească atât de repede aici.

De unde a știut că voi păși pe drumul înspre lac, exact pe poteca asta îngustă?

Se târî afară din pădure și văzu brusc în dreapta două lumini ţopăind în faţa ei, ca lanterne supradimensionate în mâinile unui uriaș scăpat de sub control. Pe când încă îşi dădea seama de greșeala făcută și voia să se retragă, o lovitură puternică o izbi ca un baros. Zbură prin aer, se învârti o dată în jurul propriului ax și încercă să se protejeze cu ambele mâini.

Degeaba. Întunericul o primi cu o violenţă zdrobitoare.

27

Jules

În bucălărit, „lor„Ni de sub „mas, semnal. z „N.n. run zgomot că nu mai fusese aerisit de mult. Jules opri termostatul și rămase doar cu un șuierat în urechea la care ţinea iPhone-ul.

Acum, fiindcă tatăl său nu mai era acolo, putea să-și activeze iar microfonul de pe căști.

— Klara, mă auziţi?

Și de astă dată fără reacţie. Dacă nu se înșela, ea încă se afla – judecând după zgomotele de fundal – în afara unei încăperi sigure. Jules deschise frigiderul și se întinse după mezeluri și unt, le așeză pe un tocător de lemn de lângă cutia de pâine în care se afla o franzelă intermediară.

În căutarea unui cuţit, privirea i se opri asupra suportului din lemn de lângă chiuvetă și trecu un moment până să se dumirească ce-l irita.

Cuţitul!

Cel care nu se potrivea în set. A cărui lamă zimţată ieșea în afara suportului.

A dispărut!

Jules pipăi după mănunchiul de chei din buzunar, care încă se afla acolo. În schimb, cuţitul…

Jules se holba la suport precum credincioșii la o statuie sângerândă a Mariei.

Foamea era dată uitării, n-ar mai fi reușit să înghită vreo îmbucătură. Nu doar pentru că aflase că nu e singur.

Ci pentru că mai răsună și un strigăt chinuit prin hol.

Venea din camera copilului.

28

Klara

Umezeala a fost cea care o trezise, lapoviţa bătându-i în faţă.

Sânge, s-ar fi gândit ea în consecinţă, pentru că secreţia aceea se potrivea atât de bine cu durerile ei, care nu se mai rezumau acum doar la gleznă și picior, ci radiau prin întreaga parte stângă a corpului.

Cărarea de nisip îngheţat pe care se afla întinsă pe spate sigur nu era înscrisă într-un registru de trasee – pentru asta ar fi fost prea îngustă –, totuși, garantat, nu fusese un vehicul forestier cel care o rostogolise peste movila neasfaltată. Mai degrabă o mașină mică, probabil un Smart sau un Mini, care venise în viteză înspre ea ca o coajă de nucă pe mare, atât de tare zgâlţâise mașinuţa solul vălurit.

În orice caz, marca îi era sincer indiferentă. Decisivă asupra vieţii și morţii era întrebarea: ce fel de bestie se va ivi din interiorul ei?

Yannick?

Și-l amintea mai mic și mai slab, dar poate și umbra masivă era doar o iluzie optică.

Poate aici toate sunt o iluzie?

Klara se gândea dacă ar fi putut îndura durerile atât cât să se poată ridica și să alerge înapoi în pădure, dar chibzuirea îi răpi timpul de reacţie. Umbra de deasupra ei crescu. Pași se apropiară.

Totuși, reuși să se rotească pe-o parte și să se ridice; putu chiar să se scuture de mâna care o prinsese de braţ. Dar apoi alunecă peste o movilă sau o creangă, sau propriile-i picioare, diferenţa n-o mai putea simţi. Corpul ei era dintr-odată ciudat de amorţit, chiar și limba îi era îngreunată, când ea – întinsă din nou pe spate – strigă:

— Lasă-mă-n pace, Yannick! Cară-te! Porc mizerabil ce ești!

Dar Killer nu-i făcu pe plac. Nu dădu un centimetru în spate. În schimb, se aplecă spre ea și păru că o observă în lumina farurilor. Orbită, strânse pleoapele.

— Atunci măcar să se termine repede, pledă Klara și deschise ochii cât de mult putu.

Ceea ce văzu levitând deasupra capului ei o făcu, în final, să se îndoiască de propriul raţionament.

29

Ilara știa teoria briciului lui Occam. Știa că cea mai simplă explicaţie era adesea cea corectă.

Vorba zicalei: „dacă ceva galopează nechezând prin faţa ușii de la intrare, este probabil un cal și nu o zebră”. Totuși, lecţia filosofului englez William de Occam nu-i aducea deloc Klarei – care tocmai încerca să afle ce fel de arătare se apleca deasupra ei – buna judecată.

Faţa cu nasul borcănat, barba albă, o capă roșie...?

Chiar și cea mai simplă dintre explicaţii era lipsită de sens.

Dar dacă se concentra pe cea mai probabilă teorie, deasupra ei atârna privind un binevoitor și dolofan Moș Crăciun.

Am halucinaţii, gândi ea și închise ochii. *Consecinţele experimentului eșuat de la Curtea Berger.*

Odată cu întunericul crescu și convingerea de a-i fi scăpat lui Yannick, care-și permisese o glumă macabră cu ea.

— Hai, fă-o odată! îl instigă ea pe falsul Moș Crăciun.

Răcoarea din așternutul pădurii, pe care stătea, continua să se strecoare mai adânc în ea. O cuprinse o crampă, ca pe scaunul dentistului cu puţin înainte ca freza să atingă nervul. Klara știa că durerile urmau să vină și știa că vor fi insuportabile, dar și mai insuportabile erau secundele imediat precedente, în care inamicul ei final părea să înceapă un joc pervers de-a șoarecele și pisica.

— E ști întreagă? Drăcia naibii! Ce faci aici, afară, mândro? îl auzi spunând pe omul costumat.

Cuvintele lui miroseau a alcool și a tutun, și doar vorbitul în sine părea să necesite efort din partea bărbatului corpolent, căci gâfâia ca un curier după o livrare la etajul cinci.

Klara deschise iar ochii.

— Tu nu ești Yannick, stabili ea.

— Cine nu-s io?

Și nici Martin. Soţul ei snob ura dialectele și ar fi preferat să-și smulgă limba decât să vorbească cu „accentul inconfundabil al păturii inferioare”, așa cum îl desemna pe cel berlinez. De altfel, individul se silea inconfundabil să vorbească limba curată și cădea în dialect doar în cazul unor cuvinte izolate.

— Măi, măi, măi, io-s convins că-mi ești șifonată bine! Ţi-ai rupt ceva în tine?

Klara reuși să-și ridice capul. Gândurile-i dansau ca fulgii de confetti în lumina farurilor mașinii din care bărbatul tocmai coborâse. Îl aprecie pe jumătate trecut de cincizeci.

— No, nu te mișca. Io am auzit că dacă e ceva la coloană poate deveni grav.

Klarei i-ar fi plăcut nespus să bufnească în râs. „Grav” se potrivea situaţiei ei per total. Și asta într-adevăr nu începând cu noaptea asta. Ceea ce dimpotrivă nu se potrivea chiar deloc era Moș

Crăciun, care tocmai își ducea telefonul la ureche.

— Stai! îi ordonă ea mai impunător decât s-ar fi crezut în stare.

— Scumpete, e musai de chemat o ambulanţă, chiar dacă n-am habar cum va ajunge una până aici. La naiba, ce ţi-o fi venit de mi-ai sărit în faţa mașinii așa ca Bambi din pădure?

— Nicio problemă, sunt în regulă, minţi Klara. Nimic rupt, spuse ea sperând ca măcar atât să se potrivească realităţii.

Strânse din dinţi și se împinse într-o poziţie de șezut.

— Zău? A fost o bușeală strașnică.

— Da, zău așa! Cine sunteţi? îl întrebă ea pe bărbatul al cărui chip părea alcătuit doar din păr și barbă, și i-ar fi plăcut să continue: *Sunteţi real? Sau un efect al experimentului meu psihotic?*

În propriile urechi se auzea complet neinteligibilă și înfundată, dar totuși primi un răspuns:

— Io-s Hendrick, de la Jimmy-Hendrik-Entertainment. De obicei le dau mereu cunoștinţelor noi cartea mea de vizită. Dar fără să vreau a părea nepoliticos, nu arăţi ca și cum ai vrea să mă programezi prea curând.

Klara râse neîncrezătoare și încercă să se îndrepte în continuare.

— Doar vă costumaţi așa?

— Nu, io-s chiar Moș Crăciun.

Bărbatul se întoarse scuturând din cap și mormăind pentru sine:

— Omule, asta pare că s-a bușit la cap dinaintea accidentului.

Privi către mașina lui, scărpinându-se în ceafă.

— Măi, măi, măi! Io mă gândeam că pe muierile nebune din Frosthaus nu le-ntrece nimeni, dar asta de aici lentrece. Deși, stai așa!

Aparent își reaminti că nu era singur și se întoarse iar către Klara.

— Aparţii pădurarilor?

— Cui?

— Ăia au închiriat hotelul Frosthaus din Beschlag și trag un chef acolo… în comparaţie, Lollapalooza e o aniversare de copil, ţi-o jur! Una dintre dame m-a întrebat serios dacă-și poate bea vinul fiert din cizma mea. Și tu îmi pari că i-ai luat-o pe urme, să te arunci dup-aia în faţa mașinii mele.

Klara îi apucă mâna întinsă și se ajută de ea pentru a se ridica în

picioare.

— Nu sunt băută, spuse ea greoi, nereușind să-și suprime un geamăt ascuţit când își lăsă greutatea pe picior.

— Clar, și io-s cu renii pe drum, hei, stai așa…

Pas după pas, Klara şchiopătă împotriva luminii de la farurile mașinii mici, care, după siglă, se dovedea a fi japoneză sau coreeană; prea bine nu se pricepea Klara la așa ceva.

— Încotro te duci?

Klara nu-i dădu un răspuns; de fapt, nu avea nicio idee. Pantalonii îngheţaţi se frecau de ea la fiecare pas, iar întregul corp îi tremura de extenuare și frig, în egală măsură. Doar cu durerile rezultate din accident era obișnuită. Se simţea ca bătută. Tot ce mai reuși să scoată pe gură fu:

— Mi-e frig!

Apoi trase de ușa mașinii și se prăbuși în scaunul pasagerului.

— Totu-i clar, logic! Nicio problemă! Simte-te exact ca acasă, acum că ne cunoaştem așa bine, îl auzi pe Hendrik spunând în urma ei. Frate, e fenomen! Asta n-o să mi-o creadă nimeni.

El o urmă, deschise ușa șoferului și se înfiletă ca un șurub lângă ea în mașină.

— Deci, io te duc acum la urgenţe.

O minune că la gabaritul său încăpea măcar pe scaunul șoferului.

— Nu, aţi putea, vă rog, să mă duceţi mai degrabă…

Klara se opri în mijlocul propoziţiei pentru că nu avea vreo idee unde altundeva ar fi putut s-o ducă necunoscutul costumat.

Totuși, el nu dădea semne că ar porni motorul.

— Io nu mă mișc înainte să-mi spui care-i treaba. Cinemi ești? Și ce faci la ora asta în mijlocul nicăierului?

— Asta e o poveste lungă, mormăi ea.

— Am timp.

Klara trebui să râdă, în ciuda stării ei deplorabile. Când consideră cum i s-ar părea adevărul eroului ei costumat, trebui să fie atentă ca nu cumva să bufnească în râs ca o nebună.

Sunt șantajată ori să-mi omor bărbatul, ori pe mine însămi. Cum sunt o femeie slabă, așa cum mi s-a confirmat recent la telefonul pentru însoţire, m-am decis pentru suicid, dar am fost prea fraieră să sar de pe stânca pentru căţărare de la Teufelsberg, și nici cu gazele de eșapament

nu mi-a ieșit. Așa că, fugind din cabana mea cu grădină, fiind urmărită de Kalendar-Killer, am nimerit în faţa mașinuţei lui Moș Crăciun.

Cum își păstră gândurile pentru sine, Moș Hendrik preluă vorbitul pentru ea:

— Știi măcar în ce ape te scalzi? Am primit o aprobare de excepţie de la papagali. P-aici nu are voie nimeni să conducă, în mod normal, nici drumul nu-l știe nimeni, în afară de cei care lucrează în păduri.

Mobilul ei se sesiză prin tonul de semnal al bateriei, aducându-i aminte că mai era încărcat maximum douăzeci la sută.

Klara îl scoase din buzunar și realiză uimită că încă mai era conectată cu Jules.

— Alo? Mă auziţi?

Răspunsul veni aproape instant, dar totuși foarte încet.

— Da, încă sunt aici. Totul bine la dumneavoastră?

— Hm, depinde cum o priviţi!

Ea se uită la Hendrik, care îi aruncă o privire sceptică și care probabil se întreba de ce nebuna asta se hotărâse, pe jumătate îngheţată, să orbecăiască prin pădure în loc să ceară ajutor la telefon.

— Sunt slăbită și mi-e frig! Nu știu încotro să mă duc.

Hendrik scutură consternat din cap, de parcă cu fiecare secundă ce trecea începea să priceapă din ce în ce mai puţin în ce situaţie nimerise, dar totuși porni motorul și, odată cu el, și încălzirea.

Jules încă vorbea încet, aproape șoptit:

— Spuneţi-mi unde sunteţi! Vin să vă iau, Klara.

— Nu știu unde sunt, stau într-o mașină.

— Mașina dumneavoastră?

— Nu, am fost luată.

— De cine?

— De Moș Crăciun.

Ea râse isteric. *O, Doamne!* Și Jules probabil că o credea beată.

— Fără glumă, lângă mine e moșul în plin act. Cu cizme, mantie, perucă și barbă.

În mod straniu, chiar absurditatea costumului era ceea ce făcea ca ea să aibă mai puţină frică decât ar fi fost de așteptat faţă de acel necunoscut. Totuși, fusese de mai multe ori în viaţă atrasă de exteriorul simpatic al unui bărbat.

— Daţi-mi-l pe tip! îi ceru Jules.

Întâi vru să protesteze, dar la ce bun? Nu mai avea totuşi niciun plan pe care însoţitorul ei să i-l poată demonta.

— Un moment.

Klara tocmai voia să-i întindă receptorul lui Hendrik, când auzi un zgomot foarte neliniştitor.

— Ce-a fost aia?

Ea duse telefonul înapoi la ureche în speranţa că se înşelase. Dar se repetă.

Întrerupt, sfâşiat şi totuşi inconfundabil.

Klara se întrebă dacă era într-adevăr cu putinţă. Jules tocmai ce afirmase că ambii copii i-au murit în incendiul locuinţei. Valentin, pe loc. Pe Fabienne se presupune că a privit-o murind.

Şi totuşi fusese cu siguranţă o fetiţă care tocmai ce strigase tânguitor după ajutor la capătul firului cu Jules.

30

Jules

— Ajută – mă, ajutor!

Strigătul actual era mult mai încet decât primul care răzbise prin hol până la el, în bucătărie. Dar totuşi atât de tare, încât Klara îl auzise prin telefon.

— Ce-a fost aia? întrebă ea încă o dată.

Vocea ei părea tot aşa de înspăimântată precum se simţea Jules, chiar dacă avea o armă la el. Un CZ20 de 9 mm, cu care odinioară exersase o dată pe lună la poligon. Nu era încărcat, nu voia sub nicio circumstanţă să aibă acces personal la o armă funcţională, căci trimisese prea des maşini de intervenţie la victime împuşcate. Dar greutatea pistolului îl liniştea. De aceea îl luase înainte să meargă în camera copilului, chiar dacă nu-şi putea imagina ce potenţial oponent ar fi descoperit acolo.

— Cine a strigat acolo?

Jules reflectă dacă ar fi trebuit s-o mintă pe Klara; reflectă ce avea voie să-i spună.

„Doar *small talk,* nimic personal la telefonul pentru însoţire”, îl avertizase Caesar. „Aleargă destui *stalkeri* pe-acolo, pe-afară. Nu ştii la ce pot folosi informaţiile despre tine, dacă doar îşi imaginează că ar fi stabilit o legătură 20 Acronim al Ceskă Zbrojovka Uhersky Brod, producător de arme de foc, de origine cehă (n.tr.).

personală cu tine. Crede-mă! Cel mai bine ar fi să nu le spui nici

măcar numele tău real”.

Deștepte gânduri. Dar cum să păstrezi o legătură fără să oferi ceva de la tine?

— Fiica mea are coșmaruri, spuse el într-un final.

Chiar când intra în camera de la capătul coridorului, calculase pentru un moment posibila dispariţie a micuţei de șapte ani. Privirea lui va cădea asupra unui pat nefăcut, iar cearşaful frământat, perna de la cap adâncită și sticla cu apă de pe noptieră pe jumătate plină ar fi doar mărturii pe care i le va fi lăsat în urmă.

Relicve pentru rememorarea unui prezent care dispăruse pentru totdeauna.

Cu imaginea cristalină de a deveni iar martorul unei Fabienne care, din oarecare motiv, pentru a mia oară se lupta cu moartea, deschise ușa de la camera ei. Dar când lumina de pe hol se revărsă asupra regatului în culori pastelate al fetiţei, Jules realiză ușurat că ea încă se afla acolo.

Mulţumesc, Doamne!

Și respiră.

Încă.

Pulsul lui Jules se reglă, chiar dacă priveliștea micuţei era orice altceva decât liniștitoare: ochii larg deschiși ai căror pleoape nu clipeau și ai căror pupile păreau că absorb tot întunericul din cameră. Buzele se mișcau ca ale unui crap, iar după culoarea feţei, un albastru pal, făceau asta de-o vreme.

Daiana, pledă el în gând. *Ajută-mă!*

Soţia lui știuse ce trebuia făcut într-o astfel de criză. Când Fabienne avusese febra crescută, merseseră cu ea la urgenţe. Acolo o asistentă cu părul coafat permanent de la primiri și-a dat ochii peste cap enervată și a mormăit ceva de părinţii care n-aveau chef să-și care copii în timpul zilei la un pediatru și, în schimb, seara, îngreunau urgenţele cu chestiuni banale.

În acea secundă Fabienne se opri din respirat. Începu să se învineţească încă din braţele Daianei, care nu intrase întrucâtva în panică și nici nu se apucase să umble ţipând, ci strigase doar o dată, tare, către un îngrijitor care trecea grăbit:

— Avem nevoie imediat de ventilaţie!

În timp ce intrase glonţ în salonul alăturat, o întinse pe Fabienne pe o targă și, până la venirea unui medic competent, începuse ea însăși

masajul cardiac.

Când era vorba despre alţii, Daiana fusese mereu liniștea însăși și rezolvase problemele cu o minte calmă și prezentă.

Doar propriii demoni nu și-i putuse îmblânzi.

— Fiica dumneavoastră? întrebă Klara neîncrezătoare. Naţi spus c-a murit?

Jules auzi ceva care sunase ca scârţâitul suspensiei unui vehicul. Aparent se afla iar în mișcare.

— Nu, asta aţi înţeles-o greșit. Am spus că trebuie s-o privesc cum moare. Fabienne a supravieţuit în dulap, dar de când mama și fratele ei nu mai sunt, moare și ea câte un pic în fiecare zi. Are de-abia șapte ani, dar durerea o consumă. Și nu pot face nimic în privinţa asta.

Jules lăsă pistolul pe podea, se așeză pe marginea patului și îi mângâie micuţei o șuviţă de pe frunte. Își încreţi nervoasă buzele și șuieră ceva de neînţeles. Dar închise ochii la loc.

— Îmi pare rău, Klara! Trebuie să mă ocup acum de ea.

— Ce are?

Jules își plasă palma pe fruntea și ochii ei, simţind cum pe sub pleoapele închise ochii i se învârteau ca roţile minuscule într-un rulment cu bile. Brusc îi crescuse febra, ceea ce nu era neobișnuit la vârsta ei. Când o revăzuse mai devreme, capul ei era încă foarte rece, dar acum radia.

— De-abia mănâncă ceva, doar doarme, nu-i mai place să meargă la școală. Consiliera psihopedagogică spune că ar fi tipic pentru o afecţiune posttraumatică.

Jules duse arma înapoi în camera de lucru și o puse în cel mai de jos sertar al biroului.

— Trebuie să facă faţă faptului că fratele ei a murit, iar ea a supravieţuit ca prin minune în dulap, continuă să-i explice Klarei. Chiar și cu o intoxicaţie de la fum, care, din spusele medicilor, poate avea consecinţe în viitor.

Se duse în baie și trebui să tragă trei sertare până să-și amintească unde văzuse cu o oră înainte cutia de Nurofen. În dulapul cu oglindă de deasupra chiuvetei.

Extrase zece mililitri într-o seringă și se întoarse. Klara îl întrebase ceva ce nu înţelesese din cauze unei interferenţe de semnal.

— Un moment, trebuie să-i dau ceva lui Fabienne.

Îi duse gentil la buze fetiţei somnoroase sucul împotriva febrei.

Deschise ochii doar o dată, scurt și tremurând, doar pentru a-i închide imediat la loc în timp ce înghiţea.

— Ce voiaţi să ştiţi de la mine?

— Aţi renunţat la job din cauza asta, ca să fiţi acolo pentru ea?

— Da. Dar și pentru că eram prea implicat. Ca pompier ai nevoie de distanţare faţă de cazurile tale. După încheierea programului de lucru, nu poţi să conduci pe străzile Berlinului și să suni la soneria ușilor unor oameni străini, doar pentru a afla dacă reanimarea a reușit sau dacă nașterea prematură s-a încheiat cu bine.

— Și aţi făcut asta?

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

Într-adevăr. Jules îi confirmă:

— Pe mine m-au terminat cazurile încă de dinaintea sinuciderii Daianei. Apoi a fost mai rău. Nu mai puteam să iau niciun apel urgent și am demisionat. Nu mergea altfel. Mă simţeam ca un impostor. Cum aș putea să-i ajut pe alţii, când n-am putut nici măcar să-mi salvez propria familie?

— Și totuși vorbiţi cu mine.

— În mod normal, nu există cazuri urgente ca ale dumneavoastră la telefonul pentru însoţire. Oricum, așa m-au asigurat toţi dinainte.

— Atunci aţi avut ghinion azi.

— Sau aţi avut dumneavoastră. De fapt, nu sunt persoana potrivită. Ar fi trebuit să vorbiţi cu un psiholog.

— De fapt, nu voiam deloc să vorbesc cu cineva…

Un strigăt chinuit, specific unui vis febril, întrerupse conversaţia.

— A fost iar fiica dumneavoastră?

— Îmi pare rău, șopti Jules între timp, dar nu Klarei, ci micuţei de șapte ani, pe care n-avea voie s-o piardă sub nicio circumstanţă.

Nu după tot ce sacrificase deja.

— E trează acum? întrebă Klara.

— Mai degrabă în somnolenţă. Tocmai i-am dat niște sirop Nurofen.

Fetiţa își ţinea din nou pleoapele pe jumătate închise, iar ochii i se plimbau și mai sălbatic ca înainte.

— Dar încă nu și-a făcut efectul.

— Cunosc asta. Și Amelie se îmbolnăvește ușor. Când zilele sunt

stresante, așa ca în ultimul timp.

Probabil fiindcă simte ceva. Copiii sunt ca sistemele de alertă seismică preventivă. Au cele mai fine antene.

Jules o auzi pe Klara spunând ceva. Suna de parcă ar fi acoperit cu mâna microfonul telefonului, aparent vorbea cu șoferul. Apoi foșnăi și vocea ei redeveni clară.

— Cunoaşteţi cu siguranţă un cântec de leagăn?

— Ceva ca „Luna doar ce-a răsărit"?

— Cântaţi-l! Asta fac mereu cu Amelie. O liniștește.

— Nu pot să cânt, stabili Jules.

Pot doar să telefonez. Să mă pun în locul oamenilor. Să le simt durerile, grijile și spaimele. Dar cel mai important, să le înlătur pe-ale lor, în timp ce eu am eșuat iar și iar.

Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi avut curajul s-o facă acum. Grija lui era împărţită între cea mică, posibilul intrus și pericolul cumulat pentru amândoi.

— Atunci puneţi-mă pe difuzor, ceru Klara.

Serios? gândi Jules și dădu din umeri.

Altfel s-ar fi opus, dar poate vocea Klarei avea să ajute măcar împotriva viselor febrile.

— Un moment.

El aduse laptopul din bucătărie, deconectă căștile și activă difuzorul. Ţinea calculatorul aproape de pat.

— Poftiţi, vă rog! îi cedă el scena audio Klarei, care o folosi imediat.

Limpede ca un clopot, chiar dacă neinstruită, timbru ei era foarte cald, iar cântecul ei suna liniștitor și pentru Jules.

Luna doar ce-a răsărit.
Steluţele strălucesc aurit
Pe bolta senină și clară.
Pădurea stă neagră și tace.
Din câmpii răsare
Ceaţa minunată și albă.

Deja după primele strofe profund melancolice se întâmplă minunea pe care doar muzica era capabilă s-o producă. Chimiștilor și neurologilor le-ar fi plăcut să poată avea o explicaţie biologică pentru explozia de emoţii pe care o secvenţă de tonuri și măsuri o poate produce în creierul uman. Pentru Jules, simţirea efectului muzicii se

învecinase mereu cu o minune.

— S-a mai liniștit Fabienne? întrebă Klara după al doilea refren.

— Da, a făcut-o, spuse el aproape cu părere de rău.

I-ar fi plăcut cel mai mult să se întindă lângă Fabienne și s-o asculte în continuare pe Klara ore în șir.

— Aţi avut dreptate, funcţionează.

Ochii nu i se mai roteau sub palma lui. Respiraţia-i curgea regulat. Doar gâtul îi era umed de sudoarea efortului coșmarurilor nocturne.

Jules mai așteptă încă o vreme, apoi, când fuse sigur că depășise ce era mai rău, se strecură pe vârfuri afară din cameră și închise ușa cât putu de gentil.

— Vă mulţumesc!

— Cu drag!

Acum, când nu mai trebuia să șoptească, și zgomotele de fundal ale Klarei i se prezentau dintr-odată mult mai intense. În orice caz, încă se afla într-o mașină în mișcare, evident accelerând.

— Încotro mergeţi? voi Jules să știe.

— Acasă. Cântecul a produs ceva și în mine.

— Înţeleg. Vreţi să vă vedeţi fiica.

— Exact.

— Cred că e decizia corectă, spuse Jules și își contemplă foarte exact următoarele cuvinte.

Dacă făcea acum o greșeală, ar fi înspăimânta-o pe Klara atât de tare, încât ar fi pierdut-o definitiv.

Pipăi după mănunchiul de chei din pantaloni, se gândi la cuţitul care lipsea din suport și întrebă:

— Aveţi ceva cu care să scrieţi?

— Normal că nu. Dar, un moment, aici, lângă ambreiaj e un marker.

— Te rog, servește-te! îl auzi Jules pe șoferul de lângă ea, ce părea pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat.

— OK, acum faceţi ca un elev, Klara. Notaţi, vă rog, în palmă numărul meu de mobil.

— La ce bun? Doar ne telefonăm deja.

— La telefonul pentru însoţire. Dacă se întrerupe conexiunea și veţi mai încerca o dată, veţi ajunge posibil la un alt voluntar. Vă dau numărul meu privat.

— Vă este clar că încerc să închid de câteva ore și cu siguranţă nu vă voi mai suna și în privat!?

Cu fiecare minut Klara își recăpăta vizibil din energie. Era și timpul să îndrepte energia asta pe drumul corect.

Uneori, gândi Jules, *este necesară schiţarea unui fundal ameninţător pentru asta.*

— Vă este clar că vi s-a înrăutăţit starea dramatic.

— În ce sens?

— Klara, nu intraţi acum în panică, dar mai devreme mi-aţi descris șoferul în a cărui mașină v-aţi urcat.

— Și?

— Explicaţi-mi un lucru…

Făcu o pauză de impact.

— …dacă moșul de-acolo, de lângă dumneavoastră, vine de la o petrecere și la ora asta sigur are seara liberă, cum de încă își mai poartă barba de Moș Crăciun?

31

Nimic. Nici măcar zgomot.

Răspunsul Klarei, dacă dăduse vreunul, era în derivă undeva prin eter.

Zonă fără semnal?

Conform datelor afișate continuu pe ecranul telefonului, conexiunea cu Klara încă exista, chiar dacă de la ultima lui întrebare nu mai spusese un cuvânt. Ceasul care măsura durata convorbirii săpa secundă cu secundă spre un viitor necunoscut și ameninţător; nu doar pentru Klara, care, în timpul fugii nebune nocturne după Martin și Yannick, era faţă în faţă cu ceea ce putea fi o altă sursă de pericol masculin. Și Jules se simţea ameninţat de o forţă invizibilă. De o persoană care reușise să pătrundă neobservată în locuinţă. Care, dacă se gândea la suportul de lemn de lângă chiuvetă, probabil era înarmat. Și pe care o încuiase aici, împreună cu el.

Mănunchiul de chei din buzunar se simţea de parcă fusese lăsat pe flăcările unui grătar. În drumul spre bucătărie, lui Jules i se păru că simte cum trecea prin materialul pantalonilor, asemenea unui fier încins.

- Să meargă înapoi în camera copilului?
- Să încuie toate ușile?
- Să sune la poliţie?

Jules se gândi la ce ar face un om normal în situaţia de faţă și se hotărî pentru ce era la îndemână. Înainte să ceară ajutorul de la un terţ, trebuia el însuși să se asigure și să percheziţioneze minuţios toată locuinţa. Făcând abstracţie de faptul că niciun poliţist n-ar fi venit la el pur și simplu din cauza cererii: „Veniţi repede, fiica mea și cu mine suntem în pericol! Am auzit un mănunchi de chei zornăind și-mi lipsește un cuţit de bucătărie!”

Într-un sfârșit de săptămână ca acela, în care doar vremea declara orașul o urgenţă, pentru fiecare sector probabil existau câte trei patrule, iar acelea aveau de urmărit cereri mai grave.

Jules tocmai se întreba cu care cameră ar fi trebuit să înceapă percheziţia, când mobilul îi vibră.

Fără salutări, fără cuvinte introductive. Tatăl său trecu direct la subiect:

— Deci, am aruncat câteva momeli, ceea ce la ora asta nu e atât de ușor cum îţi imaginezi, băiete! Dar am aici contactul premium al unei surori medicale.

Aha! Contact premium.

Prin urmare, așa își denumea deci astăzi escapadele sexuale. Ajuns între timp în bucătărie, Jules se miră că mai existau încă femei destul de tinere – majoritatea chiar arătând bine – care să se îndrăgostească de escrocheria detectivului particular, un playboy ajuns din urmă de ani. Poate să fi fost atrase de dispoziţia lui întunecată, care uneori strălucea ca ridurile sub machiajul fărâmicios. Tatăl său îl asigurase cu lacrimi odinioară, la o dezbatere de Crăciun, cât de mult își regreta comportamentul violent de atunci. Și că și-a dezlănţuit furia generată de viaţa ratată asupra fiului său, după ce-o bătuse pe mamă până a ieșit din viaţa conjugală. Totuși, Jules nu i-a crezut regretul. El le-a simţit ca pe niște afirmaţii ale unui alcoolic, care povestește tuturor că vrea să rămână treaz o dată pentru totdeauna, în timp ce-și căutase deja o clinică de reabilitare prin preajma crâșmei lui de căpătâi.

— Ce ai pentru mine? întrebă Jules plimbându-se de colo-colo.

În oglindirea mătuită a frigiderului cromat i se păru că vede o umbră în spatele lui; totuși bucătăria era goală.

— Trei cuvinte: uită de asta!

— Chiar nimic?

— Vreau să spun: ar trebui să uiţi de tanti. Nu e prea întreagă.

Da, a fost sub îngrijire la Curtea Berger, dar nu ca participant al unui experiment, ci pentru că suferea într-adevăr de o tulburare disociativă – cum s-ar spune, când nu mai diferenţiezi realitatea de delir.

— Şi?

— Şi? Ce altceva mai ai nevoie pentru a băga la cap că te-ai înșelat? Pune-ţi pe pauză sindromul de salvator. Dacă tot vrei să salvezi lumea, concentrează-te pe oameni reali. Nici despre acel Johannes Kiefer n-a auzit nimeni vreodată ceva. Nu există și n-a existat vreun medic cu numele ăsta.

Jules își trase un taburet de bar și se așeză la blatul insulei din bucătărie. De acolo avea o priveliște bună prin ușa ce stătea deschisă, în jos pe hol. Dacă s-ar fi apropiat cineva de camera copilului, l-ar fi văzut și auzit.

— Mai verifică o dată sub numele Yannick. Și ce-i cu Kernik?

— Aaah, da, corect, asta era cireașa! Pe el l-am prins la telefon.

— Trăiește?

— În carne și oase. Ceea ce înseamnă prea bine că asistentul medical nu a sărit niciodată de pe fereastră, cum tanti-din-povești a ta vrea să te facă să crezi.

— Ciudat.

Jules deschise sertarul de sus al insulei. Dintre ustensilele de gătit aflate înăuntru (forme, făcăleţ, hârtie de copt) nu-și putea face nicio armă utilă împotriva oricărui intrus, de o fi existat măcar vreunul.

— Nu-i ciudat. Ci nebunesc. Închide pur și simplu și uito! Mă duc înapoi în pat.

— Nu, asta n-o vei face.

Jules trebui să admită că tatăl său a ajuns la o concluzie clară: el se înșelase. Dar, din principiu, nu voia să-l scoată așa, pur și simplu, de pe linie.

— Ai aflat numele de familie al Klarei?

— Nu. Și nici adresa.

Poftim?

— De unde a știut sora despre cine era vorba?

— Pentru că toţi își aduceau bine aminte de găina nebună, care a alergat urlând prin clinică, susţinând că un medic și-ar fi luat viaţa. Nu se întâmplă nici acolo atât de des.

Jules scutură din cap. Povestea nu putea să aibă sens așa. Tatăl

lui era obosit și pur și simplu nu avea chef de o cercetare corespunzătoare.

— Lasă-mă să ghicesc: sursa ta nu are acces în mijlocul nopţii la baza de date a pacienţilor?

— Bingo!

— Bine, atunci rămâi în zonă. Vreau să știu cu cine am de-a face. Aaah! Și trebuie să te duci pentru mine la Le Zen.

— Hotelul?

— Exact.

— Ce să fac acolo?

Jules își închise ochii, ceea ce era cam lipsit de sens, nefiind un stimul vizual care tocmai îl alarmase, ci un pârâit. Acela putea proveni de la ferestrele vechi. Afară încă mai cădea lapoviţa, iar vântul scutura în secvenţe furtunoase tot ce i se punea în cale. Nu era de mirare că în interiorul locuinţei, din când în când, printre grinzi și ziduri, se auzeau trosnituri și pârâieli.

— Ţi-o spun dacă te vei afla în hotel în treizeci de minute, îi spuse tatălui său, care protestă:

— Ai aruncat măcar un ochi la ceas sau pe fereastră? Nu-mi arde pe vremea asta să-mi părăsesc adăpostul călduros.

— Și totuși o vei face.

— Și dacă nu?

— Nu mai schimb un cuvânt cu tine în viaţa mea.

Ameninţarea finală. Jules știa, chiar dacă îl jignea constant, că pentru tatăl său era totuși singurul contact cu adevărat important. La o primă privire, H.C. Tannberg părea a fi ca trunchiul unui stejar falnic. Ceea ce privirii exterioare îi rămânea ascuns însă era că acest copac reușea să mai fie ţinut doar de câteva rădăcini îngropate în pământ. Cea mai puternică o pierduse odată cu soţia lui; prieteni existau doar puţini. Să-și mai fi rupt acum și legătura cu fiul său, la următoarea furtună s-ar fi clătinat și prăbușit.

— OK, OK. O voi face, răspunse prompt. Dar dacă mă întrebi, ar trebui să te gândești la cu totul altceva.

Jules trebui să clipească.

— Și aia ar fi?

— Vorbești cu tanti Klara asta de pe laptop, corect?

— Corect.

— Și ăla lui primit azi de la Caesar?

— Da.

Unde voia să ajungă tatăl său?

— Și primul apel, la scurt timp după ce i-ai preluat tura, vine chiar de la o candidată suicidală, care a fost îngrijită la Curtea Berger, ca Daiana?

Tatăl său plescăi din limbă.

— Așadar, dacă asta nu e cea mai incredibilă coincidenţă, atunci nu mai știu nici eu ce-i.

Ai dreptate. Toate astea nu pot fi o coincidenţă, se gândi Julesşi îşi lăsă iar capul înclinat. Închise din nou ochii, ceea ce, în fond, era lipsit de sens, fiindcă aşa nu-i deveniră simţurile mai ascuţite. Dimpotrivă. Îi jucau feste.

Indecis dacă era doar victima forţei imaginaţiei proprii, Jules întrerupse convorbirea cu tatăl său, luă mobilul mut în mână, sperând să mai aibă conexiune cu Klara, și ascultă zgomotul unui robinet picurând.

De oriunde o mai fi venit și ăla dintr-odată.

32

Klara

Treizeci de monștri – cei mai mulţi dintre ei dormeau.

Ca să-i ţină moralul ridicat fiicei ei în cursele lungi cu mașina, Klara îi povestise că sistemul de navigare era un detector de monștri. Imediat ce se făcea întuneric, arăta numărul și activitatea fantomelor de pe ruta lor. Porţiunile verde închis de pe hartă erau monștri care dormeau, culorile mai deschise de pe ecran erau cei care tocmai dădeau târcoale. Vitezometrul arăta numărul total, dar lui Amelie nu trebuia să-i fie frică, carosiera vehiculului fiind impenetrabilă pentru creaturile malefice; în interiorul mașinii ar fi fost mereu în siguranţă.

Toate minciuni, se gândi Klara, în timp ce mașina părăsea zona împădurită, accidentată, și cotea pe

Teufelsseechaussee. Mobilul ei era între coapsele care se dezgheţau lent, la fel ca restul corpului ei.

„Cum de încă își mai poartă barba de Moș Crăciun?"

De când Jules îi adresase întrebarea, Klara își dorise ca basmul despre detectorul de monștri, pe care i-l servise lui Amelie să corespundă realităţii măcar într-un punct, dar normal că, în viaţa reală, nu existau bariere impenetrabile împotriva bestiilor. Și foarte probabil stătea în mașină lângă una.

Într-adevăr, Hendrik (dacă măcar se numea așa), încă era costumat în Moș Crăciun și nici măcar acum nu-și scosese barba.

În agitația ei nu se gândise la asta, la cât de lipsit de sens era. Doar încălzirea care funcționa la turații înalte ar fi împins-o să-i smulgă pâsla albă de pe față (deși Hendrik nu umblase ca ea, aiurea, prin frig); totuși, el purta chiar și mănușile, care se presupune că erau obligatorii pentru un *outfit* perfect de moș (asta o citise cândva într-o revistă pentru femei), fiindcă prin mănuși se putea masca cel mai bine vârsta reală al celui ce juca rolul de Moș Crăciun.

Fără bijuterii, fără ceasuri, fără ciorapi albi, fără blugi ieftini – nimic ce ar fi putut distruge iluzia copiilor, care de la natură erau neîncrezători.

— Io cred că cel mai aproape-i Spitalul Paulinen, dar n-am habar dacă preiau urgențe.

Hendrik făcu circuitul să scârțâie, în timp ce schimbă viteza într-o treaptă superioară. Vântul șuiera afară atât de puternic, încât mașina mică era uneori încetinită de-a dreptul, de parcă, din când în când, un uriaș invizibil se așeza pe plafon. Afișajul detectorului de monștri se schimbase de la treizeci la cincizeci. Și frica din Klara crescu.

Doar faptul că Hendrik era încă pe drum la ora asta era destul de sugestiv că avea de-a face cu un mincinos, care, în cel mai inofensiv caz, era doar excentric, dar foarte probabil și periculos. Moș Crăciun și Moș Nicolae erau chemați după amiaza la petrecerea din sufragerie, nu la ore necurate în Grunewald.

— Până acum n-ai catadicsit, dar ce-nseamnă toate astea? Deci, mai întâi îmi țopăi în fața mașinii, ca apoi, în drum spre clinică, să-mi turui cântecele de leagăn; n-aș fi zis nimic, dar primele mele întâlniri se derulează de obicei altfel.

Aaah, da? Mai degrabă cu picături care paralizează, legături de cabluri și bandă adezivă pentru colete?

Klara se gândi dacă ar fi trebuit să facă ce-i era mai la îndemână și să-l întrebe despre ținută, dar ce fel de răspuns ar fi primit?

Da, sunt un porc, pervers căruia îi place să se costumeze înainte să răpească și să violeze femei. Îmi pare rău, ar fi trebuit să ți-o spun direct.

Nu, acum că ieșiseră din pădure și era ceva distanță între ea și cabană, trebuia doar să iasă cât mai repede din mașină. În fond, îi era

indiferent dacă Hendrik era un psihopat sau un ciudat inofensiv. Așa sau altfel, n-avea să îi dezvăluie adresa ei personală; totuși voia și trebuia să ajungă cât de repede se putea într-acolo. La Amelie. Acest dor i-l trezise Jules. Klara mai voia să-i vadă chipul fiicei sale măcar o dată, s-o ţină de mână, s-o sărute, înainte ca Yannick sau Martin să ducă treaba la bun sfârșit. Într-un fel sau altul, fiecare în modul lui.

— M-am gândit altfel, spuse Klara.

Tocmai treceau pe lângă clădirea biserici Friedensgemeinde.

— Lăsaţi-mă să cobor în faţă, la staţia de tren Heerstrasse.

Răspunsul lui Hendrick veni ca așteptat:

— În niciun caz.

Mută termostatul o treaptă mai jos și ștergătoarele o treaptă mai sus, nu schiţă însă niciun gest ca să-și înlăture barba falsă de pe faţă.

— Un amic de-al meu, Jürgen, a fost odată bușit de un tip. O simplă tamponare în intersecţie. Avea totuși dureri de gât și, iniţial, n-a vrut să se lase radiografiat. Noroc cu măsa că l-a convins. Morala poveștii: două vertebre rupte.

— Te rog, vreau să cobor!

— Și io n-am chef de niciun avocat public care să mă întrebe cum de mi-am permis să las de izbeliște o grav rănită în mijlocul nopţii.

— Nu sunt grav rănită.

— Așa o fi gândit și Jürgen, iar… hei, ce-ţi veni?

Ca urmare a intuiţiei, Klara deschise torpedoul. Și odată cu conţinutul care se revărsă din compartimentul arhiplin, găsi răspunsul la întrebarea dacă Hendrik o fi un ciudat inofensiv sau un psihopat periculos. Căci printre prezervative, cătușe și mănuși din latex, străluceau deopotrivă un cuţit lung, zimţat, și ţeava unui pistol de nouă milimetri.

33

Oprește! strigă Klara, cu arma îndreptată spre pieptul lui Hendrik.

Nu mai trăsese niciodată cu pistolul, dar de la o distanţă de douăzeci de centimetri nu avea cum să rateze ţinta voluminoasă din spatele volanului.

— Ești beată?

— Am spus…

— Da, da. Io nu-s surd…

Hendrik apăsă pe frână, ceea ce duse mașina în derapaj pe strada proaspăt ninsă.

— Oprește-te!

— Poate din râs.

Într-un sfârșit, vehiculul se opri ușor strâmb, cu partea dreaptă orientată spre o pistă de biciclete, de unde se întindea pădurea pe care tocmai ce o lăsaseră în urmă.

Din lac în puţ.

— Foarte calm, OK?

Deși Klara îl amenința cu o armă letală, Hendrik părea că nu-și pierde calmul. Dimpotrivă, îi părea că s-ar amuza. Sub barbă părea chiar că rânjește.

Voia să-i ordone să-și înlăture barba și să-și arate adevărata faţă, dar, de fapt, îi era indiferent. Klara nu-l va mai vedea vreodată în viaţa ei. Doar de i-ar fi reușit să scape cu viaţă din mașină.

Sau chiar mai bine…

— Dă-te jos!

— Ce?

— Afară de aici!

— Vrei să-mi șterpelești Hyundai-ul?

— Împrumut. Îl voi lăsa la staţia de tren Heerstrasse. Sunt doar zece minute de mers pe jos de aici.

— Ascultă, io nu știu ce-oi fi fumat tu, dar mie nu-mi arde, doar pentru că tu ești razna, să mă-nmoi în fleșcăiala de-afară.

— Ieși!

Îi apăsă explicativ pistolul pe piept. Ceea ce fusese o greșeală.

Cu o viteză de care nu-l credea în stare, bărbatul masiv își ridică antebraţul, încât Klara își lovi singură nasul cu pistolul. Sângerarea începu imediat, de parcă s-ar fi deschis un fel de robinet prin asta. Oarbă de durere, renunţă la pistolul care i-a fost luat din mână, înainte să se fi gândit măcar să îndoaie degetul, ceea ce, considerând faptul că ţeava arăta la scurt timp spre propria bărbie, probabil că tot răul fusese spre bine.

Klara simţea iarăși cum o mică bombă explodează în spatele ochilor ei și că, odată cu unda de presiune, durerea își ardea drumul din interior spre exterior. Se transformă dintr-o arsură orbitoare în cap într-un strigăt pătrunzător, care îi scăpă din gură în timp ce își simţea mâna mișcându-i-se. Ca apucată de o fantomă, mâna dreaptă i

se ridică, vrând să oprească sângerarea, ţinând-o în dreptul nasului. Apoi auzi un clic, iar Hendrik o imobiliză definitiv când îi fixă cu cătușe încheietura dreaptă de mânerul de deasupra ușii pasagerului.

— Ce porcărie! lătră la ea, în timp ce nu putea deschide ochii din cauza durerii și gusta nimic în afară de sânge.

— De ce-o trebuit să faci asta? Cum de n-ai putut pur și simplu să stai liniștită?

Vocea lui se schimbase. Cu o intensitate și furie crescândă, devenise mai ascuţită și tânără și suna acum aproape ca cea a unui adolescent.

— Io n-am vrut asta, banghești? Voiam doar s-ajung acasă. Nu iar probleme. Și acum asta. Rahat!

Klara îi auzea disperarea cum crește. Auzea ștergătoarele mergând în gol, zgâriind parbrizul, auzea vocea ei interioară care-i spunea că până la urmă tot a reușit să găsească o cale pentru a părăsi viaţa, fără să trebuiască să-și murdărească ea mâinile, pentru că nebunul cu costumul de moș avea s-o facă pentru ea. Totuși pledă:

— Te rog, lasă-mă să plec!

— Rahat, la asta trebuia să te gândești mai devreme. Asta nu mai pot acum.

— De ce, nu-i spun nimănui nimic de tine.

Nici măcar nu știu cum arăţi.

— Asta ar trebui să ţi-o cred? Îs în probaţiune, la naiba! Tu alergi la caralii și pe mine mă leagă. Nee, nee, nee…!

Klara, care își apăsă antebraţul stâng sub nasul sângerând de parcă ar fi vrut să strănute, scutură din cap cât putuse de precaut.

— Nici măcar nu știu cum arăţi. Te rog, dă-mi drumul și lasă-mă să plec! Voiam doar să mă dau jos.

— *Fuck!*

Cu un strigăt disperat smuci ușa în lături și lumina interioară se aprinse. Pe porţiunea aia a străzii, Teufelsseechaussee era complet în întuneric, nu avea nici locuinţe, nici lămpi, și normal că nimeni nu venea pe contrasens sau să-i depășească. Strada largă ducea la lacuri de înot, pârtii de săniuș și panorame, iar în timpul iernii era frecventată de turiști, dacă erau vreunii, doar pe timpul zilei.

Doar dacă vrei să te arunci noaptea de pe stânca pentru căţăra re, dar, chiar și așa, ai lua trenul și ai alerga la pas restul drumului.

Klara tremura. Fără motorul pornit, frigul mușca din interiorul

mașinii ca un animal înfometat, deși Hendrik închise imediat ușa la loc.

Probaţiune?

Chiar dacă costumaţia, armele și cătușele sale fuseseră indicii suficiente, acum o mai auzise și din gura lui. Stătea în mașina unui spărgător. Legată și rănită.

Oricând își vizualizase în ultimele zile orele dinaintea morţii ei, aceasta fusese starea în care se regăsise: predată, neputincioasă, sângerând. Și exact neajutorarea asta voise s-o evite.

Cu câţiva ani în urmă ascultase un podcast care se ocupa de adevăruri bizare despre moarte. Acel duo de moderatori se amuzase pe seama Marii Britanii, unde până în anii cincizeci ai secolului trecut o încercare nereușită de suicid era pedepsită cu moartea. „Așa a primit săraca vită, în final, exact ce-a vrut!" fusese comentariul unuia dintre vorbitori, iar Klara știuse de pe atunci că se înșela.

Normal că era ceva cu totul diferit dacă te despărţeai de viaţă din proprie determinare sau mâna unui călău. Totuși, acum era prea târziu pentru o acţiune autocontrolată.

Fugind de două pericole letale căzuse în capcana unui al treilea.

Într-o încercare deplorabilă de a se elibera, scutură de cătușe, care erau tot atât de fixe ca și mânerul de deasupra geamului pasagerului. Cât de repede reușise s-o lege! Fără îndoială, avea exerciţiu.

Experienţă în a omorî.

Ea se chirci când ușa pasagerului se deschise și Hendrik apăru brusc lângă ea. Sprijinindu-se de plafon, se aplecă spre ea.

Ca o prostituată de pe Kurfürst, care acostează un individ liber de pe trotuar, gândi Klara.

— Asta păţești doar atunci când ești bun, vociferă el.

Arma pe care o furase de la ea îi luci în mâini, ţeava reflectând lumina interioară în timp ce el i-o flutura prin faţa nasului.

— La naiba, n-am vrut asta.

— Atunci lasă-mă să plec! pledă ea din nou. Te rog!

Hendrik își mișcă mâna de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască. Ea se întoarse, și ochii i-au căzut pe panoul de bord, care, într-o oarecare privinţă, semăna cu cel din Miniul ei.

Fără chei.

Ca și la mașina ei, Hendrik nu avea nevoie să bage și să răsucească o cheie într-un contact. Trebuia doar apăsat butonul START

de lângă schimbătorul de viteze și motorul pornea grație unei chei inteligente aflate în interiorul vehiculului.

Sau asupra corpului șoferului, în timp ce acesta atinge mașina.

Fără să-și interogheze măcar o secundă gândul ei disperat, își încordă piciorul stâng și îl împinse în spațiul inferior de pe partea șoferului. Din fericire mașina era atât de mică, încât putea ajunge cu piciorul la frână. Asta era necesar pentru a activa aprinderea prin buton. Și chiar înainte ca Hendrik să poată reacționa și să dea drumul acoperișului mașinii, a existat un contact între bord și transmițătorul de semnal de la el, iar motorul se porni. Un val de euforie eliberat de această mică experiență reușită îi dădu Klarei noi forțe, care, acum, cu mâna dreaptă fixată de mâner și un picior băgat în partea șoferului, trecu de la frână la pedala de accelerație. Mașina se aruncă o bucată de drum înainte și îl trase pe Hendrik după ea. Se zdruncină de parcă trecuse peste pietre cubice, dar strigătele de durere ale lui Hendrik o atenționară că îl călcase pe picioare.

În huruielile motorului, auzi ceva din interior zburând spre parbriz și căzând peste bord, în spațiul de la picioare.

Aproape simultan, ușa pasagerului, pe care Hendrik o smucise în lături și care oricum nu era atât de grea încât să rămână deschisă, se închise.

Nu contează.

Trebuia doar să păstreze distanța între ea și nebun.

Cu roțile din spate în mișcare, cu stânga pe volan, gonea mașina care urla prin viscol. Cincizeci, o sută, două sute de metri, până…

O, Doamne! Nu!

Motorul se stinse, iar dacă ar fi existat o bubuitură, Klara ar fi crezut că explodase de suprasolicitare. Așa însă știa că doar se înșelase și își ratase ultima șansă.

Frenetic, apăsă iar pe butonul de pornire. Iar și iar. Degeaba.

Motorul era oprit și nu se lăsa repornit. Doar farurile și bordul mai luminau.

Asta e…

Sperase că, odată ce un vehicul a pornit, nu se va opri din nou. Aparent, sistemul realizase absența cheii din mașină.

Sau, cel mai probabil, Hendrik putu să-și folosească cheia pe post de telecomandă ca să activeze un dispozitiv antifurt.

Cu toate acestea, încă era captivă. Nu se putea mișca nici măcar

un metru.

Klara privi în oglinda retrovizoare, apoi se întoarse în spate pentru a se uita după Hendrik.

Se apropia încet, iar Klara ar fi vrut să ţipe, atât de bizară și tulburătoare era priveliștea care se prezenta în lumina roșiatică a stopurilor: un Moș Crăciun şchiopătând, care se apropia pe carosabilul îngheţat, prin viscol, cu o armă în mână. Aruncând înjurături și blesteme care se topeau în zgomotul creat de furtuna de afară și de frica ei interioară.

Disperată, Klara cerceta din priviri spaţiul interior din Hyundai. Așa descoperi obiectul care mai devreme zburase în parbriz și care acum era doar la câţiva centimetri de ea. Trebuie să-i fi căzut din mână – și asta sigur fără ca el să vrea, căci obiectul metalic era o legătură cu două chei mici, care, dacă nu se înșela complet din cauza panicii care-i distorsiona percepţia, se puteau potrivi la cătușele ei.

Oricum, legătura de chei se afla între șezutul scaunului și maneta de ajustare a acestuia. Klara o putea atinge, ca și cartofii pai râncezi și moneda, care, de asemenea, trebuiseră să fi alunecat cândva acolo. Dar avea nevoie de o sârmă sau un băţ sau – *iarăși, la naiba!* – de ambele mâini, pentru a ajunge cumva la cheile cătușelor. Pe lângă asta, Hendrik era deja prea aproape. Imediat avea să deschidă ușa șoferului și să o lovească. Sau să-i facă mai rău, acum că îl rănise și încercase să fugă.

În ciuda situaţiei în care se găsea, încercase imposibilul. Băgase mâna cât de adânc putea între șezutul scaunului și...

Doamne Dumnezeule, te rog, ajută-mă...

Vârfurile degetelor atinseră cheia, o împinseră în faţă spre picioare, puţin câte puţin. Își mirosea propria frică, propria transpiraţie care-i îmbibase hainele și, ridicându-și iar capul, privi în spate. Îl văzu pe Hendrik, la maximum zece metri distanţă. Mult prea puţin timp să apuce cheia, se bage în încuietoare cu mâna stângă, s-o răsucească, să se elibereze, să coboare și s-o ia la fugă.

Totuși, pentru că nu îi rămase altă alegere, mai încercă încă o dată. Se aplecă trăgând cu toată forţa de încheietură, își lăsă toată greutatea pe ea, simţind cum pielea de sub cătușe se despică în zona cea mai sensibilă a venelor, pe care singură nu crede că le-ar fi putut tăia (pentru că voia să-l scutească pe cel ce-i va fi descoperit cadavrul de priveliște și de tot sângele), și reuși, în sfârșit, să prindă cheia între

degetul mic și cel inelar. Din nou privi în urmă, convinsă că-l va vedea pe Hendrik la doar câţiva metri distanţă de lunetă. Dar se înșelase. Spre marea ei uimire privea spre o stradă întunecată.

Hendrik, sau oricum s-ar numi în realitate spărgătorul condamnat care o încătușase în mașina lui, dispăruse.

Klara privi spre dreapta în așteptarea morbidă de a-l vedea deja stând lângă ușa pasagerului, dar nici aici nu îl văzu. *Nimic.* Cu excepţia brazilor de la marginea pădurii, cu crengile lor îngheţate bocnă, care în vântul puternic nu mai puteau ţine zăpada pe coroane.

Atunci desluși în spatele ei o mișcare. Individul alunecase?

Ce naiba…?

Klara uită să-și deschidă gura pentru a striga, mintea ei fiind prea ocupată să înţeleagă cum s-ar fi putut ca umbra lui Hendrik să fi devenit subit mult mai lungă și subţire și de ce își dăduse jos căciula să o fluture spre ea. Nu putu să strige când află răspunsul la toate întrebările astea.

Căci omul care stătea lângă mașină, apărut ca din neant, și care rânjea diabolic, fluturând căciula de Moș ca pe un trofeu, nu era Hendrik.

— Te-am găsit, târfă nenorocită ce ești! o salută el.

Klara se sperie. Voia să-și apuce telefonul dintre coapse, dar acela îi căzuse la picioare în toată agitaţia. Îngrozită, văzu că ecranul telefonului era negru, conexiunea cu Jules fiind aparent întreruptă. Pierduse legătura cu el; foarte probabil nu va mai avea niciodată de-a face cu el, nici cu Hendrik, care dispăruse.

Singurul bărbat care avea să o însoţească în ultimele ei ore era monstrul care îi ţinea arma în dreptul capului, lipită de fereastra laterală, pe care aparent o luase de la Hendrik: Martin.

Soţul ei îi mai și lătra în faţă o ameninţare cu precipitaţii, a cărui înţeles deplin și macabru ea nici nu-l putea pricepe în momentul acela:

— Asta primești, Klara! Pe tine te duc în grajd, vită!

34

Jules

— Te-am găsit, târfă nenorocită ce ești…

Oare tocmai auzise acea propoziţie lătrată în telefon?

Jules își crescu volumul căștilor, dar linia era moartă.

La naiba!

O pierduse.

Legătura emoţională, ca și acustica fragmentată a Klarei, dispăruse și era foarte improbabil ca ea să-l sune din nou, chiar dacă cu puţin timp în urmă îi dictase numărul lui privat.

Târfă...?

Bănuia faptul că femeia era într-un pericol mai mare decât cel de până în această seară, chiar acum, când nu-i mai putea arunca nici măcar o frânghie digitală de salvare. Jules se simţea ca după un eșec atunci când își așeză casca și microfonul pe marginea chiuvetei.

Robinetul care picura și care îl ademenise în baie era mânjit cu resturi de pastă de dinţi, tipic unei gospodării cu copii mici.

Înainte de incendiul de pe strada Prinzregent, pe când Valentin și Fabienne se zbenguiau încă împreună prin locuinţa prea mică pentru o familie de patru, spuma cu aromă de căpșune sau zmeură, care ar fi trebuit să aterizeze în chiuvetă după spălare, se regăsea pe cele mai inimaginabile suprafeţe și în cele mai imposibile colţuri. Împrăștiată de mânuţe prost sau chiar deloc spălate, care nu oboseau să exploreze o lume plină de secrete, ascunzișuri și aventuri.

Și pericole letale.

Chiar în propria casă.

După mutare, în actuala lui locuinţă exista mult mai mult spaţiu, dar zbenguială deloc, după ce Daiana își încuiase copiii în acea zi fatală pentru a stinge etern lumina care ardea în ea; o lumină pe care el o considerase suficient de puternică încât să le arate și altora calea și chiar destul de aprinsă, încât alţii să se poată încălzi la ea.

Cum am putut să mă înșel într-atât?

Jules evită privirea din oglinda de deasupra chiuvetei pentru că știa cât de extenuat și neîngrijit arăta cu cearcănele din jurul ochilor și pielea uscată din jurul zonei T, între frunte, nas și gură. Se întreba cât de des se înșelase deja doar în ultimele ore.

Klara se afla cu adevărat în pericol? Suferea din cauza violenţei domestice? Sau o mare parte din cele ce i le povestise existau doar în fantezia ei, așa cum pretindea tatăl lui?

— Ar trebui să uiţi de tanti. Nu e prea întreagă. Da, a fost sub îngrijire la Curtea Berger, dar nu ca participant al unui experiment, ci pentru că suferea într-adevăr de o afecţiune disociativă – sau, cum s-ar spune, când nu mai diferenţiezi realitatea de delir.

Oare în seara asta stătuse într-adevăr în mașina ei și încercase să-și ia viaţa? Mergea în momentul ăsta lângă un străin costumat în

Moș Crăciun, prin noapte?

Și robinetul ăsta a picurat tot timpul?

Jules avea un auz bun. Când voia să adoarmă, trebuia să fie liniște în toată locuința. Daiana se amuza cu drag de auzul lui de liliac cu ultrasunete, când scotocea prin dormitor după unda unui dispozitiv lăsat în stand-by sau când aerisea caloriferele pentru a mia oară pentru că bolboroseala îl scotea din minţi. Pentru el era de neconceput să fi trecut cu vederea picuratul din baie. De asemenea, chiuveta din email era stropită cu apă, semn că robinetul fusese folosit recent fără a fi apoi strâns închis.

Sau poate nu?

Jules își simţea propriile bătăi ale inimii, care erau mai rapide ca de obicei, în timp ce apucă robinetul pentru a opri picurarea. Atunci se gândi la mănunchiul de chei din buzunarul lui, la cuţitul care lipsea din suport și la propoziţiile instructorului său de la pompieri:

— Să fiţi mereu atenţi la intuiţia voastră, băieţi! Căști, costume, toate armurile din lume nu vă pot proteja atât de bine precum vocea interioară, școlită prin experienţa de viaţă. Și dacă aia vă spune „Aici e ceva în neregulă”, atunci ceva este în neregulă, de cele mai multe ori.

Jules aprobă involuntar. Aici era ceva în neregulă. Vocea lui interioară nu i-o spunea, i-o striga drept în chipul tras la faţă: „NU EȘTI SINGUR!”

Și faptul că-și presa ambele mâini pe tâmple nu ajuta cu nimic, n-o putea reduce la tăcere, dimpotrivă, părea mai puternică, presând asupra scoarţei craniene: „VOI AMÂNDOI NU SUNTEŢI SINGURI. TU ȘI FĂPTURA MINUNATĂ CARE DOARME, PE CARE, DE FAPT, AI VRUT S-O PROTEJEZI DE COȘMARURI ȘI ACUM AI PUS-O ÎN PERICOL”.

Pentru că n-o ascultase pe Klara. Pentru că nu a închis atunci când ea îl rugase:

— El n-o să creadă că a fost o neatenţie, c-am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat, o să vină și la dumneavoastră.

— ACUM GATA! strigă Jules și lovi cu pumnul în oglinda care se crăpă sec în rama-i de lemn.

Acel zgomot dezagreabil, al unei distrugeri ireparabile, reuși să-i oprească caruselul de gânduri și să-i reducă vocea interioară la tăcere.

Ce tâmpenie!

Nu existau demoni care o vânau pe Klara ca s-o omoare și care,

după succesul misiunii lor, să fie pe drumul spre casa lui.

Jules scutură din cap și râse de propria lipsă de raţiune, de grijile iraţionale declanșate de zornăitul cheilor, care putea fi stârnit de un curent de aer sau de pașii grei din locuinţa vecină. Privite în lumină, gândurile lui erau la fel de absurde ca frica de propria imagine oglindită cu care se confrunta. Crăpătura îi împărţea capul în două jumătăţi asimetrice, dar evident că nu era nicio umbră care să-i dispară prin spate, niciun chip care să apară brusc chinuit de o grimasă și nici nu simţea vreo respiraţie rece în ceafă.

În schimb, robinetul începu iar să picure. Era aparent doar stricat și, oricât de strâns ar fi fost închis, picura. Jules încercă din nou să închidă supapa, dar era inutil. Și conducta părea să aibă nevoie de reparaţii. Apa avea dintr-odată un colorit ciudat de murdar.

Iar câtă vreme Jules încă se mira cum de era dintr-odată așa de sleit, picură și mai mult în chiuvetă din lichidul mirosind a fier, care, după cum observa, nici măcar nu venea din robinet.

Se scurgea în stropi grași, de un roșu ruginiu, chiar din nas.

35

Klara

Moarte

Torturi

Dureri

În viaţa Klarei multe cuvinte cu două silabe aveau un înţeles macabru. Totuși, niciunul nu stârnea groaza precum: Martin. Niciunul nu-i era mai urât. În decursul timpului, nu învăţase să se teamă atât de tare de nici măcar unul. În decursul anilor, niciunul nu se schimbase atât de mult. De la iubit la să-dic. De la tandreţe la chinuri.

...dintre care în noaptea asta voi mai îndura câteva, gândi Klara, întorcându-și faţa de la Martin. Se așezase la volan, evident fără s-o elibereze de mânerul de care încă era legată cu cătușele lui Hendrik. Mobilul ei îl pescuise deja de la picioare și-l făcu să dispară în buzunarul interior al sacoului său. Arma pe care i-o luase lui Hendrik, odată și cu căciula acestuia, era în afara zonei la care Klara putea ajunge, în portiera șoferului.

Fără să privească într-acolo, simţea zâmbetul sadic al lui Martin.

Până la jignirea pe care i-a adresat-o în loc de salut nu spusese niciun cuvânt. Nici când porni motorul, nici când demară cu cauciucurile patinând. Aparent îi furase lui Hendrik cheia de la mașină

și, odată cu ea, și mașina cu care tocmai o răpea.

Oriunde.

Tot ce știa despre destinaţie era exclamaţia criptică: „Pe tine te duc în grajd, vită!”

Încotro mergem? Și ce ai făcut cu Hendrik? ar fi vrut Klara să-l întrebe, dar știa că drept răspuns ar fi primit o palmă sau mai rău. În ciuda fricii ei, mai era încă în stare să asocieze logic. Nu fugise de Yannick din cabană, ci de soţul ei.

Martin m-a urmărit. În timp ce orbecăiam prin pădure, mă aștepta de mult în mașina lui, pe Teufelsseechaussee; singura cale care ducea din pădure înapoi în civilizaţie. Condusese la o distanţă sigură în spatele singurului vehicul care ieșise din pădure de pe o cărare izolată, cu mine pe scaunul pasagerului. A observat cum m-am certat cu șoferul costumat ciudat și am încercat să fug. Și s-a folosit de momentul propice ca să-l nimicească pe Hendrik în câmp deschis.

Doar așa putea Klara să-și explice cum de Hendrik dispăruse ca înghiţit de pământ, tocmai când încerca disperată să se elibereze din captivitate.

Probabil era întins nemișcat pe carosabilul îngheţat și era ameninţat simultan de două pericole: ori să îngheţe inconștient, ori să fie călcat pe întuneric de o altă mașină. Klara avea iar sentimentul că e prinsă în viaţa ei ca într-o buclă infinită, alunecând dintr-un ghinion înspre următoarea catastrofă, care arunca o lumină mai blândă asupra a ceea ce suportase anterior.

Dacă s-ar fi putut decide acum, ar fi preferat să se fi aflat în continuare sub controlul necunoscutului decât sub brutalitatea soţului ei, care, în ciuda furiei pure, arăta în propriii lui ochi la fel de nerușinat de atractiv ca în acea primă zi în care se îndrăgostise ea de el. Barba de trei zile a lui Martin era rasă cu precizie, părul des perfect frizat mulţumită tunsorii de o sută de euro, bisăptămânală, iar unghiile bine conturate erau proaspăt îngrijite. Nici chiar lapoviţa nu putea să i se opună aspectului său stilat. Cu un costum făcut la comandă, mulat pe corpul musculos, și cămașa albă pe sub sacoul închis la culoare și cu batistă rose, arăta ca un fotomodel în drum spre o ședinţă foto dintr-o campanie publicitară pentru bunuri de lux pentru bărbaţi împliniţi: ceasuri de mână, mașini sport, iahturi. Vocea lui însă suna ca a unui asasin plătit:

— Cine era ăla? o întrebă pe Klara.

Rece. Dur. Și de neînduplecat.

Acceleră și aruncă a doua întrebare:

— În a cui mașină stăm aici?

— Nu știu.

Lovitura veni tare, dar nu neașteptată, urmată de prea familiarul gust de sânge, care-i picura dintr-o buză spartă.

— Ce zi nenorocită și de rahat, zău! mai întâi a trebuit să aflu că mi-a fost spartă mașina. Dar pe soţia mea n-o interesează asta, nu-i acolo să pot vorbi cu ea, nici măcar nu răspunde la telefon. Cum altfel…

Apoi lătră iar:

— Când și-o trage cu un străin!

Fire de salivă zburară în faţa ei.

— Nu, eu…

— Ai făcut-o cu el în cabana noastră?

— N-am făcut asta, eu…

— Da, clar, nu e așa cum pare, răbufni Martin și lovi din nou, de data asta cu cantul mâini în moalele stomacului.

Klara vru să se încovoaie, dar abia reuși din cauza cătușelor. Fu aruncată în stânga, atunci când Martin schimbă banda.

— Costume și cătușe?

Îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Credeam că nu-ţi plac jocurile de rol.

Klara gâfâi, însă nu avea aer pentru a-i răspunde. În afară de asta, avea nevoie de toată concentrarea pentru a nu-și goli vezica pe scaun. Durerea din urma loviturii se afundase ca un târnăcop în abdomen, răbufnind cu o forţă abia diminuată în măruntaiele ei.

Martin acceleră pentru a mai prinde încă un semafor galben pe Heerstrasse; probabil nu voia să riște oprirea lângă o mașină a cărui șofer ar fi aruncat priviri curioase asupra ei, pe scaunul pasagerului, deși acesta ar fi recunoscut în spatele geamului aburit doar o femeie înfricoșată, care se ţinea strâns de mâner.

— M-am gândit la noi.

Brusc, Martin schimbă tonul vocii, precum și tema. Acesta era talentul sau boala lui, în funcţie de cum voiai să privești. Klara îi ura abilitatea de a se preschimba de la o secundă la alta din agresiv în patern.

— Mai bine zis, m-am gândit la ceea ce m-ai întrebat.

Coti în sensul giratoriu din piaţa Theodor-Heuss și fruntea

Klarei se presă de geam.

La care dintre întrebările mele te referi? De ce în noaptea sfântă mi-ai aruncat suportul de brad pe picior și mi-ai rupt degetul mare? De ce m-ai băgat sub dușul cu apă clocotită de n-am putut merge la muncă o săptămână, trebuind să simulez un „accident la solar”?

Normal că toate întrebările acelea nu i le-a pus.

Învăţase să fie tăcută. Să nu le umple cu alte întrebări nici măcar pauzele lungi din conversaţie. Cu cât se străduia să pară interesată, mereu exista pericolul de a-i întrerupe lui Martin unul dintre șirurile de gânduri, consecinţa fiind un alt hematom pe spate.

— Mai știi, anul trecut, când te-am dus la urgenţe în Potsdam?

Ea aprobă. *Pentru că în Berlin am fost la toate și te-ai temut că ar putea să-și dea cineva seama că soţia ta, „toanta”, se întâmpla să „cadăpe scară” cam des.*

În acea zi îi umblase prin mobil (îi interzisese de ani buni să aibă un PIN) și găsise o conversaţie cu Toni: „Mâine prânzul, drăguţa?”

Aceste trei cuvinte și refuzul lui Martin de a crede că Toni nu venea de la un nume de bărbat, ci era o formă prescurtată de la Antonia (colega ei de muncă), i-au adus o ruptură de vertebre cervicale. Atât de feroce îi trântise capul de perete.

— Când ne-am întors și am gătit pentru tine felul tău preferat, m-ai întrebat, garantat pentru a mia oară, de ce nu merg la terapie dacă după certurile noastre îmi pare mereu atât de rău.

Își drese vocea și trecu iar de un semafor galben.

— Știi tu, adevărul este că am *fost* la terapie. Am fost la un psiholog, care nu era chiar așa rău. Numele lui e Haberland. E bătrân, abia dacă mai practică. Și dacă o face, atunci ia doar cazuri foarte speciale, captivante. Pe mine mă refuzat.

Ea îndrăzni să-i arunce o privire.

— Pentru că aș fi prea banal. Cum s-ar spune, făptașul de rând, dacă vorbim despre violenţă în căsnicie.

Martin râse.

— Vezi tu, n-am o problemă cu a verbaliza asta. Dacă ar exista un grup de suport în care, ca la Alcoolicii Anonimi, trebuie să te prezinţi mai întâi tuturor, aș face-o. M-aș ridica și aș spune: „Salut, numele meu e Martin Vernet. Am patruzeci și opt de ani și îmi bat soţia”.

Ea îl privea.

Greșit, Martin. Tu n-o bați. Tu o omori. Poate nu în sensul pedepsit penal. Dar loviturile îi distrug sufletul soției tale, și fără suflet mai e doar o carcasă neînsuflețită.

— Am avut doar o ședință cu Haberland, apoi m-a trimis la un alt șarlatan. Dar și ăla mi-a povestit doar ce știam de mult: că abuzul domestic nu e nimic altceva decât încredere de sine scăzută. Și că asta, chiar la bărbați ca mine, apare ca o consecință aproape necesară.

— Bărbați ca tine? îi scăpă ei.

În mod șocant, nu o pedepsi pentru intruziune, ci chiar își continuă ideea.

— Doar ți-am povestit cât de rănit a fost tatăl meu când mama l-a părăsit.

Klara aprobă. La începutul relației lor o văzuse ca pe o dovadă de încredere, că Martin împărtășise acel secret cu ea. L-a compătimit când a aflat cât de tare suferise atunci din cauza separării.

Ce fel de mamă își lasă singurul copil în urmă?

Pe atunci nu reușise să găsească un răspuns. Astăzi știa mai bine, chiar dacă situația ei nu se putea compara cu cea a mamei lui Martin. În timp ce ea nu-și mai putea imagina vreo viață care să nu fie afectată doar de griji, frici și dureri, mamei lui Martin îi devenise prea strâmtă colivia căsniciei aleasă de ea. Nu ea, ci tatăl lui Martin și-a dorit un copil. Din păcate, la puțin după angajarea ei ca dansatoare la Palatul Friedrichstadt, a cedat presiunii.

În consecință, trebuise ca din prima zi să fie împovărată cu prezența de casnică și mamă, și din acel moment să-și jelească viața ei de artistă de scenă. Retrospectiv, era o minune că totuși au rezistat zece ani până când a cunoscut un bărbat care să i se potrivească mai bine; un regizor neconvențional și creativ, cu care și-a început o nouă viață. Fără să aibă posibilități și fără un venit stabil, l-a lăsat pe băiețelul ei de zece ani tatălui lui, care, cu salariul de reprezentant legal pentru un exportator en-gross de băuturi, câștiga totuși destul de bine cât să-i asigure fiului său un stil de viață decent, dar nu dispunea de ceea ce el ar fi avut atunci cea mai mare nevoie: căldură sufletească. Măcinat de autocompătimire, tatăl lui Martin nu s-a învinovățit pe sine pentru despărțire, temperamentul lui violent și închisoarea căsniciei în care a încercat să-și bage soția, interzicându-i acesteia aparițiile cu trupa de jazz și reducându-i banii din gospodărie, până când ea nu și-a mai putut permite lecțiile de pian. Principala cauză a divorțului a fost

pentru el mai degrabă „lesa prea lungă” în care o ţinuse, comportament care, în final, făcuse ca „răutatea intrinsecă a sexului feminin” să se poată desfășura liber.

„Femeile sunt ca o flacără”, filosofase tatăl lui Martin în prezenţa fiului său, iar Martin repetase atât de des cuvintele lui, încât Klara le știa pe dinafară. „Atât de minunate de privit și pline de căldură, delicios de ispititoare. Dar vai de cel care se încrede în ele și li se apropie prea mult. Atunci te ard. Femeile se folosesc de corpurile și sufletele bărbaţilor ca hrană. Iar când au devorat unul și tu ca bărbat rămâi stins, se întind astfel împuternicite și mai departe. Mai luminoase și mai mari și mai calde ca înainte, și își ademenesc noi victime”.

Klara închise ochii, dar cuvintele cu care Martin fusese în copilărie otrăvit de tatăl său nu voiau să scadă volumul din mintea ei: „Singurul lucru pe care îl poţi face ca să te aperi de femei: păstrează-le focul mic. Nu le da prea mult spaţiu. Nici prea mult oxigen. Să ai mereu ceva pregătit cu care să poţi nimici flacăra sau la nevoie chiar s-o sufoci, dacă înţelegi ce vreau să spun”.

Corpul ei se înclină mult datorită unei curbe spre stânga, deschise ochii și-și pierdu complet orientarea. Strada era mult mai mică și urbană decât cea principală de dinainte.

Se aflau într-o zonă rezidenţială, cu cafenele, buticuri și prăvălii bio la parterul caselor vechi de închiriat.

— Pe atunci doar aprobam, fără să pricep înţelesul complet a ceea ce-mi zicea, spuse Martin. Abia azi am înţeles pe deplin lecţia lui: femeile trebuie ţinute mici. La nevoie, ca să nu fiu distrus de ele, trebuie ca eu să le distrug încrederea. Așa am fost condiţionat de mic.

Klara închise ochii pentru ca Martin să nu vadă cum și-i dădea peste cap.

Dacă acum vrei să-mi mai și povestești că nu te mai regăsești ca bărbat într-o societate în schimbare, atunci vomit.

Atunci Martin râse și tonul vocii lui se schimbă iar. Vorbea ceva mai apăsat, cu mai multe sunete sibilante, care ofereau cuvintelor lui un substrat agresiv.

— Dar știi ce? Bătrânul meu avea dreptate. În ultimele săptămâni m-am retras. Ţi-am permis să participi la un experiment. Să ieși din oraș. Am stăpânit, fără să crâcnesc, încărcătura dublă a muncii și a lui Amelie. Când ai fost iar aici, ai avut voie să stai mai mult la

bibliotecă. Și apoi m-am gândit: Hm! Dacă se folosește de bunăvoinţa ta?

El o privi.

— Nu, m-am gândit. Nu Klara mea. Nu femeia mea, pe care am crescut-o așa de bine. Am rezistat ispitei de a-ţi lua telefonul la puricat, deși simţeam că te-ai schimbat. Ca atunci când îţi așezai telefonul pe masă cu ecranul în jos. Ţi-era frică de apelul clovnului ăstuia de Crăciun?

Ea scutură din cap.

Nu, chiar dacă tu nu mă crezi, dar pe ăla nu-l cunosc.

— Chiar după ce ai vrut să-mi servești povestea inventată despre atac, pe când a trebuit să te găsesc, spre rușinea noastră, complet devastată în grădina din faţă, m-am abţinut și doar te-am pedepsit ușor cu cureaua. Dar am anticipat, încrezându-mă în zicala bătrânului meu: „Controlează fiecare pas al femeii tale, altfel pierzi controlul asupra propriilor pași”.

Opriră sub un pod feroviar urban, iar acum Klara recunoscu împrejurimile. Amelie iubea locul de joacă din Piaţa Savigny. La ora asta totuși, mult după miezul nopţii, nu s-ar fi aflat niciodată cu copilul în apropierea acestuia. Trotuarul lat de sub arcul podului era ticsit cu saltele murdare și jilave, pe care nenumăraţi boschetariâși ridicaseră tabăra de noapte.

Cum de oprim aici? se întrebă ea înspăimântată, dar nu se încumetă să exteriorizeze întrebarea și pentru că-i era frică de răspuns. Încercă să-l distragă pe Martin și să-l ţină de vorbă.

— Mi-ai modat mobilul?

Se gândi dacă ar fi fost posibil ca Yannick și propriul ei soţ, independent unul de celălalt, să-i fi putut instala două programe diferite de monitorizare, fără ca tocilarul tehnic de la magazinul cu telefoane mobile să le descopere.

Martin scutură din cap.

— Asta ar fi fost prea complicat. Ai un emiţător GPS pe mașină. Le găsești online pentru o sumă de nimic și aderă perfect cu magnet sub caroserie.

În timp ce spunea asta, pe partea Klarei geamul pasagerului coborî. Aerul îngheţat umplu brusc mașina mică. Inima Klarei bătea în piept. Martin își băgă două degete în gură și fluieră tare o dată.

— Hei, profesore!

Spre consternarea Klarei, o siluetă se mişcă pe una dintre saltele.

Un bărbat îndepărtă o prelată de plastic de pe corpul său și se strădui să se ridice din patul improvizat.

— Hai odată, profesore! N-am timp la nesfârșit!

Acel boschetar se apropia legănându-se. Mergea cocoșat, dar nu din cauza lapoviţei care îl izbea în faţă. Toate aspectele lui indicau că viaţa pe străzi îl distrusese.

— Cine-i ăla? şopti Klara.

De fapt, nici la această întrebare nu voia un răspuns.

Cu cât se apropia mai mult bătrânul, cu atât mai deplorabilă îi devenea figura. Ceea ce de la distanţă se putea recunoaşte doar schiţat în semiîntunericul stradal, la apropiere avea un efect pe care Klara îl putea exprima doar cu un singur cuvânt: bolnav.

Părul grizonant și mat arăta ca al unui pacient iradiat, părea desprins, ca și cum ar fi putut cădea și doar dacă bărbatul ar fi scuturat din cap. Pielea lui avea coloritul griverzui al unui cadavru înecat și se asorta la nuanţă cu haina pe care o purta ca pe un poncho contra ploii, fără să aibă braţele băgate în mânecile care atârnau ca dislocate.

— Doctore Vernet? întrebă bărbatul politicos, când se afla la doar doi pași distanţă de fereastra Klarei.

Mirosul care îi însoţea cuvintele se potrivea galbenului stricat al dinţilor, dintre care doar în maxilarul superior se mai păstraseră o mare parte. Pe maxilarul inferior strălucea un incisiv orfan.

— Ai chef să-ţi câştigi câţiva euro? îl întrebă Martin pe boschetar, care aprobă foarte vehement, de parcă fusese întrebat dacă vrea să-și petreacă restul vieţii în camera unui hotel de lux.

Klara simţi iar târnăcopul în măruntaie, căci bănuia ce avea să urmeze și, într-adevăr, Martin îi spuse bărbatului duhnind a fecale, urină și descompunere:

— Atunci intră și pune-ţi asta!

Aruncă pe banchetă căciula de Moș Crăciun pe care o șterpelise de la Hendrik.

— În seara asta, soţia mea are chef de jocuri de rol perverse.

36

Jules

Î... r”.

Asta făceau greșit majoritatea oamenilor, cei cu puţina

experienţă a sângerărilor nazale. În ultimele luni, Jules suferise atât de des astfel de atacurile, încât internalizase deja conduita corectă conform doctorului Google: dacă puteai, trebuia să ţii capul drept, chiar înclinat în faţă, asta dacă nu voiai să ţi se facă rău sau ca sângele să-ţi înfunde căile respiratorii.

— Unde ești? întrebă el, cu o mână de prosoape de hârtie la gât.

— Ei bine, acolo unde m-ai alungat, spuse tatăl său, care-l sunase de cum Jules ajunse înapoi în bucătărie.

— La acel Le Zen, în hol. Destul de elegant locul. Întrucâtva prea steril pentru gustul meu, dar toaletele sunt bombă. Aveam nevoie urgent de-o ușurare; asta n-o faci niciunde altundeva mai bine decât la un hotel de cinci stele. Nu înţeleg oamenii care se ghemuiesc pe capacele toaletelor de la McDonald's, când alături…

— Lasă vorbăraia! îl întrerupse Jules grosolan pe tatăl său. Ascultă-mă bine! Trebuie să mergi la recepţioneră, în măsura în care există una, să-ţi pui tot șarmul în joc și să cercetezi ceva pentru mine.

— Jules?

Mirat că tatăl său i se adresează dintr-odată cu prenumele și chiar ezitant, Jules își luă telefonul de la ureche și verifică puterea semnalului conexiunii sale. Patru linii, un semnal aproape perfect.

— Mă poţi auzi?

— Chiar foarte bine, tocmai asta-mi dă dureri de cap.

Jules strânse din ochi.

— Din ce cauză?

Tatăl său părea acum de-a dreptul îngrijorat.

— Ce se întâmplă cu tine, băiete?

— Ce să se întâmple?

Jules privea prin ușa deschisă de la bucătărie în lungul holului. Lăsase ușa de la camera copilului întredeschisă, în caz de orice să poată auzi dacă cineva s-ar fi furișat.

— La mine e totul OK, spuse Jules, primind un pleoscăit nervos din limbă de la tatăl său.

— Minţi la fel de prost ca pe vremuri, băiete! Cu juma' de oră înainte erai plin de viaţă. Acum vorbești ca un Kermit cu guturai. Iar ai sângerări nazale?

Iar?

Jules era tentat să caute camere ascunse sub blatul bucătăriei. De unde ar fi putut ști tatăl său de asta?

Nu se mai întâlnise cu el de luni întregi; oricum, chestiunile personale nu le vorbea vreodată cu el.

— Nu sunt prost, explică tatăl său. Îţi aduci aminte? Când a trebuit să pun un lăcătuș să vină la tine pentru că vecinul de dedesubt credea că ţi s-a spart o ţeavă.

Jules aprobă. Doar frica de a reporni sângerarea abia oprită îl înfrână din a comenta spusele tatălui său.

Jules presupunea că bătrânul lui se folosise de alarma falsă ca pretext pentru a-i cerceta atunci locuinţa în amănunt, acolo unde mai fusese cândva. Totuși, aceasta fusese odinioară reședinţa familiei Tannberg, iar în acte încă mai deţinea și el o parte.

Tatăl său explică franc:

— Recunosc, eram curios. Voiam să știu cum te-ai acomodat. Fiindcă niciodată nu mă inviţi. O dată copoi, mereu copoi.

— Mi-ai răscolit prin lucruri?

După o scurtă pauză în care o muzică relaxantă, ce părea a fi japoneză, se canaliză prin linie, care putea proveni doar din holul hotelului Le Zen, tatăl său mărturisi:

— Odată ce am văzut șerveţelele pline de sânge din gunoi, da. Medicamentele alea din baie…

— Asta nu-i treaba ta…

— De când iei chestiile alea?

Canalul lacrimal al ochiului stâng al lui Jules începu să tremure ca membrana unei tobe lovită la intervale neregulate.

— Ce chestii?

Căutase pe Google despre medicamente ţinute în casă?

— Haide! Antidepresivele tale. M-am interesat. Acei inhibitori ai recaptării de serotonină pot cauza sângerări grave. Asta trebuie să le-o spui medicilor; poate ai nevoie să fii operat.

Citalopram. 10 mg. Pastilele erau mai mici decât gămălia unui ac. Jules n-a putut crede că așa un fir de praf, minuscul, ar fi putut cauza ceva în organism. Din păcate, efectele secundare erau neobișnuit de severe în cazul lui și mai puternice decât efectele pozitive scontate.

— Iei psihomizeria asta de la moartea Daianei încoace?

— Care parte din *asta nu-i treaba ta* nu poţi înţelege?

— Doar vreau să spun că, poate, depresiile nu sunt singura ta problemă.

— Unde vrei să ajungi?

— Ei bine, mă trimiţi în mijlocul nopţii la un hotel de lux, mormăi ceva de o Klara care e ameninţată de un Kalendar-Killer, în timp ce tu cedezi fizic, în mod vizibil…

Jules îl întrerupse aspru:

— Ce înseamnă *mormăi?* Mi-ai ascultat doar convorbirea cu ea.

— N-am făcut-o.

— Poftim?

Închise inutil ochii, de parcă asta l-ar fi ajutat să-și urmărească tatăl mai bine.

— M-ai întrebat mai devreme dacă am înţeles ceva și am spus că nu. Au fost doar zgomote de scurtă durată și trosnituri pe linie, din când în când mormăieli, dar singurul pe care l-am auzit ai fost tu, băiete! Și asta nu mi-a plăcut deloc.

— Vorbești prostii!

Ce voia tatăl său să-i aducă la cunoștinţă? Cumva că doar și-a imaginat discuţia cu Klara?

— Stai, stai!

Lui Jules îi veni o idee.

— Nu tu mi-ai zis că cei de la clinică își aduc aminte de Klara?

— De o tanti care a luat-o razna pe acolo, da.

Tatăl său tuși stânjenit. Încet, de parcă i-ar fi fost lui însuși jenă să-i atribuie fiului său posibile tulburări psihice, spuse:

— Dar asta ar fi putut să ţi-o povestească Daiana peatunci, dacă a fost cu persoana asta în același timp la Curtea Berger. În afară de asta, cei de la clinică n-au putut să-mi confirme numele ei.

— Dar asta e absurd…

— Băiete, absurdă mi se pare doar discuţia noastră. Nimic din ce trebuia să verific pentru tine nu am putut confirma. Te rog, putem vorbi deschis. De când iei medicamente psihotrope, mai suferi și de alte simptome în afară de sângerări nazale?

— Nu.

— Cum e cu percepţiile senzoriale distorsionate?

Te referi cumva la ceva ca frica de un mănunchi de chei zornăind? Cuţite lipsă din bucătărie și robinete picurând?

— N-am halucinaţii, șuieră Jules, căzându-i privirea asupra sticlei de plastic de pe blat.

Își trecu mâna peste gât, simţindu-se de parcă o coardă de sârmă i s-ar fi strâns împrejur.

Ce naiba…?!

Ridică sticla în care se mai aflau doar câteva înghiţituri și o ţinu înclinată în lumină.

Să fi fost cumva…?

Înclină sticla cu grijă, astfel încât lichidul galben al sucului de portocale să curgă lent înspre gâtul sticlei. Dacă până atunci ar fi căutat o explicaţie inofensivă, acum nu mai exista nicio îndoială.

Ceea ce văzu înotând în suc nu erau bucăţi din pulpa fructului. Ci pastile!

Pastile albe, plate, la suprafaţă deja dizolvate, ușor de recunoscut ca medicamente.

Cum de au ajuns înăuntru?

— …cu Klara asta să vorbesc, spuse tatăl său.

Jules era atât de distras, încât trebui să-l roage să repete începutul propoziţiei.

— Am spus: atunci lasă-mă să vorbesc eu însumi cu Klara. Vreau să-mi fac personal o părere. Adaugă-mă la conversaţia voastră.

Jules înghiţi în sec, cu ochii aţintiţi pe căștile de pe marginea chiuvetei.

— Asta nu pot, îi mărturisi tatălui său.

— Atunci măcar mai lasă-mă o dată pe difuzor.

Jules ţinu ochii închiși pentru două clipite. Știa cum o să sune pentru tatăl său dacă-i va spune:

— Am pierdut-o. A închis.

— Hm!

Hans-Christian suna de parcă epuizase toată suspiciunea prin acea singură silabă.

Jules observă cum începea să se îndoiască chiar de el. Cum podeaua de sub picioare, fundamentul pe care își clădea toate certitudinile, începea să se destrame. Și în timp ce frica de o cădere liberă în cunoașterea îngrozitoare de sine creștea din ce în ce mai mult, se formă în el un gând de care se agăţă în ultima secundă:

— Liftul!

— Ce-i cu el?

— Acolo unde ești, în Le Zen. Vezi acolo un al patrulea ascensor? Ceva mai ascuns, lângă celelalte trei din hol. La prima vedere dă impresia unei uși de la o cameră tapetată cu hârtie de mătase.

Tatăl său negă mai întâi, apoi păru că merge câţiva pași prin hol,

până când zise dintr-odată entuziasmat:

— Așa e, băiete! Da, aici e încă un lift.

Așadar, n-a fost totul o închipuire!

Mulţumesc, Doamne!

Jules răsuflă ușurat.

— Folosește-l! Urcă la etajul douăzeci.

37

Klara

În bestsellerul internaţional *Cafeneaua de la capătul lumii.*

John Strelecky ridică întrebarea decisivă, care, înaintea lui, le-a răpit somnul miliardelor de oameni interesaţi de filosofie: „Cum de ești aici?”

Închisă în cel mai mic spaţiu al unui Hyundai furat, răpită de către soţul ei sadic, însoţită de un boschetar deja muribund – judecând după mirosul său – pe bancheta din spate, Klara nu mai voia acolo, în parcarea de sub arcada feroviară din Piaţa Savigny, ca să găsească răspuns motivului existenţei ei.

Dacă Dumnezeu nu era un psihopat care-și crease o orgie bizară și violentă numită univers pe post de realityshow, pentru a o observa de la distanţă spre relaxarea și plăcerea Lui perversă, atunci renunţase de mult la toţi cei de aici, de asta era sigură.

Cel mai probabil nu exista un Dumnezeu. Nicio fiinţă binevoitoare, atotputernică, n-ar fi putut agrea ca Martin să se întoarcă spre vagabondul de pe banchetă și să-i întindă un clește argintiu, pe care, dintr-un motiv oarecare, îl purta la el în buzunarul interior al sacoului.

— Ce-ar trebui să fac cu ăsta? întrebă vagabondul.

Părea rușinat, și nu doar pentru că Martin îl silise să-și așeze căciula penibilă de Moș Crăciun a lui Hendrik. Întreaga situaţie îi era jenantă, după cum putea vedea Klara în privirile-i nesigure pe care i le arunca din ochii triști de la locul lui din mijlocul banchetei. Sărmanul suflet nu se încumeta s-o privească mai îndelung și se și ferea să se holbeze la mâna ei încătușată. Probabil că ar fi preferat să iasă, să scape de situaţia asta neplăcută, dar căldura vehiculului și perspectiva banilor lichizi erau pur și simplu prea ademenitoare.

— Vreau să cumpăr ceva de la tine, profesore.

Martin se întoarse către Klara.

— El a predat informatică la TU[19], i-am plombat cariile cu ani în urmă. Asta s-a întâmplat, normal, înainte ca nevasta să-l părăsească, să ia cu ea la divorţ casa și curtea, lăsându-i destul timp încât să-și înece minţile și serviciul în vin de Lidl.

Se întoarse din nou spre el.

— Îţi dau două sute de euro.

— Dar pentru ce? Doar n-am nimic de vânzare.

Martin aprobă știutor.

— Luat în sensul strict, ai dreptate. De fapt, vreau doar ceva înapoi, ceva ce ţi-am dat cu mult timp în urmă.

Profesorul își șterse cu o mișcare tremurândă a antebraţului apa de ploaie de pe sprâncene.

— Mi-aţi dat ceva?

— Vreau unu-patru de la tine.

— Poftim?

Nu întrebă „ha?" sau „ce?" – în ciuda vieţii de pe stradă, care făcuse din el un mort viu, vagabondul rămăsese în continuare politicos, chiar și acum, când agresivitatea lui Martin devenise perceptibilă ca vuietul unui vulcan cu puţin înainte de erupţie.

— Da, mă! Unu-patru, neghiobule!

— Mii de scuze! Din păcate, nu vă înţeleg.

Martin gemu și indică spre gura bărbatului, care era înrămată de o barbă, probabil habitatul a diverse microorganisme.

— Trebuie să fi trecut zece ani de când ţi-am pus o plombă ceramică pe primul molar. Maxilarul superior, pe dreapta.

Oripilată, Klara se holbă la cleștele care începu să tremure în mâinile lui.

— Vă rog, eu…

— Nu mă umple de vorbărie. Cu fiecare cuvânt poluezi aerul de-aici din mașină, așa că grăbește-te!

Acum profesorul o privi totuși pe Klara. Privirea lui rugătoare o făcu să-i dea lacrimi de furie împotriva lui Martin.

— Lasă-l în pace, nenorocitule! mârâi ea la soţul ei.

---

[19] Acronim pentru Technische Universität, universitate cu profil tehnic (germ., în orig.) (n.tr.).

Un moment mai târziu capul i se izbi de geam. De data asta nici nu văzu pumnul rapid al lui Martin apropiindu-se. Sânge proaspăt îi curgea peste buze; cu toate acestea, îi spuse bătrânului:

— Nu trebuie să faceţi asta. Daţi-vă jos!

Martin râse.

— Nu, nu e vorba aici de „a trebui". Ci e vorba despre două sute de euro!

Soţul trebui să alunece ceva mai într-o parte pentru a ajunge la clema de bani din buzunarul pantalonilor. Martin numără cu plăcere patru bancnote de cincizeci de euro și i le flutură vagabondului prin faţa nasului.

— Astea pentru molar. Cum e? Avem o înţelegere?

Acum Klara era cea care se uita la sărman cu o privire rugătoare, în timp ce el ducea cleștele în direcţia gurii.

— Nu, nu faceţi asta. Vă rog!

— Două sute de euro mă vor ţine în viaţă mai multe săptămâni, spuse profesorul, care, spre deosebire de Klara, aparent încă mai găsea un sens în existenţa lui deplorabilă.

— Exact. E o afacere bună. Oricum mai ai doar câţiva dinţi în maxilarul tău mizer. De fapt, doar încurcă la băut, nu?

— Martin, te rog! Răzbună-te pe mine! El nu ţi-a făcut nimic…

Soţul ei scrâșni din dinţi și șuieră:

— O, suntem iar în modul „Klara salvează lumea"? Nu înţelegi. Boschetarul ăsta trebuie să-mi fie recunoscător. Nimeni altcineva nu i-ar face o ofertă așa bună. Vreau să spun că în dinţii lui putrezi n-are nici măcar o plombă de aur.

Îngrozită, Klara uită să se întoarcă.

— Trebuie să răsucești, nu să tragi, spuse Martin clar entuziasmat când văzu cum profesorul îi urmă comanda sadică și poziţionă cleștele.

Abia dacă-l mai incita ceva atât de mult cum o făcea puterea pe care o exercita asupra altora.

Klara închise ochii și crezu că aude cum crapă și scrâșnește, atât de tare ca odinioară, când, la șaisprezece ani, fusese la dentist și măseaua ei de minte se rupsese la extracţie în două bucăţi. Dar tot ce-i ajungea la urechi în prezent, în afara închipuirii ei, fu văicăreala de durere a amărâtului, urmat de un ţipăt ascuţit, care se stinse în aplauzele lui Martin.

— Na, poftim, n-a fost atât de greu!

Klara deschise ochii și văzu cum Martin îi luă cleștele din mână, admirând molarul însângerat în lumina aprinsă a oglinzii din parasolar.

— Doare, mormăi profesorul, în timp ce sânge maroniu lăptos i se scurgea în barbă

Martin, care pierduse deja interesul pentru extracţie, îl aruncă împreună cu cleștele în portiera șoferului.

— Atunci mi-ar plăcea să plec, spuse profesorul.

Klara nu putea și nu voia să privească către portretul suferinţei, care vorbea acum de parcă ar fi avut un cartof fierbinte în gură.

Repulsia-i creștea. Nu față de bărbatul umilit și chinuit, ci față de Martin. Nu crezuse posibil ca sentimentele negative pe care i le purta să mai poată fi scalabile, dar urma să fie rapid școlită cum se cuvine, când soţul ei trase înapoi cei două sute de euro din faţa mâinii sărmanului și flutură hârtiile în direcţia Klarei.

— Mai întâi trebuie s-o săruţi.

Nenorocit mizerabil!

— Nu asta era înţelegerea, mormăi profesorul docil, în timp ce Klara, debordând de furie, trase din nou de cătușe.

— Dar normal că a fost, replică Martin. Când te-ai urcat, am spus: „Soţia mea are chef azi de jocuri perverse de rol”. Așa am făcut, sau nu?

Privi alternativ către Klara și profesor.

— Vă rog, nu pot să fac asta, eu…

— Ba o s-o duci la capăt, să-ţi bagi limba în gura tăvălită a târfei mele de nevastă. Într-adevăr, asta e. O târfă, uită-te la ea! Cu o jumate de oră în urmă am prins-o în mașină cum se lăsa legată într-un joculeţ sexual ciudat de către al ei *lover,* poţi crede asta?

— Nu a fost așa, idiot pervers! strigă Klara.

Totuși, se întoarse din scaunul ei către banchetă. Amărâtul de om câștigase în ochii ei mult mai mult respect și atenţie decât soţul ei. Îl prinse pe profesor de gulerul hainei mătuite și trase greutatea de muscă mai aproape de ea.

— Vă rog, nu trebuie să faceţi asta.

Rolurile erau inversate. Acum profesorul era cel care încerca s-o reţină din a face ceva împotriva voinţei ei.

Klara privi la chipul său profund întristat, care odată probabil că

nu fusese frumos, dar care grație ochilor mari și întunecați, era cu siguranță inteligent și binevoitor.

— Altfel n-o să vă dea banii.

Gesticulă cu mâna liberă către gura-i însângerată.

— Și atunci a fost totul degeaba.

— Exact. Femeia mea e o târâtură, dar o târâtură inteligentă. Nu tu sărut, nu tu bani.

Respirația amărâtului curgea greu și mirosea a mucegai. Klara deschise gura.

Se gândi la bărbații care o chinuiseră în Le Zen, la filmarea pe care Martin o încărcase pe internet. La toate celelalte lucruri pe care le „încercase” cu ea, la „jucăria” care până și în talcioc ar fi fost greu de găsit; și gândul că fusese expusă unor bărbați mult mai respingători decât un academician distrus psihic și fizic, toate o ajutară s-o facă.

O ajutară să-și închidă ochii și să-și deschidă gura. O ajutară să suprime greața, să-și înghită mâncarea de la prânz care-i venea înapoi și să-și apese buzele pe ceva ce duhnea a puroi, sânge și alcool, și care se simțea ca o cârpă mucegăită. O ajutară să ignore sentimentul pe care-l provoca barba mătuită, mucegăită, deopotrivă cu închipuirea viermilor, care se încovoiau în gingiile maxilarului inferior lipsit de dinți, în timp ce-i atinse limba profesorului cu a ei.

Durerea pe care o simți pe moment era o eliberare.

— Ești așa o cățea dezgustătoare! lătră Martin râzând și o trase de păr, îndepărtând-o de vagabond. Chiar ți-o tragi cu tot ce are ceva între picioare, nu-i așa?

O scuipă în față.

— Așa, și acum cară-te! îi comandă Martin profesorului.

— Da, dar banii mei…

Profesorul întinse rugător mâna în fața lui. Martin scuipă pe ea.

— Cară-te, am zis!

— Vă rog, am făcut tot ce ați vrut, doctore Vernet!

— Atunci ține-o tot așa și aruncă-te afară din mașină.

— Vă rog, eu…

Klarei îi dădură lacrimile. Îi picurau pe obraji și se amestecau cu scuipatul de pe bărbie. Ar fi trebuit să știe. Martin nu-și găsise mulțumirea în faptul că a împins un om disperat de viață să-și scoată singur un dinte din maxilar. Nici nu-l impresiona că o silise să se sărute cu un vagabond mirosind a pișat și putregai. Adevărata lui mulțumire

era umilința de a omorî chiar și ultimul licăr de speranţă din indivizii chinuiţi de el.

— Cară-te, altfel sun poliţia și spun că ai vrut să mă jefuiești.

Se aplecă în spate și deschise ușa.

— CARĂ-TE! îi strigă profesorului direct în ureche, care se predă resemnat propriului destin.

Strigătele îl mânară pe sărmanul suflet înapoi la ceilalţi naufragiaţi. Afară, în frig, spre așezarea jilavă de saltele. Klara îl privi în timp ce închidea ușa mașinii, în ciuda stării sale de dizgraţie. Cum apucă prelata de pe trotuar pentru a-şi face culcuș cu ea pe post de pătură pentru noaptea în care nu doar un dinte, ci poate și ultimul rest de demnitate umană i-a fost luat.

— Ești diavolul, îi spuse lui Martin, care porni motorul mașinii și o coti pe sub podul feroviar.

Yannick avea dreptate. Nu trebuia să-mi pun mie capăt vieţii, ci ţie.

— O, ai cumva milă? Păstrează-ţi-o! Nici pe tine n-o să te ajute cineva.

Porni semnalizarea pentru a trece de semnafor spre strada Kant, în direcţia grădinii zoologice.

— Încotro vrei să mă duci? întrebă ea.

— Azi chiar nu mă ascultă nimeni? Și asta ţi-am spus-o de mult: Te duc în grajd.

38

Jules

— V a rugăm, așteptaţi! Linia de urgenţă a poliţia din Berlin. Pentru moment, toate liniile pentru preluarea apelurilor urgente sunt ocupate. Vă rugăm, nu închideţi! *Please hold the line. Police Emergency Call Departament. At the moment…*

Jules bătea iritat cu degetele în blatul de pe insula din bucătărie și se gândea dacă ar trebui să închidă. La ora asta putea dura mult până să i se facă legătura cu cineva de la 11022.

În noaptea dinspre duminică domnea suprasolicitarea, când minţile capitalei erau flagelate de beţia sfârșitului de săptămână, vandalii umblau pe străzi la adăpostul întunericului și atacuri de tot felul erau aduse în faţa justiţiei în timpul turelor cu deficit cronic de personal. Azi mai erau preluate sigur, specific timpurilor, și numeroase accidente auto, care se adăugau la excesele turistice. Doar pentru

evenimentele din jurul Pieţii Alexander și Podului Warschau s-ar fi putut instala o linie proprie pentru primirea apelurilor. Prin urmare, Jules era deja norocos fiindcă fusese măcar conectat, căci dacă mai mult de treizeci

22 În Germania, număr folosit pentru situaţii de urgenţă care necesită intervenţia poliţiei (n.r.).

și patru de apelanţi alegeau simultan 110, atunci sistemul claca.

Scopul poliţiei era acela ca toţi apelanţii să fie preluaţi în mai puţin de douăsprezece secunde. În ultimul an reușise asta doar în proporţie de șaptezeci și cinci la sută, iar acum dura cu treizeci de secunde mai mult până când melodia unei trupe masculine să fie întreruptă de vocea copilărească a unei operatoare.

— Linia de urgenţă a poliţiei din Berlin, bună dimineaţa!

Jules își trase umerii și se așeză mai drept pentru a acumula ceva tensiune corporală, sperând să-și confere vocii obosite mai multă vigoare.

— Jules Tannberg la telefon, de pe 14057 Charlottenburg. În legătură cu un intrus pe Lietzenseeufer 9A, etajul trei.

Auzi bătăile unei tastaturi, accentuate de murmurul vocilor celorlalţi operatori de pe locurile vecine. Un *soundtrack* tipic pentru o centrală de intervenţie.

— Făptașul se mai află în locuinţă?

Jules știa din experienţă că avea situaţia în palmă. În funcţie de cum avea să descrie cazul, tânăra femeie avea să urgenteze intervenţia. Dacă ar fi folosit, de exemplu, cuvintele „armă de foc", în casă ar fi intrat imediat o trupă de intervenţie. Dacă se rezuma la realitate, se putea gândi la un timp de așteptare de mai multe ore până când un poliţist ar fi trecut pe acolo. Totuși se decise să prezinte faptele cât se putea de sincer:

— Am sentimentul neplăcut că la noi în locuinţă se află un străin. De văzut, încă nu l-am văzut, dar semnele că eu și fiica mea am fi în pericol se înmulţesc.

— Ce fel de semne?

Dozatorul de gheaţă din frigider trosni, ceea ce se potrivea cu viscolul persistent, care lovea ferestrele bucătăriei. Jules încercă să fixeze cu privirea fulgi individuali, înainte ca ei, iluminaţi de lămpile stradale din faţa casei, să se izbească de sticlă și să transforme geamul într-o oglindă deformantă.

— Am impresia că cineva a reușit să treacă de ușă. În afară de asta, lipsesc obiecte din bucătărie. Cred că cineva a folosit chiuveta din baie și…

Jules nu-și spuse propoziţia până la capăt de frică să nu fie încadrat de operatoare în categoria nebunilor de tipul „vecinul meu îmi introduce gaze toxice în apartament”. De fapt, ar fi vrut să spună:

…și în sucul meu de portocale înoată dintr-odată niște pastile oarecare. Poate ele sunt cauza sângerărilor mele nazale?

— Locuiţi cu fiica dumneavoastră pe Lietzenseeufer 9A? repetă operatoarea.

— Da.

— Câţi ani are?

— Șapte.

— Se poate ca fiica dumneavoastră să fie cauza obiectelor lipsă? întrebă poliţista.

Pentru că e o somnambulă cu afinitate pentru cuţite?

Jules se întoarse dinspre fereastră și privi prin ușa deschisă în lungul coridorului, așa cum o făcea la fiecare trei minute. Din locul său, de lângă blatul din bucătărie, avea vizibilitate perfectă. Dacă ar fi existat vreun pericol care se ascundea în locuinţă, nu s-ar fi putut strecura neobservat în camera copilului. Ușa întredeschisă nu se mișcase nici măcar un milimetru.

— Nu, ea doarme adânc.

Din păcate, are puţină febră, oricum nu înţelege multe acum.

Poliţista se opri puţin din tastat.

— Dar v-am înţeles corect: pe potenţialul intrus nici nu laţi văzut, nici nu l-aţi auzit?

Până la zornăitul legăturii de chei…

Inconștient, Jules pipăi prin buzunar după ele și spuse:

— Ascultaţi, știu că acum nu vi se pare asta o urgenţă. Am fost un timp îndelungat de cealaltă parte a liniei și am servit la 112 Spandau.

— Aaah, da?

Operatoarea părea sceptică.

— Da. Și de aceea îmi e clar că nu veţi abate acum din cauza mea un echipaj de la o intervenţie imperioasă; dar aș aprecia foarte mult dacă m-aţi pune pe T7.

— Înţeleg, spuse ea, și părea acum aproape convinsă.

De fapt, prin prescurtare îi dăduse de înțeles că: a) el într-adevăr fusese un coleg care știa mersurile, b) voia să fie creat un „caz” în sistem, astfel încât el, dacă situația s-ar fi agravat dramatic, să nu mai trebuiască să-i dicteze adresa și întreaga situație operatorului în cazul unui al doilea apel.

— Se rezolvă, domnule Tannberg. Încă o întrebare: Cât de mare e locuința dumneavoastră?

În acea secundă simți un curent de aer rece în obraz și ușa de la camera copilului se trânti.

O, Dumnezeul meu...

În acel moment, dacă ar fi avut iar un pahar în mână, l-ar fi lăsat din nou să cadă, de data asta din cauza sperieturii. Undeva trebuie să se fi deschis o fereastră sau o ușă, provocând curentul de aer.

— Fix o sută patruzeci de metri pătrați de construcție veche, răspunse Jules și se ridică de pe taburet. Șase camere.

— Și pe acelea le-ați cercetat deja?

— Da, îi servi el drept răspuns un adevăr parțial.

Exact înainte de apel deschisese fiecare ușă în parte, dar nu se uitase în fiecare dulap sau după fiecare canapea. Ceva ce acum trebuia să facă. Imediat după ce va fi aflat din ce cauză se închisese ușa de la camera copilului.

Încă în ciorapi, străbătu holul cu telefonul în mână.

— Ce-a fost furat?

— Un cuțit de bucătărie.

— Are vreo valoare aparte?

— Este de la IKEA.

— Înțeleg, spuse din nou operatoarea și forță puțin nota cu asta. Există o situație de pericol iminent? voi iar să știe în timp ce tasta. Vreau să spun, ați avut dispute sau neplăceri, sau orice altă suspiciune fondată din cauza cărora cineva s-ar putea afla ilicit în locuința dumneavoastră?

Jules stătea în fața camerei copilului și apăsa delicat pe clanță, gândindu-se cum ar fi reacționat operatoarea dacă i-ar fi spus următoarele:

Deci, cum aș putea formula cel mai bine? O femeie, care tocmai ce vrea să se omoare înainte de a o face Kalendar-Killer, mi-a prezis că cel mai căutat ucigaș al Germaniei va trece și pe la mine să mă omoare.

Dacă ar fi existat o propoziție care să poată catapulta intervenția

lui la sfârșitul listei de așteptare, atunci cu siguranţă ar fi fost aceea, aşadar Jules răspunse:

— Nu, nu sunt amenințat și nici n-aș ști cine mi-ar putea juca o festă.

Deschise ușa și luă în calcul că și-ar fi putut pierde minţile dacă ar fi văzut imediat fereastra deschisă. Și scaunul în faţa ei. Și perdeaua fluturând, și vântul șuierând înzăpezit, de parcă l-ar fi chemat făcându-i cu ochiul:

— Vino mai aproape! Privește cum Fabienne a sărit.

Dar când intră în camera copilului, fetiţa era întinsă exact ca mai înainte. Respirând adânc și dormind și mai adânc. Zgomotul ușii n-o trezise, fereastra era închisă. Atunci ce provocase curentul de aer?

— Deci nu aveţi dușmani?

— Tocmai asta face situaţia atât de înfricoșătoare, răspunse Jules în șoaptă, în timp ce verifică fereastra din camera copilului. Credeţi-mă, în mod normal nu sunt un tip sperios.

Ca și cum și-ar pedepsi singur minciunile, se crispă când auzi brusc melodia. În spatele lui. Acorduri bemol, profund triste, melancolice. Atât de rapid cum începuseră să răsune, tot atât de grăbit se stinseră.

Ce naiba…?

— Atunci abia dacă există ceva ce pot întreprinde, în afară de a vă salva datele, spuse operatoarea, a cărei voce o auzi la o distanţă considerabilă pentru că își concentra toate simţurile pe ceea ce tocmai auzise – *o fi fost într-adevăr Chopin?*

— Vă rog să sunaţi dacă mai aveţi un alt motiv de neliniște.

— Hm.

Jules era extenuat. Ar fi fost politicos ca măcar să-i mulţumească înainte să închidă, dar, pe de-o parte, era preocupat să se întrebe dacă muzica de pian clasică chiar venise din hol. Pe de alta, tatăl său tocmai aștepta pe cealaltă linie.

Fără să-și ia la revedere, închise apelul de urgenţă, trase de ușa de la camera copilului în spatele său și răspunse pe hol la apelul în așteptare de la tatăl său.

— Ce ai aflat?

— Să nu mă mai suni vreodată, băiete!

Jules tremura, dar nu din cauza curentului, care dispăruse ca și muzica. Tatăl său suna așa cum obișnuia să sune chiar înainte de a

izbucni violenţa acasă: plin de ură și agresiv. Și asta, deși șoptea. Jules abia dacă-l înţelegea. Faptul că pe fundal mai urla și un câine, făcea discuţia și mai bizară.

— Ce se întâmplă? voi Jules să știe. Mai ești în toate minţile?

Tatăl său tuși, apoi șopti și mai apăsat:

— Î ţi șterg numărul. Cu tine nu vreau să mai am vreodată de-a face.

39

Acel ţiuit din urechea lui Jules era suprapus cu șuieratul și zgomotul care inundau linia oricând tatăl său făcea o pauză. Urletele canine încetaseră la puţin timp după ce Jules auzi ecoul unei uși care se trântește.

— Iar ai băut?

— Nu, dar va fi primul lucru pe care-l voi face când ajung acasă.

Acum vorbea mai tare, chiar dacă o făcea cu vocea sugrumată.

— Spune-mi ce se întâmplă! Ai fost la etajul douăzeci?

— Nici n-am intrat în lift.

— Atunci?

— Acela e doar pentru membri, așa mi-a spus Cindy.

— Cindy?

— Doamna de la recepţie, oricum nu mai contează acum. Tocmai i se termina tura și am prins-o din urmă la ieșirea din Le Zen, când se îndrepta spre metrou.

Jules auzi scârţâind tălpile de piele ale pantofilor tatălui său. După ecou, se mișca într-un spaţiu foarte înalt, cu gresie dură.

— Cindy a spus că la douăzeci se află un club de artă și aș avea nevoie de o invitaţie de la o anume Lousanne sau așa ceva.

— Corect, spuse Jules. Despre ea mi-a povestit și Klara.

— Aaah, da? A menţionat și ce se întâmpla aici sus?

Jules auzi încă un scrâșnet, dar de data asta nu venea de la tălpile pantofilor. Suna mai degrabă ca un cant de ușă târât pe o podea de beton. Apoi auzi din nou câinele urlând.

Sau erau mai mulţi?

— Oricum, știu ce se *întâmplă* acolo! îi răspunse tatălui său. Petreceri de sadici. În fiecare ultimă sâmbătă a lunii. Klara a fost grav maltratată acolo. Din cauza asta vrea să fugă de soţul ei.

În braţ. ele morţii!

— Prostii! șuieră tatăl său și vorbi iar încet.

Jules știa exact cum arăta atunci. Maxilarul împins în faţă sfidător, cu o mână gesticulând nervos împrejur, în timp ce o venă îi zvâcnea pe frunte.

— Nu-ţi toarnă decât minciuni.

— Le Zen, liftul, etajul douăzeci, *Violence Play,* repetă Jules datele pe care le știa din relatările Klarei.

— OK, în amănuntele astea poate că spune adevărul.

— Și în care nu?

— Nu fi așa!

Jules se opri în capătul holului în faţa unei comode mici, deasupra căreia atârna o oglindă cu raze de soare aurite.

— Îţi jur, n-am nicio idee despre ce vorbești. La naiba, nici nu știu unde ești!

— În casa scării de la garajul groazei.

— Ești cu mașina?

În lumina obscură a lămpii slabe de veghe, Jules observă în oglindă că nasul lui era încă pătat de sânge. Totuși, înainte să se cureţe în baie, voia să ia la rând toate camerele construcţiei vechi pentru a le cerceta. Chiar dacă nu știa cum și de ce s-ar fi strecurat cineva acolo, începu cu spaţiul din sufragerie, pe care îl omisese mai înainte: o mică debara la stânga lui.

— Nu, am venit cu taxiul până aici. Dar, băiete, îmi datorezi infinit mai mult decât cei douăzeci și cinci de euro pentru asta. Mulţumită ţie și prietenei tale psihotice, trebuie să mă duc eu însumi la psiholog. Nu e loc în spaţiul meu mental de stocare. Mi-e frică de faptul că s-au întipărit deja pe retină.

În timp ce Jules apăsa pe clanţa camerei, la tatăl lui se auzi iar un cant de ușă târât pe podea. Și Jules auzi din nou urletul pe linie, pentru puţin timp, dar mai chinuit. În plus, i se păru că pentru prima oară aude voci bărbătești. Mormăieli, râsete.

Și gemete?

În minte, își imagină cum tatăl său trase ușa ignifugă și grea de la parcarea supraetajată peste podea și privea astfel cum un grup de bărbaţi chinuiau un câine. Și spre mirarea lui Jules, urletele sunau dintr-odată altfel. Așa cum niciun urlet de animal nu se auzise vreodată. Sunau omenesc.

— Ce se întâmplă la tine?

Ușa de la debara se închise.

— Cindy a spus că există un zvon cum că evenimentul de sâmbătă seară din Le Zen ar fi ca o petrecere de copii în comparaţie cu un *aftershow-party,* care se desfășoară la un bloc distanţă, într-o parcare dezafectată. Băiete, știai ce fac aici cu femeile și, cu toate astea, tot m-ai trimis aici!

Nenorocit ipocrit, i-ar fi plăcut lui Jules să-i strige, *urletele mamei te excitau cândva, iar acum faci pe lupul moralist,* dar tatăl său i-ar fi închis și i-ar fi blocat contactul din mobil; chiar dacă doar pentru o zi, două, dar în seara aceea nu i-ar mai fi fost de vreun ajutor. Pe cât îl dispreţuia Jules pentru ceea ce făcuse, pe-atât de mult avea nevoie de el în acea noapte.

— Unde naiba ești?

Scutură vânjos ușa camerei, dar părea încuiată.

Sau poate o ţine cineva închisă pe dinăuntru…?

Jules îşi dădu seama că, în cazul în care se întâmpla ceva, nu avea nimic asupra lui pe care să-l poată folosi pentru a se apăra. Printr-un gest neajutorat, apucă mănunchiul de chei din pantaloni, pentru ca, la nevoie, să-l poată folosi.

— M-am strecurat în spatele unui automobil înainte ca grilajul să coboare din nou. Parcarea e dezafectată, în spatele Centrului Europa, la o aruncătură de băţ de intrarea la Acvariu. Conform semnalizării, ar trebui demolată în două luni. Doar etajul șapte a mai rămas în funcţiune.

— Ce se întâmplă acolo?

— Nu fi așa ipocrit.

Jules lăsă comentariile deoparte pentru a nu dirija rafalele fluxului de vorbărie a tatălui său în altă direcţie. I-ar fi plăcut să-i strige: *Treci odată la subiect!* În același timp, se gândi dacă ar fi putut să se încumete să tragă cu forţă de ușă. Era din lemn, nu foarte rezistenţă, dar dacă ar fi scos-o din balamale, plesnirile și despicările ar fi trezit toată casa.

— Aici stau garantat șase mașini, fiecare cu câte o femeie înăuntru. Sau, mai bine zis, pe platforma de încărcare a portbagajului. Și cel puţin șase bărbaţi în jurul fiecărei mașini.

Jules se abţinu și reflectă. Un val de sentimente și gânduri amestecate i se învârteau în cap, la fel de necontrolat precum zăpada de afară în faţa ferestrelor.

— OK, orașul e plin de perverși, mormăi el.

— Asta n-ar trebui să fie ceva nou pentru tine, șuieră tatăl său.

— Dar poate am mai aflat ceva de la Cindy care ar putea să te surprindă!

— Ce?

— Numele adevărat al lui Lousanne. Cel care se află pe contractul pentru etajul douăzeci.

— Cum sună?

— Ai voie să ghicești de trei ori.

Jules închise ochii, cu degetul încă prins în clanţa care părea că devine din ce în ce mai fierbinte, ca un fier încins ce se voia gravat în mână.

— Care nume?

Nu voia să audă răspunsul, dar normal că tatăl său nu-l cruţă:

— Klara Lousanne Vernet.

40

Klara

Drumul dinspre podul feroviar n-a durat nici măcar cinci minute. De mai mult nici nu era nevoie pentru trecerea dintre purgatoriu și iadul din spatele Pieţii Breitscheid.

— Capul jos! porunci Martin.

Nu-i lăsă timp să-i execute comanda, ci îi apăsă capul în faţă, așa încât ea se izbi brutal cu fruntea de bordul din plastic. Cătușa, din care aparent Martin nu mai voia s-o elibereze în acea noapte, se înfipse iar dureros în încheietură.

Asta a cauzat încă o tăietură, gândi ea cu capul pe bord. *Dacă ai fi avut curajul să sari de pe stânca de căţărare, am fi fost scutite și de astea, și de toate celelalte leziuni care vor urma azi.*

Dacă o va sili și pe ea să-și scoată un dinte?

Când Martin ţâșni în rampă cu o viteză ameţitoare, Klara simţi cum forţa centrifugă o împinge pe un soi de pistă cu serpentine. Motorul mașinii mici huruia ca cel al unei mașini ieftine de cusut. Klarei i se făcu rău când Martin călcă frâna abrupt.

Îi trosni ceva în urechi, atât de tare o trase de păr înapoi. Cu privirea înceţoșată de lacrimi, încercă să-și facă o imagine a noii locaţii.

— Unde suntem aici?

— A ce arată?

A clișeu.

Exact ca locul în care femeile se tem că vor fi violate. Și chiar de

aceea îl alesese Martin.

Mașina lor stătea înclinată pe platoul abandonat al unei parcări supraterane, înghesuită între doi stâlpi de beton care susţineau tavanele joase.

În afară de un Volkswagen Broscuţă prăfuit, fără jante, la cinci locuri distanţă de ei, garantat nu mai era nicio altă mașină pe o suprafaţă cât patru terenuri de tenis. Majoritatea marcajelor de parcare abia dacă mai erau vizibile din cauza murdăriei și a excrementelor de porumbei. Pereţii gri de beton erau mânjiţi cu graffiti, lumina din tavan nu mai funcţiona; probabil alimentarea principală cu curent fusese închisă de mult. Dacă se mai putea vedea ceva, se datora celor două proiectoare de pe șantier.

Unul stătea la dreapta ei, în apropierea ieșirii de urgenţă, celălalt la stânga, în faţa unei prelate masive, gri-verzui, pe post de perete, care-i răpea Klarei vederea spre stradă. Trecătorii care priveau de jos în sus, mai mult ca sigur, credeau că acolo se execută lucrări nocturne. Neștiutori de ororile ce se desfășurau acolo.

— Adevărata petrecere urcă la etajul șapte, îi explică Martin şi-şi desfăcu centura. Dar noi avem un grajd propriu.

— Grajd?

— Ce crezi, unde se aduc iepele nărăvașe pentru a fi disciplinate?

Într-o parcare demolata?

— În mod normal ar avea voie să te îmblânzească până la opt bărbaţi, îi explică el faptic, de parcă i-ar fi ilustrat regulile unui joc de societate. Și este recomandat să se vină cu propriul SUV sau mașină break, pentru ca armăsarii să aibă la dispoziţie o suprafaţă mai extinsă a platformei din portbagaj. Dar când improvizezi, nu poţi fi mofturos.

Martin mângâie volanul.

— Te rog, lasă-mă să plec! încercă ea imposibilul, înjosindu-se prin a-și implora bărbatul. Poţi s-o păstrezi pe Amelie, știu că ești bun cu ea. Eu îţi dau doar bătăi de cap. Îţi promit, dacă mă lași acum să plec, n-o să mă mai vezi niciodată în viaţa ta!

— Nu înţelegi. Nu m-ai înţeles niciodată.

O privi întristat și chiar părea să creadă sminteala pe care o debita.

— Te iubesc. Chiar dacă faci greșeli. Chiar dacă îmi aduci pâine prăjită cu secară la pat, deși totuși știi că-mi place doar cea cu grâu.

Chiar dacă sortezi tacâmurile cu mânerele în sus în mașina de spălat vase, deși ți-am explicat sigur de o sută de ori că așa nu se curăță la fel de bine. Chiar dacă te-am pedepsit pentru asta și m-am urât, pentru că iar m-ai împins s-o fac. Chiar și așa te iubesc.

— Niciun bărbat care-și iubește femeia nu-i face așa ceva.

— Fals. Doar bărbații slabi lasă de la ei ca femeile lor s-o apuce pe căi greșite. E ca la copiii. Au nevoie de reguli. Nu este un semn de iubire dacă li se permite orice, ba dimpotrivă. Este lene și slăbiciune atunci când părinții nu sunt atenți la maniere. În fond, este chiar o crimă, căci copiii unor astfel de părinți neautoritari devin mai târziu incapabili în viață și, la rândul lor, părinți deplorabili, care din nou produc copii leneși, incapabili.

— Nu ești tatăl meu.

— Și totuși îi corectez greșelile educației date.

— Nu, Martin. Ești bolnav. Un nenorocit devorat de complexe de inferioritate, lipsit de masculinitate în pantaloni, care le permite altor bărbați să-i bată propria soție. Îi lași s-o umilească pentru a-i frânge aripile. Pentru că nu ai putea suporta ca femeia ta frumoasă, deșteaptă și încrezătoare să zboare departe de tine. Tu crezi că în felul ăsta mă ții sub control. Dar asta nu e altceva decât sinucidere din frică de moarte.

În mod paradoxal, Klara trebui să rânjească în timp ce-i spunea soțului ei, pentru prima oară în căsnicia lor toxică, adevărul curat. Inconștientă, cită astfel cuvinte pe care tocmai le auzise întâia oară de la Jules la telefonul pentru însoțire.

— Mulțumesc! spuse Martin și îi dezmierdă mâna. Mulțumesc pentru că acum mi-ai ușurat treaba. Căci, crede-mă, nici pentru mine nu-i o glumă ceea ce urmează. Nici nu mă voi uita. Mi-ar frânge inima. Dar totuși, cine știe, poate evaluăm odată, mai târziu, împreună documentarea video.

Klara privi în jur, dar nu putu să descopere vreo cameră.

— Va veni, spuse Martin, care-i ghicise gândurile. Regulile în grajd sunt foarte simple. Cel care plătește cel mai mult are cele mai multe drepturi. El primește un GOPro, dacă vrea ca mai târziu să privească totul încă o dată.

— Opt bărbați?

— La etajul șapte. Am rezervat de la Lousanne grajdul pentru sălbăticiuni. Este pentru cele mai rebele iepe. Cele care au nevoie de mai mult de o pedeapsă. Din partea unui singur bărbat căruia i se

permite brutalitate absolută.

Nu era nevoie ca Martin să mai continue să vorbească. Klara putea citi în ochii lui nervoși ceea ce lăsa nerostit: *Aici femeile nu vor fi doar stricate. Aici vor fi distruse.*

— Tu primești vizita celui care oferă mai mult, îi explică și păru că se hrănește cu frica din ochii ei.

Mă licitează. Porcul ăsta dereglat și bolnav psihic m-a dat gratis la licitaţie.

Odată cu apartenenţa la „clubul domnilor" al lui Lousanne, se primea și un cont al unui serviciu de transfer monetar din străinătate, cu care se puteau trimite în timp real „taxele clubului", așa îi explicase Martin pe drumul înspre casă după acea noapte din Le Zen, de parcă ar fi fost pentru ea o informaţie relevantă în starea pângărită în care se afla. Asta îi era tipic. De cum soţul ei nu mai era excitat sexual, începea să-și regrete excesele și asta îl făcea vorbăreţ. Aproape așa, ca și cum s-ar fi gândit că o maltratare ar fi mai puţin hidoasă dacă, în prezenţa victimei, s-ar vorbi foarte deschis despre toate amănuntele desfășurării și aplicării ei.

— Sper ca tratamentul special să-ţi fie o lecţie, spuse Martin și coborî.

Vizibil stârnit, după cum Klara putea vedea și auzi.

— Porc mizerabil! urlă în urma lui, fără frica de a înrăutăţi astfel lucrurile, pentru că știa că situaţia nu putea escalada mai rău decât ceea ce-o aștepta.

Acum îi stătea în faţă exact ceea ce o împinsese să-și plănuiască moartea de bunăvoie.

— Jivină perversă, bolnav psihic! strigă ea și mai tare, dar Martin se îndepărtase atât de mult, încât n-o mai putea auzi.

Strigă, bătu din picioare, plânse, își sfâșie pielea de la încheietură și, mai mult, aproape își dislocă umărul, pentru că-și lăsa toată greutatea să atârne de cătușe, și tot nu schimbă cu nimic situaţia ei fără scăpare.

Extenuată și fără aer de la eforturile inutile, își lăsă capul să atârne. Se gândi la cheile cătușelor intangibile de lângă scaunul ei, se gândi dacă i-ar fi reușit să le apuce dislocându-și umărul, dar scutură din cap, pentru că n-ar fi suportat niciodată durerea aceea. Scuturându-și capul, în momentul în care auzi o ușă grea trântindu-se în stânga ei, îi veni o idee.

Privi la stânga. Spre partea șoferului.

Era posibil?

Pașii se apropiau. Pe jumătate de repezi ca bătăile inimii ei, care deveneau din ce în ce mai sălbatice.

Asta totuși nu era posibil... sau totuși?

Klara își mușcă buza de jos pentru a nu striga de furie.

Dacă nu se înșela, Martin făcuse o greșeală crucială.

41

Jules

Jules se izbi de zid în momentul în care tatăl său începu să alerge.

Trase atât de puternic de ușa de la debara, încât clanța se desprinse și el fu aruncat împreună cu mânerul rupt îndărăt. Astfel își comprimă umerii, încât de durere îi scăpă mănunchiul de chei pe care îl strânsese în pumn. Nu scăpase telefonul mobil, dar legătura cu tatăl său era pe cale să se întrerupă. Foșnăieli, trosneli, hârșâieli. Pași tropăind pe podeaua dură.

Din zgomotele de pe linie conchise că Hans-Christian Tannberg își băgase telefonul în buzunar și alerga pe scările din parcare.

— Tată?

Auzi doar un „rahat”, urmat de alte înjurături, toate înfundate de sunetele adiacente suprapuse, produse de îmbrăcămintea frecată de corp în timpul alergatului.

Pe cât de greu cum era de înțeles, pe atât de clar îi era lui Jules că tatăl lui se afla în dificultăți serioase. Probabil că se uitase de prea multe ori prin ușa întredeschisă către etajul parcării. Un oarecare era pe urmele lui; îl urmărea probabil pentru a se ocupa de martorul neinvitat la „petrecere”.

— Ce se întâmplă?

— Sunt... în... casa... scării... gâfâi tatăl său.

Apoi:

— O, nu... încuiat...

Pe când lui Jules i se păru că aude un zornăit metalic asemenea unui gard scuturat de cineva, legătura se întrerupse.

— Alo?

Jules își frecă umărul dureros și verifică ecranul mobilului.

APEL RATAT apărea acolo, de parcă nu ar fi vorbit niciodată cu tatăl său, iar apelul nici măcar nu se făcuse. Nu era pentru prima oară

când Jules se mira de afișajul, în fond, eronat ce apărea când un apel era întrerupt de o zonă fără semnal.

Reapelă și-l lăsă să sune. O dată, de zece ori. De douăzeci de ori. Tatăl său nu avea căsuță vocală. După ce sună a treizecea oară, reţeaua intră automat în *ocupat* și Jules trebui să mai încerce o dată.

Între timp deschise ușa de la camera copilului, garantat pentru a cincea oară în noaptea aceea, acolo fiind totul liniștit și pașnic.

Niciun intrus, niciun pat gol, nicio schimbare.

— Micuţa mea, șopti Jules și se așeză pe patul copilei.

Respiraţia îi era greoaie, dar regulată. Coșmarurile de mai devreme păreau să se fi domolit. Ridică pătura mai sus, bântuindu-l un gând care-l făcu să tremure.

Și dacă nu ai doar o răceală inofensivă?

Îi pipăi fruntea umedă ca ceaţa și trebui să se gândească la pastilele din sucul de portocale.

De lângă pat, Jules apucă sticla cu inscripţia Hello Kitty și o scoase afară din cameră, pentru a o cerceta de eventuale reziduuri, în lumina clară din bucătărie, chiar dacă, în fond, asta era stupid. Nu văzuse pe nimeni în locuinţă, nu auzise pași, iar ușa de la camera copilului nu se mișcase niciun centimetru.

Și totuși Jules era sigur că trecuse ceva cu vederea.

Dar ce?

Abia ieșit în hol, vibraţiile mobilului anunţau iar un apel, ca zornăitul unui șarpe cu clopoţei care simte un pericol.

— Tată?

— În carne și oase. Cerule, am fost pe-aproape!

— Unde ești?

— Iar în taxi. Vreau doar să plec de aici. Aproape că m-au prins la ușa glisantă, dar era atât de șubredă, încât am putut s-o împing la o parte și să mă strecor afară.

Tatăl său râse euforic, evident activat de sentimentul că a scăpat de un pericol în ultima secundă.

— Voiau să mă nenorocească, asta era clar!

— Care *ei?*

Jules se îndepărtă de camera copilului a cărei ușă ar fi preferat s-o încuie. În întreaga locuinţă, în afară de ușa de la intrare și baie, nu existau chei. Ceea ce făcea cu atât mai stranie situaţia în care Jules nu reușise să deschidă debaraua.

— Ei, perverșii de la petrecerea din parcare. N-am idee cine erau. Purtau toţi cagule.

— Oarecare semne distinctive?

— Da. Pe unul pot să ţi-l descriu exact. Dar asta n-o să-ţi placă.

Surprins, Jules aproape că luă o înghiţitură din sticla cu Hello Kitty.

— Ce vrei să spui cu asta?

Auzi cum tatăl său corecta ruta pe care o alesese șoferul de taxi:

— *Mi-e indiferent dacă pe autostradă ajung mai repede, e mai scumpă, ticălosule!* apoi îi răspunse: Avea părul deschis la culoare, blond, până la umeri. Ca un hipiot. Se ivea de sub mască. Statura zveltă și atletică, cam de vârsta ta. Îţi sună cunoscut?

— Nu.

— Avea un baston în mâna dreaptă.

— Și?

Jules intră enervat în bucătărie și așeză sticla lângă chiuvetă.

Un baston, așa cum foloseau și poliţiștii, putea să-și comande orice nebun pe internet. Pe Jules îl călca pe nervi că trebuia să tragă cu cleștele orice informaţie de la tatăl său.

— Nu înţeleg ce vrei să-mi spui.

Ţinu sticla transparentă în lumina lămpii din tavan și nu văzu nimic. Nicio impuritate, nici fulgi și, cu atât mai mult, nici pastile. Dar când tatăl său continuă să vorbească, se simţi de parcă ar fi luat o înghiţitură mare dintr-o sticlă cu otravă, căci Hans-Christian Tannberg spuse:

— Ai ști despre cine vorbesc dacă ţi-aș dezvălui că tipul are un tatuaj cu semnul de paragraf pe degetul mijlociu?

42

Jules, care tocmai voia să așeze sticla lângă chiuvetă, înlemni, ca Fabienne și Valentin odinioară, la zilele de naștere, când se jucau stop-dans și muzica se oprea.

— Asta e imposibil.

— Cum așa?

— Pentru că Caesar e în scaun cu rotile.

— De când, băiete? Ai fost acolo când medicii l-au externat după accident? I-ai văzut fișa medicală?

— Nu, dar…

Ţiuitul lui Jules, permanentul zumzăit care-i însoţea stresul,

reveni.

— Nu, n-ai făcut-o! îl întrerupse tatăl său. Nu ar fi primul care să se pretindă ţintuit în scaun cu rotile. Nu știi deloc cât de mare este numărul escrocilor de asigurări pe care i-am găsit vinovaţi de frauda asta.

— Caesar e la o întâlnire. Mi-a povestit despre asta. Iubita lui e și ea în scaun cu rotile.

— Asta susţine el.

Bătrânul lui suspină.

— Dacă nu mă crezi, băiete, atunci sună-l!

— Ce ar dovedi asta?

Jules vorbea agitându-se în jurul dulăpioarelor din bucătărie.

— Dacă nu răspunde, e ocupat cu Ksenia.

— Ţi-e frică de adevăr, spuse tatăl său în tonul cântului straniu cu care îl potolea încă de când era copil.

Rânjea, îndrăgostit de sine, de parcă ar fi oferit înţelepciunea lumii.

— Rămâi pe fir! lătră Jules la tatăl său.

Îi puse apelul în așteptare și selectă dintre numerele favorite pe cel al celui mai bun prieten al său. Dură o vreme până când să se facă legătura. Înainte de asta, se auzi pentru puţin timp un sunet, ca la un apel interurban de modă veche.

Așa o tâmpenie...

Normal că Jules știa că tatăl său trebuia să se fi înșelat. Caesar n-a fost vreodată în parcarea aceea. Și nicidecum fără scaunul cu rotile.

Dar apoi, când în sfârșit suna, Jules avu o experienţă aproape extracorporală. Căci nu suna doar în mobilul de la urechea lui. Odată cu primul ton, reîncepu muzica, cea care îl speriase cu doar câteva minute înainte.

Muzică simfonică.

Tonuri în bemol, triste, melancolice.

Chopin?

Jules se simţi brusc transpus în timp, în acea clipă a terorii, în ziua tragediei de pe strada Prinzregent, când voia să alerge în propria locuinţă pe lângă oficialităţi. Alimentat de certitudinea de a face imediat o descoperire macabră. La fel se simţea și acum, tocmai când Jules observă că sursa sonoră a melodiei de pian se afla la doar câţiva metri depărtare de el.

Jules clipi, își frecă ochii și ar fi preferat să-i țină închiși pentru un timp foarte îndelungat. Acum își aminti și titlul fragmentului: Prelude nr. 4.

Fragmentul pe care Caesar îl iubea atât de mult, încât îl salvase demult pe post de ton de apel.

43

Jules privi la ecran, mai verifică o dată dacă alesese numărul corect, dar, într-adevăr, pe ecranul tactil era afișat CAESAR (Magnus Kaiser). Și de data asta nu mai încăpea îndoială de unde venea tonul de apel.

Înapoi, de-a lungul holului, câțiva pași în direcția camerei copilului. Merse lent, călcând pe fiecare pas cu grijă, de parcă încerca să nu alunece pe o suprafață înghețată.

Asta e imposibil. Asta nu e adevărat.

Cu cât Jules se apropia mai mult, cu atât devenea melodia mai răsunătoare. Ajuns la ea, se opri un moment, apoi introduse cheia în încuietoare și descuie ușa de la intrare. Doar acea mișcare ar fi activat în mod normal senzorii de pe casa scării, dar chiar atunci când Jules păși peste prag, globul electric de pe plafon rămase întunecat, în loc să cufunde holul într-o lumină galbenă ca sulful.

Întunericul întări efectul infuzat cu frică pe care vederea fotografiei de pe ecran o avea asupra lui Jules.

Surprinsă cu doi ani în urmă pe stadionul olimpic, la meciul dintre Hertha și RB Leipzig. Jules purta provocator un fular al clubului și, la fel ca Caesar, având o bere în mână, striga ceva echipei sau arbitrului. Acum, când Jules își aminti că poza fusese făcută de Daiana, îi frânse inima să afle că Caesar o alesese ca imagine de fundal pentru apelurile recepționate de la cel mai bun prieten al său.

Dar suntem asta cu adevărat? Cei mai buni prieteni?

Jules închise încercarea de apelare, iar telefonul de pe covorașul din fața ușii de la intrare se opri imediat. Chopin amuți, ecranul se întunecă și poza celor doi prieteni la meciul de fotbal dispăru. Cu speranța că pentru toate astea ar exista o explicație inofensivă, pe care Jules doar trebuia să se străduiască s-o găsească.

— Caesar? strigă el pe casa scării.

Aproape mai mult decât îl surprinse telefonul mobil, se miră că nu auzise vechiul lift, ale cărui uși glisante, placate cu alamă, se auzeau ca un bici pe casa scării atunci când cineva le deschidea.

— Nu ar fi primul care să se pretindă ţintuit în scaun cu rotile. Nu ştii deloc cât de mare este numărul escrocilor de asigurări pe care i-am găsit vinovaţi de frauda asta.

Gândul la afirmaţia scandaloasă a tatălui său îi aminti că îl lăsase în aşteptare.

— Mai eşti acolo? întrebă el când schimbă înapoi pe apelul lui, în timp ce intra în locuinţă cu telefonul lui Caesar în cealaltă mână.

Încercă să-l deblocheze să vadă când fusese folosit ultima dată, dar era securizat cu recunoaştere facială.

— Lasă-mă să ghicesc: n-a răspuns! spuse tatăl său.

— Mai rău, răspunse Jules.

Şi nu se referea la faptul că găsise mobilul celui mai bun prieten al său în faţa uşii de la intrare. Nici la întrebarea cum şi, mai ales, de ce Caesar îl lăsase acolo silenţios. A răspuns astfel, gândindu-se la uşa debaralei a cărei clanţă o rupsese mai devreme, pentru că era blocată.

Sau încuiată?

Acum uşa era deschisă.

44

Klara

— Nu înseamnă da.

Cel mai perfid comentariu al bărbaţilor, când erau întrebaţi de ce continuaseră, deşi partenera lor îi rugase totuşi să înceteze.

Te rog, mă răneşti!

Opreşte-te!

Nu vreau asta!

Klara ştia că, în câteva secunde, propoziţiile astea, de îndată ce „ofertantul principal” urma să vină, nu vor mai avea nicio însemnătate. Licitaţia de sclavi a lui Martin durase mai puţin de zece minute din ce simţise, iar acum se apropia un bărbat masiv cu paşi lenţi, dinspre ieşirea de urgenţă înspre maşină. Câteva secunde în plus, atunci tipul cu umeri laţi şi mersul uşor apăsat, de marinar, o va „folosi”, percepând astfel doar ceea ce voia să audă:

Da!

Continuă!

Mai tare!

Odată, una dintre colegele ei de muncă se amuzase în pauza de prânz asupra „găinilor avide după bani”, care aşteptau cu anii până să reclame un viol, mai ales când erau bani în joc, pentru că „presupusul

monstru” ajunsese la faimă și onoare. Klarei i se făcuse atât de rău, încât fusese nevoită să-și vomite sandvișul în toaleta clinicii. Nu fusese în stare să-i spună colegei respective, din proprie experienţă, că te simţi ca un gunoi când se scurg lichide din vaginul sfâșiat în chiloţii însângeraţi. Că era de preferat să-ţi fierbi pielea de pe corp sub un duș de o sută de grade timp de un an, decât să-ţi știi violul documentat de un străin, imediat după ce a avut loc; că erau preponderent bărbaţi care preluau cursul anchetei, dar că nici mâinile femeilor pe corpul afectat nu erau îngăduitoare. Pentru un proces în care o mărturie stă împotriva altei mărturii; în care partea opusă ar încerca să te prezinte ca pe o târfă *(există chiar și o filmare în care se lasă biciuită de alţi indivizi),* iar bărbatul, dacă mergeau toate foarte, foarte bine, la sfârșit, părăsea sala de judecată cu o pedeapsă cu suspendare, în timp ce chiar tu erai cea care purta o viaţă întreagă rușinea.

Klara scutură din cap și plânse.

Nu, nici azi nu va zice nimic. Chiar dacă individul, care în ciuda frigului nopţii purta doar un tricou alb cu mâneci lungi și blugi negri, i-ar fi rupt toate oasele din corp.

Klara apăsă pentru a mia oară butonul de închidere centralizată, deși știa că era inutil, căci Martin deschise, într-o premeditare sumbră, ceva în spatele trapei portbagajului, pentru a-i garanta ofertantului principal accesul fără probleme în vehicul.

„Jucătorul” (așa se numeau între ei participanţii la seara perversă) se ţinuse de partea lui din înţelegere. Banii trebuiau să fie transferaţi din contul său, așa erau regulile. Îi transferase lui Martin plata pentru sclavie, iar asta însemna că avea voie să facă orice cu ea, că ea va trebui să îndure orice. Foarte probabil că scursura asta de bărbat gândea la fel ca Martin. Că femeile voiau, de fapt, să li se întâmple asta. Și că era dreptul lui, fiindcă, la urma urmei, plătise.

Nu înseamnă da.

Cu atât mai mult dacă era vorba de o femeie măritată, care trebuie să se supună bărbatului. După cum argumentase un politician de rang înalt cândva în parlament, de ce violul în căsnicie trebuie să rămână nepedepsit:

— La viaţa conjugală contribuie și rezolvarea momentului când ești refuzat de partener. Așadar, soţul nu are intenţia de a comite o faptă – unii bărbaţi sunt pur și simplu mai aspri.

O, da, asta sunt.

Martin mi-a căutat precis un exemplar „aspru” foarte aparte, se gândi Klara și își ţinu inconștient respiraţia când bărbatul se opri la cinci metri distanţă de ea, în faţa mașinii, privind-o ca un prădător care-și măsoară bunul dobândit. Ea mai avea puţin și striga. Doar gândul despre ce avea să-i facă curând, în timp ce era neajutorată, legată cu cătușe, îi provoca dureri fizice.

Mai am o șansă, gândi ea. *O ultimă șansă.* Klara se aplecă într-o parte, întinse mâna fixată cât putu de mult și încercă să ajungă la ușa șoferului cu stânga, mai precis spus la portiera în care Martin așezase mai devreme pistolul lui Hendrik – *și-l uitase!!!*

— Dobitoc prost! spuse ea cu voce tare și adună cu fiecare înjurătură noi forţe, avându-l pe soţul ei în faţa ochilor.

Jivina imbecilă chiar coborâse fără să ia arma cu el! În comparaţie cu cheile de la cătușe, pistolul era substanţial mai mare și nu era blocat, de aceea era mai ușor de apucat pentru Klara. Inima îi bătea în piept precum copita unui cal nărăvaș. Nu mai simţea durerea din încheietură, atât de mare era euforia de a ţine ţeava în mână.

Aproape.

Reușit! gândi Klara, dar în momentul ăla arma îi scăpă iar. Nu pentru că-i alunecase dintre degetele umede de frică, ci pentru că distanţa dintre mâna ei și portieră se mări dintr-odată. „Jucătorul” i-o luase înainte și deschise ușa șoferului.

Odată cu aprinderea luminii din habitaclu, ultima urmă de voinţă de a rezista se stinse în Klara. Cu ceea ce avea să înceapă acum, sfârșitul ei era anunţat. Doar că nu va mai fi stabilit de ea. Ci însoţit de dureri provocate de un străin.

Tipul masiv, care era mult prea mare pentru mașina mică (și mult prea mare pentru un corp delicat de femeie), se aruncă pe scaun și doar prin asta făcu mașina să se balanseze.

— Bună, Lady! spuse bărbatul și închise ușa.

Apoi își întoarse faţa către Klara.

— Ne întâlnim iar, nu-i așa?

45

P oftim?

Printr-un gest protectiv, Klara își duse mâna stângă, liberă, în faţa pieptului.

Nu mai văzuse chipul bărbatului niciodată înainte, totuși i se părea straniu de cunoscut. Toată prezenţa lui era puternică, dar nu

grosolană. Capul ascuţit, proporţionat cu restul corpului musculos, care părea și mai masiv datorită pletelor negre voluminoase. Mâinile mari, brăzdate de vene, prinseră volanul cum ar prinde alţii o scobitoare. Mușchii pieptului ameninţau să rupă nasturii tricoului. Toate străine – și totuși familiare.

Probabil că, gândul o cutremură, Martin i-o mai „servise"; poate era chiar bărbatul mascat cu lesa de câine din Le Zen?

„Jucătorul" așeză camera GOPro pe bord, totuși orientată așa încât obiectivul arăta lateralul și nu prindea nimic din interior. Probabil era prea extaziat. Poate era pentru prima dată în „grajd".

— Hai, grăbește-te! șopti el, dar Klara nu era sigură ce voia.

Trebuia să se dezbrace? Să înceapă prin a-l dezbrăca? Să-i desfacă pantalonii?

Tipul scotoci în compartimentul lateral, scoase pistolul, părând complet dezinteresat de ea, și continuă să caute, chiar și în cotiera din spatele schimbătorului de viteze și în suportul pentru băuturi din faţa acestuia.

— Unde-i cheia? întrebă fără s-o privească.

— Lângă scaunul meu, pe jos, explică Klara.

Ce sens ar fi avut să amâne inevitabilul? Ar fi vrut cândva s-o elibereze, când n-ar mai fi fost oricum în stare să opună rezistenţă.

— Nu aia, stabili tipul cu privirea aţintită lângă șezutul scaunului.

Ciudat.

Și vocea lui părea s-o mai fi auzit odată.

— Unde-i cheia de la mașina mea?

Mea?

Klara oftă.

Cum era posibil asta?

— Hendrik?

— Nu, io-s Moș Crăciun, glumi el și deschise torpedoul. O mai ai?

— Ce?

Era atât de consternată, încât uitase ce o întrebase bărbatul care, în mod foarte evident, era Hendrik fără costumul de moș.

— Cheia mea de la mașină!

Apăsă pe butonul de start, dar motorul nu se aprinse.

— Am sperat că a lăsat-o înăuntru. Știi unde e?

Ea scutură din cap. Pe de-o parte ca răspuns, dar mai ales

pentru că nu putea să înţeleagă noua situaţie.

— Ce faci aici? izbucni ea.

Odată cu întrebarea reveni frica și cu ea reporni trapul copitelor din pieptul ei.

Era ăsta un joc obscen aranjat? Să fi fost Hendrik sub îndrumarea lui Martin de la bun început?

— Io încerc să-mi recuperez mașina. Și, după cum pare, să te scot din rahat.

Incitarea lui nu era de trecut cu vederea. Dar nu în sensul sexual, iar asta îi permitea Klarei, pentru prima oară, să nutrească un licăr de speranţă. Îi păru că și el ar fi vrut mai degrabă să se afle în oricare alt loc de pe planetă, numai nu aici.

— Trebuie să ne grăbim. Tipul care te-a băgat aici a spus că vine în cinci minute să controleze. Probabil mai devreme, dacă vede că nu merge camera GOPro.

Klara nu se putea opri din a-și scutura capul.

— Dar eu… nu înţeleg… Cum m-ai găsit?

— Doar m-ai văzut în costumul de moș, ce crezi, cum îmi câştig banii?

— La petreceri de Crăciun?

El râse.

— În mijlocul nopţii? *Baby,* io-s un stripper. Mă dezbrac la petrecerile burlăciţelor sau alte beţii femeiești. Așa, ca în pădure.

În ciuda stării ei deplorabile, Klara râse încet.

— Asta explică atunci cătușele și pistolul.

— Recuzită.

Scoase pistolul din portieră și arătă cu ţeava spre legătura de la încheietura dreaptă a Klarei.

— Niciun glonţ pe ţeavă. Fals, ca jucăria pentru copii de la încheietura ta. Totuși brăţările rezistă bine, nu m-aș fi așteptat.

Se strecură între marginea scaunului și carcasa din plastic dur a acestuia și reuși, cu degetele lui groase, într-o viteză impresionantă, să scoată cheile cătușelor la iveală.

Se apleca spre ea, probabil ca s-o elibereze de cătușe, dar Klara se retrase instinctiv.

— Nu, lasă-mă!

— Nu?

— Asta e o capcană, nu mă las fraierită așa.

El se bătu cu degetele pe frunte.

— Ești dusă? Am venit să te eliberez. Mi-am aruncat costumul în gunoi, doar așa m-a luat un taximetrist. A trebuit din cauza asta să-mi înghețe fundu' în blugi și tricou, din vina ta, c-ai vrut să-mi șparlești mașina. Jur, cum ieșim de aici, e rândul tău să dai câteva răspunsuri.

— Nu înainte de a-mi explica plauzibil cum m-ai găsit.

Hendrik își dădu ochii peste cap.

— Și tu crezi că avem timp acum de asta?

— Dacă explicaţia ta e mai lungă de zece secunde, atunci e o minciună și, oricum, sunt terminată.

— OK.

El suspină.

— Nenorocitul care te-a răpit și te-a adus adus aici cu mașina mea lătra că te va duce în grajd.

Un fior rece îi coborî Klarei pe șira spinării, nu doar pentru că habitaclul se răcea din ce în ce mai tare, cu cât stăteau mai mult în parcare.

— Aaah! Și tu normal că ai știut imediat ce vrea să spună cu asta?

— Din nou: sunt stripper. Io știu toate evenimentele sexuale perverse din oraș, chiar și pe cele ilegale.

— Asta-i *bullshit!* Doar membrii știu când și unde se desfășoară ce-i aici.

Hendrik mormăi că asta-i prea de tot. Fără să mai aștepte o altă întrebare sau replică, se aplecă peste scaunul ei, îi apucă mâna și o eliberă de cătușe cu iuţeala vântului.

Aparent, are exerciţiu cu asta.

— Așa, și acum nimic altceva decât să ne cărăm! presă el. Tipul care te-a răpit va observa imediat că-i va rămâne contul gol în seara asta.

— N-ai transferat banii?

— Normal că nu, *baby.* Doar am spus că io nu mi-s membru aici. M-am prefăcut cu telefonul așa, de parcă aș trimite ceva. Am spus că transferul ar putea dura zece minute, că tocmai e trafic pe cont, dar o să încep deja, că doar va ști unde să mă găsească.

Klara aprobă. Asta avea sens. Cum petrecerea le era în fond cunoscută doar membrilor, mergeau toţi cei prezenţi pe premisa că au un cont pentru transferuri monetare.

Doar prezenţa era o asigurare suficientă. Ceea ce arunca iar întrebarea, cum de intrase Hendrik acolo.

E o capcană! strigă drăcușorul raţional din emisfera stângă a Klarei.

Așa, și? Oricum voiai să dai totul uitării azi, se împotrivi vocea extenuată și resemnată a inimii ei.

Hendrik o privi cu ochii albaștri ca oţelul, care, în ciuda coloritului intens, priveau surprinzător de melancolici și o prinse de mână:

— Haide! mai poate fi vorba doar de minute până-și dă seama perversul că banii mei nu vor ajunge niciodată la el și se va întoarce.

— Mai degrabă secunde, șopti Klara şi-şi întoarse capul într-o parte, cu ochii aţintiţi iar spre ieșirea de urgenţă prin care soţul ei tocmai năvălea înapoi în parcare.

Cu doi bărbaţi în spate, care păreau să ţină arme în mâini.

46

jerau trei. Și chiar aveau arme în mâinile lor. Cele mai crunte pe care puteau să le aibă asupra lor într-o luptă, când inamicul era mai slab, ca în cazul Klarei, sau dacă era înarmat doar cu un pistol de recuzită, ca în cazul lui Hendrik. Martin și cei doi însoţitori cu cagule pe faţă ţineau, fiecare, un cuţit în mâna dreaptă. Gata de tăiere, înjunghiere și tocare.

— Cine ești? strigă Martin de departe.

Klara se chirci, deși strigătele lui ajungeau până la ea puternic înfundate de parbriz. Își văzuse soţul deja de nenumărate ori nervos, până se făcea foc și pară. Dar atât de intens nu mai văzuse să-i sclipească setea de a ucide.

— Asta nu te interesează, labagiule! îi strigă Hendrik înapoi.

Martin, ajuns între timp la doar un metru în faţă, îl ameninţă cu cuţitul.

— Dă-te jos, bebeluș enorm, și te omor!

Henrik râse zeflemitor.

— Cretinule! Ești puternic doar atunci când oponentul tău e la fel de lipsit de bărbăţie în pantaloni ca tine.

Furios, Martin se întoarse către camarazii care-l flancau:

— Ar fi trebuit să știu. Nu i-am văzut mecla nenorocită înainte. Și nimeni n-a oferit vreodată atâta pentru târfa mea de nevastă.

Însoţitorii aprobară dând din cap.

— Nimeni nu-ţi va fi distrus fundu' vreodată așa ca mine, când o să termin cu tine, spuse Hendrik.

— Atunci dă-te jos odată! lătră Martin.

Privirea Klarei se plimba între Hendrik și soţul ei, în timp ce aceștia se fixau reciproc ca la un concurs de „cine clipește, pierde".

— Dacă se apropie destul, poate să funcţioneze trucul pe care l-ai încercat tu, îl auzi pe Hendrik mormăind asemenea unui ventriloc care abia dacă-și mișcă buzele.

Deși Martin era încă la o lungime de braţ distanţă, Hendrik apăsă pe butonul de pornire a motorului de la Hyundai, evident în zadar.

Dacă Martin ar veni totuși mai aproape…

În Klara se adunase acum destulă furie încât să încerce un plan disperat.

— Vino și ia-ne! strigă la soţul ei prin sticlă.

Îi arătă degetul mijlociu.

— Dobitoc prost! Vrei să știi cine e ăsta de lângă mine?

Îi oferi lui Martin un râs presărat cu dezgust.

— El e Hendrik. Amantul meu. Credeai că mă poţi controla? Un rahat, aia poţi! Mi-o trag cu el deja de luni de zile.

Se întoarse către Hendrik, îi trase faţa mai aproape, îl privi în ochii albaștri ca oţelul, își apăsă buzele pe gura lui plină și-l sărută cu limba.

Cum era de așteptat, reacţia irascibilă a lui Martin nu se lăsă așteptată. Soţul ei năvăli în faţă și lovi cu pumnul în capotă. În secunda aia Hendrik apăsă pe butonul de start și motorul porni.

Nimic.

Martin râse și gesticulă cu cuţitul în direcţia lor.

— Acum, care din noi e idiotul? întrebă el. Ai crezut că umblu cu cheia la mine? Cretinule!

Îl împinse nepoliticos la o parte pe individul mic din dreapta lui, un tip supraponderal, dar neuniform, care avea și el un cuţit la purtător, și se apropie de ușa pasagerului.

— Deschide! comandă el, iar tipul din dreapta lui scoase cheia și descuie închiderea centralizată cu telecomanda.

Martin își prinse cuţitul între dinţi ca să-și dea jos sacoul, pe care îl aruncă în faţa lui, pe jos, precum un nobil își aruncă mănușa. Apoi se năpusti asupra mașinii.

Unul dintre reproșurile principale pe care Martin i le aruncase iar și iar Klarei în timpul căsniciei era:

— *Tu pur și simplu nu gândești!*

O mantră care precedase aproape orice palmă. Se înșela adesea în legătură cu asta. De cele mai multe ori, Klara se gândea prea mult, voia să gândească prea multe deodată *(pe de-o parte, îi plăcea ca la primul fluier al ligii de fotbal să fie berea deja pe măsuța din fața canapelei pe de altă parte, trebuia să fie rece; atunci când este momentul propice s-o scot din frigider, fără să aibă sentimentul că trebuie să-mi reamintească de asta?)* și dădea greș. Dar de data asta, Martin avusese dreptate.

Klara nu chibzuise, nu luase în considerare ce consecințe ar fi putut avea dacă s-ar fi aplecat peste scaunul și, implicit, peste toracele lui Hendrik, pentru a lua pistolul de jucărie din portiera șoferului, la scurt timp după ce Martin trase de portiera pasagerului. Cu puțin înainte s-o prindă de păr și să o săgeteze durerea până în creștetul capului, când a tras-o de un mănunchi de șuvițe afară din mașină, pe podeaua de beton.

— Dă-i drumul! îl auzi pe Hendrik strigând, care, judecând după zgomote, sărise din mașină.

În acel moment Klara avea atâtea lacrimi în ochi, încât, îngenuncheată fiind, nu vedea nimic din podeaua mizeră a parcării. Simțea doar acordul cunoscut de sentimente format din durere, frică și disperare, alimentat de o bună bucată din furia care-i permitea, în adevăratul sens al cuvântului, să se răzvrătească împotriva lui Martin.

Cu un urlet asemănător celui din timpul nașterii, își sacrifică un smoc din părul în a cărui coroană Martin încă era înfipt și își trase capul într-o parte. Se roti pe genunchi cam nouăzeci de grade și se ridică, îndreptă arma spre Martin și strigă ceva complet neinteligibil. O amestecătură între: „Acum te-am prins”, „Încă te mai simți așa puternic?” și „Îți bag un glonț în fund și sper să-ți iasă iar pe gură!”

Toate astea voia să le urle deodată, dar era prea agitată și înfricoșată ca să se articuleze rațional, fiindcă știa că pistolul era doar o cacealma. Dar jucă totuși atât de bine, încât însoțitorii lui Martin ridicară mâinile, iar grăsuțul chiar lăsă să-i scape cuțitul.

— Liniștește-te, Klara! îl auzi pe Hendrik strigând, în timp ce alergă prin spatele mașinii spre ea.

Și asta o irită.

Frica avea adesea efecte secundare pozitive – asta învăţase Klara. Dacă era trăită de suficiente ori, cam ca soldaţii la intervenţie, atunci ascuţea simţurile. Erai atent la nuanţe și fineţuri, care, altfel, rămâneau nedeslușite. Cum ar fi atunci când un bărbat ţi se adresează cu prenumele fără să i te fi prezentat.

De unde știe Hendrik cum mă cheamă?

Timp de o expiraţie fu distrasă de gând, lăsând arma jos un centimetru. Martin trebuie să fi realizat momentul infim de neatenţie și se folosi de el. Dur și eficient, lovind-o între picioare, așa cum, odinioară, o făcea cu plăcere, când întârzia de la muncă și îl lăsa prea mult singur cu Amelie.

Se schimbase foaia. Din „situaţie disperată" în „catastrofă totală". Martin o prinse pe Klara de mână, ea se încovoie, apoi o lovi cu propria armă peste faţă, ceea ce fu o greșeală. Căci sângele, care-i ţâșni Klarei ca o fântână din nas, stropi și mâna în care ţinea pistolul de jucărie. Ameninţa să-i scape, și cum degetul lui Martin era de asemenea ud, nu reuși să prindă arma. În același moment, Hendrik sări din spate, totuși prea târziu.

Klara apăsă.

În încercare disperată de a nu renunţa la cacealmaua din mână, se agăţă într-atâta de mâner, încât apăsă pe trăgaci.

Din greșeală, încă se mai gândea atunci când văzu cum Martin se dă înapoi, în spatele lui Hendrik, care s-a furișat lângă ea în încăierare.

Klara lăsă pistolul să cadă, dar nu-l auzi cum căzu. Urechile ei erau încă asurzite de explozia distrugătoare de timpane, al cărei ecou răsuna în ea.

— Ce-i? întrebă ea, dar nici asta nu auzi.

Era de parcă cineva i-ar fi pus vată în urechi.

— Klara... mimară buzele lui Hendrik.

Iar îi spuse pe nume, dar o privea în așa fel, de parcă n-ar mai fi sigur dacă s-ar afla cu adevărat în faţa lui. Mirat, neajutorat. Rănit.

Așa trebuie să arate un soţ care-și iubește soţia mai presus de toate și devine martor când ea îl înșală, gândi Klara, uimită că Martin nu folosise situaţia prielnică pentru a o domina. De fapt, se retrase. Lăsase cuţitul să cadă și se alăturase ajutoarelor lui mascate, întorcându-se și, pas cu pas, alergând din ce în ce mai repede înapoi în casa scării din parcare.

Încă în stare de șoc, Klara aproape că ar fi strigat după el ca să-l

întrebe de ce face asta, deși era exact ceea ce voise: ca Martin s-o lase în pace. Cel mai bine pentru totdeauna.

Încotro fugi?

Cum de îți iei mâna de pe mine?

Ce s-a întâmplat?

Se întoarse către Hendrik și găsi răspunsurile la întrebările care i se învârteau în minte, căci văzu pata.

Mai întâi îi aduse aminte de un fluture, apoi de harta unei insule care se întindea pe tricoul alb al lui Hendrik din capul pieptului înspre rinichi.

— Ce...? îl întrebă, încă surdă și incapabilă să formuleze o propoziție coerentă.

Din respirația ei ieșeau aburi, așa cum ieșiseră de pe țeava pistolului după descărcarea glonțului.

Cu o explozie.

Asta e imposibil. Doar mi-a spus...

Hendrik se clătină. Klara făcu un pas în față, voia să-l prindă de mână, dar nu fu destul de rapidă. Hendrik își apăsă mâna pe rană și se prăbuși în față. Mai întâi în genunchi, apoi căzu pe-o parte și rămase nemișcat pe betonul rece și gri, în poziție ghemuită, chiar lângă pistolul care nu era o armă de jucărie – acum era evident.

— Credeam că e de recuzită! se văicări Klara. Mi-ai spus că nu funcționează.

Și ea se lăsă pe genunchi, întinse mâna tremurândă, dar nu se încumetă să-l atingă. Privirea ei căzu asupra sacoului pe care Martin și-l dăduse jos. Se întinse după el pentru a-i înveli corpul lui Hendrik. În instrucțiunile de prim ajutor de pe peretele biroului ei era precizat ca răniții să fie ținuți la căldură. Oare era valabil și pentru cei împușcați?

Dumnezeule mare, am împușcat un om!

Sacoul cântărea greu nu din cauza legăturii cheilor de la mașină, căci pe alea le luase măscăriciul cu el. Klara pipăi în buzunarul interior și dădu de un mobil.

Mobilul meu!

Tremurând și mai acerb, nu reuși din cauza nervozității și degetelor amorțite, însângerate, să deblocheze ecranul și să ceară ajutor.

Între timp, Hendrik își mișca buzele. Putea încetișor să audă iar

câte ceva de pe strada aflată în faţa parcării – zgomotul traficului urca până la ei. Totuși, șoaptele lui Hendrik erau atât de slăbite, încât ea nu putea înţelege ce voia de la ea. O mașină acceleră opt etaje sub ei, răsunând ca un bolid de curse.

În schimb, raţiunea Klarei lucra cu viteza unei omizi.

Să cer ajutor.

Trebuie. Să Cer. Ajutor.

Își aduse aminte că trebuia doar să ţii apăsat butonul principal al telefonului pentru a fi direct conectat la pompieri.

Ajutor, trebuie să veniţi într-o parcare! ar fi spus ea, fără să știe unde se afla.

Dar sigur ei ar fi putut localiza mobilul.

Aici e un bărbat împușcat, i-ar fi dezvăluit operatorului.

Care nu știu cine e.

Și de unde știe cum mă cheamă.

Văzu cum Hendrik se mișcă. Văzu arma, care era lângă el.

Și cum de m-a minţit.

Exact la timp, înainte ca el să o poată apuca, lovi pistolul cu piciorul și îl aruncă până la Volkswagen-ul Broscuţă dezafectat. Apoi porni pe același drum. Atât de rapid cât îi permitea glezna rănită, ţinând la ureche telefonul care-i făcea legătura cu pompierii, începu să alerge.

Către ieșire.

Chiar dacă se dispreţuia pentru asta, trebuia să se gândească mai întâi la ea. Trebuia să-l lase pe Hendrik singur.

Înainte de a se lăsa dusă de nas de încă o minciună de-a lui, ceea ce ar fi costat-o ori minţile, ori viaţa.

Dacă ar fi avut vreun dubiu, atunci ambele.

47

Jules

În nnmele „pămân, dup… du.ua Da. anu „În u…

trezea regulat și avea sentimentul că va muri de un atac de cord din cauza îngrijorării. Simptomele acestea, care apăreau predominant la miezul nopţii, se atenuaseră în ultimul timp, dar dintr-odată simţi iar semnele prevestitoare morţii, când aprinse lumina în cameră: inelul de fier care i se așeza pe piept și-l strângea. Izbucnirea transpiraţiei, care îi făcea și fruntea să radieze, toate aveau să înceteze curând, lăsând loc frisoanelor.

Desigur, și inima, care se simţea prea mare, de parcă îşi înghiţea propriul sânge și nu mai reușea să-l pompeze înapoi în vene.

Jules se ţinuse de piept, incapabil să-și ia privirea de la debaraua pe care încercase în zadar s-o deschidă mai devreme și care stătea acum larg deschisă.

— Ești acolo? voi tatăl lui să știe – mai era pe fir.

— Da.

Simţi încă un junghi în zona inimii, atât de puternic, încât trebui să-și ţină respiraţia. Îl liniștea să pipăie scrisoarea de adio a Daianei, pe care o păstra în buzunarul de la piept. Chiar dacă ceea ce conţinea era mai îngrozitor decât orice altceva citise înainte, faptul că purta cu el o bucată din omul căruia îi fusese cel mai intim în viaţă îi conferea siguranţă. În afară de asta, printre ultimele rânduri ale Daianei se aflau și paragrafe în care-și formulase iubirea. Propoziţii ca:

„Îţi amintești de primul nostru sărut de la școală?"

„Anii frumoși, mulţi, care au urmat".

„Cât ţi-am iubit scrisorile care m-au surprins mereu. Sub pernă, în frigider, prin echipamentul meu de sport. În torpedou (...) În fond, voiam să cred că legasem un pact pe-atunci, deși nu ne-am căsătorit niciodată..."

Cât de mult se blestemase că nu făcuse niciodată pasul acela. N-o ceruse și nici nu comandase formularul de căsătorie. Nu existau nici măcar poze cu ei zicându-și „da" la altar, nicio filmare cu dansul mirilor, pentru care și-ar fi ales cântecul *Somebody* de la Dépêche Mode, cu versuri care li se potriveau atât de bine, și se lăsa dansat ca un vals, deși, de fapt, era un ritm în patru timpi.

Oricum, abia dacă existau dovezi înregistrate ale legăturii lor neobișnuite. Nici măcar un album foto, căci Daiana fusese de părere că cele mai importante imagini se salvează în minte și nu pe telefon. Cu alte cuvinte, astfel, cufărul ei cu amintiri concrete, tangibile, era atât de sărăcăcios ca raftul din debara, în care se aflau câţiva agenţi de curăţare, o cutie cu cârlige pentru rufe, accesorii pentru aspirator și o cutie de carton cu becuri. Iar între rafturi mai exista destul spaţiu de depozitare.

Suficient pentru un om ca să se ascundă.

— Trebuie să mai caut o dată prin locuinţă, se destăinui tatălui său.

Jules apucă de cutia cu becuri.

— Ce? Cum? Și de ce *din nou?*

— Nu știu ce se întâmplă aici.

Jules alunecă într-o pereche de Crocs care erau lângă ușă.

— Am sentimentul că aici se ascunde cineva.

— În locuința ta?

— Da.

Îi povesti de debaraua încuiată, care acum stătea în mod miraculos larg deschisă.

— Și când tocmai l-am sunat pe Caesar, mobilul lui a sunat de pe covorașul din fața ușii mele.

— Crezi cumva că *el* a fost în cameră?

Jules luă două becuri din pachetul de șase și un teanc de prosoape vechi de vase și închise ușa pe dinafară.

— Prostii, cum să fi ajuns telefonul lui în fața ușii? În afară de asta, are nevoie de un cărucior cu rotile.

— Care, după cum spuneam, ar putea fi de fațadă.

— Dar asta-i o nebunie! De ce ar face așa ceva?

Numai pentru a simula așa un handicap, și asta pentru mai multe luni, aveai nevoie de o motivație supraomenească, aproape fantastică. Doar pentru a te furișa apoi în locuințe străine.

Și să-mi otrăvească cu pastile sucul…

— Nu mi-ai spus cândva că Caesar, în anii tinereții, a fost și el îndrăgostit de Daiana?

— Asta a fost în clasa a unșpea.

Jules întinse un prosop de vase pe podea și așeză un bec deasupra.

— Iubirea neîmpărtășită lasă cicatrici psihice adânci. Poate că nu a depășit niciodată faptul că ea te-a ales pe tine. Poate că te învinovățește pentru moartea ei, pentru că nu iai prevenit sinuciderea.

— Și vrea să se răzbune?

— E posibil. Și această Klară l-ar fi putut ajuta. E totuși foarte limpede, pare că există o legătură între el și ea, altfel nu s-ar fi aflat în parcarea aia. Poate vor să te terorizeze psihic.

Jules se bătu pe frunte cu palma.

— Prin asta ți-ai distrus singur teoria. Dacă tocmai l-ai văzut pe Caesar în parcare, n-ar prea putea fi la mine.

Delicat, Jules își mută greutatea pe becul pe care-l înfășurase în prosopul de vase. Se sparse, după cum se aștepta, tăcut. Chiar și tatăl

său părea că nu auzise nimic, sau cel puţin nu întrebase nimic despre asta.

— OK, un punct pentru tine. Caesar nu poate fi în două locuri în același timp. Apropo, am ajuns acasă.

Jules auzi cum tatăl său îl numi pe taximetrist șacal și ceru o chitanţă, cu asigurarea că i-o va arăta dimineaţa devreme pentru a-și regla conturile.

Jules se folosi de oportunitate și împrăștie cioburile cu ajutorul prosopului în faţa intrării spre camera copilului. Apoi călcă pe un al doilea bec ale cărui cioburi le puse în faţa intrării de la casă și a debaralei.

Dacă cineva voia să treacă pe ușile acelea, avea să-l audă.

Sper!

Acum, când intrările și ieșirile zonelor în care nu descoperise pe nimeni erau asigurate, începu să răscolească temeinic celelalte camere. Mai întâi deschise camera de oaspeţi.

— M-am mai gândit la ceva, vorbi din nou tatăl său.

Ceva cam fără suflare, probabil pentru că, în loc să se urce în lift, urcase mai multe trepte deodată.

Jules acţionă întrerupătorul, dar becul de deasupra patului dublu, care pentru un loc de dormit al oaspeţilor avea dimensiuni impresionante, rămase întunecat.

Daiana iubea oaspeţii, îi trecu lui Jules prin minte, știind prea bine că nu va mai avea să invite vreodată prieteni să rămână peste noapte.

— Ar putea să mai existe un al treilea în joc?

— Nu cred, răspunse Jules, deși în clipa aceea avea un motiv solid pentru a-i da dreptate tatălui său.

Totuși, vedea o reflexie – tocmai se așezase în genunchi pentru a lumina sub pat, unde abia ar fi încăput un adult – cu mobilul lui Caesar. Totuși, acolo se afla ceva alb. Însângerat.

Un ochi?

În acel moment sună telefonul mobil al lui Caesar.

48

Klara

Te rog! Pleacă! Fugi!

Klara tropăi agitată cu piciorul în podeaua taxiului în care se urcase chiar din faţa hotelului Palace. Șoferul condusese mai întâi în

direcția Wilmersdorf, deși ea nu voia deloc într-acolo.

Dar o destinație oarecare trebuia totuși să-i indic șoferului.

Sau șoferiță?

Klara era atât de agitată, încât nu fusese atentă la cine se afla în spatele volanului. Dar indiferent dacă era bărbat sau femeie, ar fi fost de preferat ca el sau ea s-o ducă la cel mai apropiat spital.

Sau chiar la cimitir.

Își simțea corpul de parcă aproape ar năpârli. Toate i se păreau străine, începând cu capul: avea impresia că se inflamase la dimensiuni duble în urma loviturii lui Martin. Înainte de toate, durerea de cap pulsa în spatele ochilor care, dintr-odată, păreau prea mici pentru orbitele lor. Nasul ei se putea să fie rupt; se văitase ca din gură de șarpe, rătăcind prin parcarea din care plecau multe mașini fără a-i acorda atenție, de parcă împușcătura din arma lui Hendrik fusese un semnal de start pentru o cursă nebună. Datorită lor, accesul principal era deschis, facilitându-i evadarea.

Însă nu înspre libertate.

Pe-atât de rău cum îi urla durerea prin cap, pe-atât de sigur știa că nu se terminase. Nici măcar pentru noaptea aceea.

În acel moment urcau pe Tauentzien în direcția Bisericii Memoriale.

Șoferul (*un bărbat!* cum vedea în oglinda retrovizoare, cu părul alb și mustața de un colorit închis) îi întinse în spate, inexpresiv, un pachet de șervețele umede.

— Pentru față, preciză el.

Klara încuviință recunoscătoare și-și curăță nasul. Trebuie să fi arătat groaznic, dar aparent nu atât de groaznic încât să-l fi speriat pe Erdjan Y. (așa era trecut pe plăcuța din alamă fixată pe bord) să n-o ia.

Klara bănuia că văzuse deja femei abuzate în alte moduri, ieșind din hoteluri. Aparent, o considera o prostituată maltratată și, în fond, așa se și simțea. Folosită și goală, chiar dacă nu se ajunsese la scenarii sexuale.

— Prietenul dumneavoastră e OK? voia Erdjan să știe.

— Cum?

Klara avu nevoie de un moment, apoi îi pică fisa că probabil a auzit-o când se urcase în mașină cum încă mai vorbea cu urgențele și le transmitea unde se afla Hendrik.

— Da, da, sper!

Nu avea experiență cu împușcături și se gândi dacă nu cumva ar fi fost chiar un avantaj faptul că era întins la etajul opt pe podeaua rece de beton, căci astfel sângerarea s-ar fi diminuat.

— Dar nu răspunde?

Erdjan aprobă înspre ea prin oglinda retrovizoare și cu degetul mare și arătător formă reprezentarea imaginară a unui telefon pe care și-l ţinea la ureche.

— Nu, spuse ea, deși ar fi trebuit să-i explice că nici măcar nu încercase să ia legătura cu Hendrik.

Dar „nu” se potrivea și cu încercarea ei de apel. După ce a așteptat să sune de cel puţin douăzeci de ori, închisese.

La naiba!

Unde ești când am nevoie de tine?

Taxiul se opri lângă Centrul Europa cu priveliște spre Biserica Memorială. Odinioară, pe la ora asta, negustorii de ziare le fluturau prin faţă oamenilor cele mai noi titluri. Azi, în era internetului, când orice știre printată este efectiv de ieri, nu se mai putea conta pe ei. Nicidecum pe o vreme ca asta.

Niciun om raţional nu s-ar fi aflat de bunăvoie acolo, afară, dacă nu cumva tocmai se întorcea din schimbul de tură sau trebuia să ajungă la un alt serviciu necalificat prost plătit. Tinerii petrecăreţi, care nu se lăsau descurajaţi de noroi sau gheaţă, treceau prin sectoarele estice populare, motiv pentru care aici, pe trotuar, n-aveai nevoie nici de toate degetele de la o mână ca să numeri fiecare pieton. Cu atât mai incredibil era cum Klara crezuse că l-a recunoscut pe unul dintre bărbaţi atunci când taxiul a demarat.

— O, nu! strigă ea, iar Erdjan întrebă dacă ar avea nevoie de mai multe șerveţele, dar oroarea pe care o văzuse la intrarea în casă nu se lăsa demachiată.

Bărbatul stătea sigur, la cincizeci de metri distanţă, în lumina obscură a unei uși de sticlă, care îi părea straniu de cunoscută Klarei, dar asupra căreia nu putea și nu voia să se concentreze atunci. Avea nevoie de ultimul ei strop de concentrare pentru a afla dacă devenise victima propriei imaginaţii.

— Ce se întâmplă cu dumneavoastră? întrebă Erdjan întorcându-se spre ea.

— Nimic, răbufni ea, deși nimicul se simţea de parcă ar face-o să-și piardă minţile.

Și să vadă fantome peste tot.

Dar această fantomă e reală!

Trebuia să apară la un moment dat.

Doar am uitat.

Chiar dacă numai pentru puţine ore.

Niciodată n-ar fi crezut posibil asta, dar exact în acea zi i se întâmpla. În acea zi, pe care el o alesese pentru ea, ea îl dăduse uitării.

Masiv, corpul atletic învelit într-o mantie lungă, întunecată, cu gulerul ridicat, accentuându-i gâtul suplu.

Oare era chiar el? Sau avea halucinaţii?

Așa cum în șerveţelele umede din mâinile ei vedea, dintr-odată, organe care se revărsau din corpul ei, iar în mustaţa lui Erdjan coada stufoasă a unui șoarece care i se așezase în jurul gâtului, gata să îi sară în faţă în orice moment.

Klara privi spre telefonul ei mobil.

Normal că el e. Doar știe unde sunt. Îmi urmărește telefonul.

Și ultimatumul s-a scurs.

Taxiul își continuă mersul, și imediat fu din nou nesigură de ea. Oare chiar îl văzuse? Oare mobilul ei era într-adevăr urmărit?

Sau am devenit definitiv nebună?

Dacă s-ar fi întors atunci, îi era frică că îl va vedea pe Yannick cum îi face cu ochiul. Sau că ar fi făcut aceeași reprezentare cum tocmai făcuse Erdjan cu degetul mare și cel arătător, imitând un telefon.

Făcu un efort supraomenesc să nu privească în urmă. În schimb, tastă disperată pe mobil pentru reapelare.

49

Jules

Nu. Sub patul pentru oaspeţi nu era un ochi ce strălucise fantomatic în lumina mobilului lui Caesar.

Erau doi!

Și îl priveau. Rugători. Deschiși larg și strigând; ca de mort, dar totuși se mișcau. Clipeau.

În momentul în care *fantoma?* (Jules nu mai putea să gândească raţional) se mișcă sub pat, de frică, el lăsă ambele telefoane să-i cadă, iar cel al lui Caesar începu brusc să sune și apoi amuţi.

Trebuie să fie dezbrăcat, gândi Jules și o imagine dezgustătoare a fanteziei lui întări oroarea reală. Își imagină un agresor sexual, zvelt și

musculos, cu corpul uns cu unt, *altfel cum s-ar fi putut strecura totuși acolo jos?* În colțul cel mai îndepărtat și întunecat de sub patul dublu.

— Ieși afară! strigă Jules și se miră cât de stăpân pe sine și liniștit suna, în timp ce ar fi preferat s-o ia la fugă.

O bătaie de inimă mai târziu, nu mai putu să-și suprime reflexul în continuare.

Mâna subţire a necunoscutului se ivi de sub pat și apucă unul dintre telefoanele de pe parchetul de stejar. Ca un păianjen cu propria-i pradă, străinul îl trase la el în întunericul de sub pat.

Grăbit, Jules se asigură că nu-și va pierde și propriul telefon, îl ridică şi-şi cântări opţiunile în timp ce se retrase spre ușa camerei. Lenjeria de pat gri-albastră era șifonată, o pernă era pe jos, de parcă intrusul s-ar fi făcut comod acolo și poate chiar adormise.

— Cine ești? strigă Jules. Și ce vrei?

Normal că ar fi putut să tragă salteaua în sus și să-l deconspire pe străin, dar chiar dacă el se considera mai corpolent, momentan, drept armă avea la îndemână doar un prosop cu becuri sparte, în timp ce necunoscutul poate că-și adusese un cuțit.

Nu, nu poate. Ci foarte sigur!

Așa că Jules rămase raţional, părăsi camera, închise ușa și tocmai voia să sune la poliție, când observă că ecranul telefonului său era negru. Acumulatorul era complet descărcat.

50

Jules năvăli prin sufragerie în camera de lucru; acolo îşi deschise rucsacul pe care îl ţinea sub birou. Înăuntru, pe undeva, trebuia să fie o baterie externă încărcată, pe care nu o putea găsi, apoi, din fericire, se încolăci în jurul degetului său cablul de care ea atârna.

Cuplă rapid acumulatorul de rezervă la telefonul mobil. În același timp, auzi cum ceva se crapă. Un zgomot de parcă cineva ar muta mobilă porni din hol, împânzindu-se prin construcţia veche.

Jules nu era atent unde călca, iar când se întoarse, perechea de Crocs îi alunecă peste un covor răvășit. Iar îi scăpă telefonul din mână, rămânându-i totuși mobilul legat de *powerbank,* dar de data asta telefonul se izbi cu muchia de podea, iar ecranul se sparse ca o sticlă securizată în care se trăsese.

Te rog nu, nu!

Simbolul unei baterii care se încărca încă apărea, dar asta nu însemna că ar fi putut stabili vreo legătură având un *touchscreen* spart.

Jules se ridică ajutându-se de masă și alergă mai departe, acum fără papucii de cauciuc, înapoi în camera copilului; spaţiul cu cea mai importantă fiinţă care trebuia protejată în locuinţa respectivă.

În acel moment și-ar fi dat mâna dreaptă pentru un telefon fix, dar avea doar mobilul la dispoziţie, care acum, dintr-o prostie, poate că nici nu mai funcţiona.

Pe hol călcă în cioburile care se înfigeau în șosetele lui. Nu simţi nicio durere, atât de electrizat fusese de apariţia „fantomei”, care sigur că nu era o fiinţă supranaturală, ci un om în carne și oase.

Înarmat.

Și eventual nu mai era ghemuit sub patul pentru oaspeţi, *ci poate era deja în camera copilului.*

A cărei ușă era încă închisă, dar asta nu însemna nimic. *Poate că o închisese pe dinăuntru? Ţinând-o iar blocată, ca ușa de la debara.*

Fantoma trebuie să fi fost un maestru al iluziei. Se strecurase prin locuinţă fără să fie simţită de Jules. Deși o căutase, chiar dacă numai în treacăt. Pentru că nu și-a putut imagina motivaţia intrusului nevăzut. Poate că era doar nebun și voia să vadă sânge.

Sânge de copil!

Jules smuci ușa, mult prea zgomotos și neatent.

— Tată?

— *Sorry!* răsuflă el liniștitor. Îmi pare rău, micuţo, ești bine?

— Da, răspunse făptura aceea minunată, nevinovată, cu vocea-i îmbătată de somn și absentă, cum doar copii mici o au atunci când sunt atât de obosiţi, încât, în ciuda deranjamentelor feroce, pot adormi imediat la loc.

Sau bolnavi…

— Dormi în continuare, dragă! îi ceru Jules și părăsi camera, nu înainte să se mai uite o dată sub pat.

Însă acolo nu era nimeni.

Nici ochi. Nici mâini. Doar praf și o cutie de cerneală și… *lemn?*

Fără îndoială, Jules auzi ceva zdrăngănind. Zgomotul venea din camera alăturată, după cum îi deveni clar când ajunse iarăși în hol.

Lemn pe lemn. Zgomotul tipic al unei ferestre care se izbește haotic, mișcată de vânt.

Făcu un pas mare peste cioburi, strângând totuși din dinţi când călcă într-unul.

Reintră în camera de oaspeţi și din nou stătu în întuneric pentru

că, desigur, lumina din plafon încă nu funcţiona, dar de data aceasta nici măcar nu putea să aprindă lanterna telefonului mobil, fiindcă acesta nu era suficient de încărcat pentru a porni.

Oricum, nu avea niciun sens să se uite sub pat, pentru că fusese răsturnat. Fantoma (Jules încă o numea astfel) trebuie să se fi zvârcolit sub cadrul cu stinghii și să-l fi împins împreună cu salteaua de pe el.

Și apoi să se fi dus la fereastră...?

Era deschisă!

Fereastra din dreapta se mișca înainte și înapoi, în bătaia curentului de aer, parcă chemându-l pe Jules la ea. Însă rămase pe loc, se asigură că în spatele saltelei sprijinită pe cant nu se ghemuia nimeni. Și că nici dulapul rustic, pe care îl deschise lent, nu avea o surpriză care putea să-i sară din spate. Pentru a suta oară aruncă o privire la mobilul său și, în sfârșit, se arătă logoul și auzi melodia de chitară eliberatoare prin care telefonul transmitea starea acumulatorului încărcat suficient de mult cât să poată încărca sistemul de operare. Trei secunde mai târziu a fost ușurat să constate că mobilul lui încă funcţiona. Apărură primele noutăţi. Două mesaje SMS, unul pe Whatsăpp.

Și un apel!

— Nu pot acum! se repezi Jules în receptor și se repezi să-i închidă.

— Stai, așteaptă! strigă tatăl său. Ești în pericol! Am aflat ceva despre Klara!

— Nu acum.

— Ba da, băiete, este de-o importanţă vitală. Știi unde se află?

— Nu. Dar dacă mai ia o dată legătura cu mine, încerc se ghidez la mine acasă.

— Dumnezeule mare, nu! Nu te apropia prea mult de ea. Orice ai face, așteaptă până sunt la tine! au fost ultimele cuvinte auzite de la tatăl său înainte să accepte un al doilea apel care-i apăruse în așteptare în tot acel timp.

Un vânt puternic împinse fereastra complet deschisă și făcu sticla să tremure în ramă. Atât de tare, încât Jules nu înţelesese în primul moment cine era pe linie.

Doar că persoana plângea.

Și-l implora s-o ajute.

51
Klara

— Îmi pierd minţile, la naiba!

— Klara?

Își privi antebraţul. Lacrimile ei şterseseră deja numărul pe care şi-l notase acolo cu un marker de la Hendrik.

— Deja mă gândeam că mi-aţi dat un număr greşit. Cum de n-aţi răspuns? Am încercat iar şi iar.

Erdjan Y. fu nevoit să adauge o oprire intermediară. Klara îl rugase să se îndrepte spre următorul loc de parcare, până se gândea încotro ar putea fugi.

— Probleme acasă? întrebă şoferul ei laconic, apoi trecu pe lângă zece alveole de parcare până să oprească în faţă pe Ku'damm 195[23], să lege acolo o pauză obligatorie pentru un cârnat şi curry.

Da, să le numim „probleme acasă", gândi Klara cu privirea spre restaurantul fast-food, care era renumit pentru că era deschis non-stop şi servea bucatele doar pe porţelan. În conformitate cu buticurile de lux şi frizerii starurilor care flancau localul retras.

Ce-ar trebui să fac acum? Încotro să mă duc?

Era atrasă către fiica ei, dar acasă o aştepta cu siguranţă Martin.

Klara tânjise atât de mult după sfatul lui Jules, încât îl sunase cu siguranţă de douăzeci de ori, dar până atunci nu răspunsese.

23 Kurfürstendamm, colocvial Ku'damm, este una dintre cele mai faimoase străzi din Berlin (n.r.).

— V-aţi închis telefonul! îi reproşă ea.

— Acumulatorul era descărcat.

Jules părea a fi ca şi ea. Nu atât de plâns, dar speriat. În plus, şoptea.

— Serios?

— Vă îndoiţi mine?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Mă îndoiesc de mine. Experimentul ăla de rahat. Mi-a amestecat tot în cap. Vă amintiţi ce m-aţi întrebat mai devreme?

Trăncănea. Altfel nu se putea. Dacă înceta să vorbească, îi era frică de a fi acaparată de o criză de plâns.

— Când v-am descris cum presupusul doctor Kiefer mi-a destăinuit în parcul clinicii că în timpul experimentului am fost în moarte clinică?

— Îmi pare rău, tocmai am o problemă aici…

— Aţi vrut să ştiţi dacă a spus adevărul. Da, a făcut-o! Am fost într-adevăr aproape de moarte, și asta imediat după ce asistentul medical mi-a injectat substanţa care provoca halucinaţii. Dar tot ce-a urmat nu a fost real.

— Vreţi să spuneţi discuţia cu medicul-șef spaniol, traducerea ciudată…?

Jules încă părea grăbit, dar acum părea să fie pentru el, ca și cum ar fi avut de rezolvat o enigmă importantă.

— …până la saltul lui Kernik în braţele morţii. Toate astea nu s-au întâmplat niciodată.

— Ce spuneţi acolo?

— Halucinaţiile provocate artificial au fost mult mai puternice la mine decât la ceilalţi subiecţi. Eu a trebuit să rămân cu trei săptămâni mai mult la Curtea Berger, până să pot face diferenţa cât de cât între delir și realitate.

— Și acum nu mai sunteţi sigură dacă efectele secundare ale experimentului persistă?

Klara oftă aprobator.

— Cerule, nu sunt nici măcar sigură dacă dumneavoastră sunteţi real, Jules! Poate că toate astea, viaţa mea întreagă, sunt doar închipuiri și rezultatul acelei spălări pe creier. Eu…

Klara schimbă brusc subiectul în speranţa disperată de a se sustrage caruselului ei de gânduri întunecate.

— Ce-aţi vrut să spuneţi cu faptul că aveţi o problemă?

— Nu mai sunt singur. La noi a intrat cineva prin efracţie.

Informaţia aceasta neașteptată o alarmă pe Klara atât de mult, încât avu sentimentul că nasul ei începe iar să sângereze, însă când verifică asta cu degetul arătător, pipăi doar coji încrustate sub nări.

— Un hoţ? întrebă ea cu un nod în gât.

— Da.

— Yannick! îi scăpă, dar se corectă imediat.

Nu. Nu putea fi el. Pe el tocmai îl văzuse pe stradă în apropierea Pieţii Breitscheid.

În caz că fusese el.

Fiindcă, dacă dădea frâu liber imaginaţiei, recunoștea chiar și în Erdjan, aflat acum la depărtare, în localul cu cârnăciori, asemănări cu torţionarul ei.

O iau razna încetul cu încetul.

— *Sorry,* îl văd peste tot, spuse ea, iar în loc să clarifice ceva prin această afirmaţie, ridică şi mai multe semne de întrebare pentru Jules.

În mod uimitor, şi el mormăi complet criptic:

— Ca o fantomă.

— O fantomă?

— Mai descrieţi-mi o dată cum arată Yannick! o rugă el.

— Trecut de cincizeci, barbă, ochi albaştri, părul mai lung, negru, abdomen cu pătrăţele…

— Hm! Asta nu se potriveşte cu tipul de sub pat…

Sub pat?

— Mai degrabă opusul, dar…

— Dar ce?

Senzaţia de sângerare nazală deveni mai puternică, dar de data asta Klara nu-şi atinse faţa. Văzu cum Erdjan se întoarce cu o sticlă de Cola, cu faţa lui pierdută într-un nor de abur de la respiraţie. Cârnatul şi cartofii prăjiţi îi terminase deja în fast-food, până la o ultimă îmbucătură pe care-o mesteca satisfăcut.

— Există cineva în preajma mea pentru care descrierea dumneavoastră s-ar putea potrivi pe jumătate, stabili Jules. Până la vârstă. Dar toţi spun că barba îl îmbătrâneşte.

— Cum îl cheamă?

— Magnus Kaiser. Numit Caesar.

52

Klara

În”, rd., „K”. „În, no. D.ş…

ceva în toată regula de zile întregi, stomacul ei răsuna ca după o masă festivă.

— Lucrează şi el la telefonul pentru însoţire. I-am preluat tura.

Cu acea informaţie, Jules părea să-i fi oferit o piesă de puzzle care completa o imagine înfiorătoare.

— Atunci ar fi trebuit să telefonez azi, să vorbesc cu acest Caesar în locul dumneavoastră?

— Sau cu un alt însoţitor. Alegerea e aleatorie.

— Nimic din seara asta nu e întâmplător, dădu Klara glas gândurilor ei.

Apoi, când Erdjan tocmai deschidea uşa şoferului, ajunse la o decizie.

— Unde locuiește Caesar?
— Pentru ce vreţi să știţi asta?
— N-aţi spus că trebuie să te pui în faţa pericolului?
— Nu o spuneţi de parcă aţi fi în stare de așa ceva în seara asta.
— Doar noaptea asta mi-a mai rămas.
Conform ultimatumului pe care i-l stabilise Kalendar-Killer, trăia deja, în fond, pe timp împrumutat.
Dacă nu ai reușit până pe treizeci noiembrie să închei căsnicia cu soţul tău, o să te omor cum se crapă de zi.
Erdjan se urcase în mașină, iar împreună cu el un nor încețoșat de grăsime prăjită și miros de ketchup. Klarei i se făcu foame brusc, o senzaţie neobișnuită pentru pragmatismul ei.
— Știţi, Jules, în toată nebunia de care Yannick trebuie să sufere, are perfectă dreptate în privinţa unui lucru, şopti ea, deși Erdjan abia dacă o putea auzi.
Taximetristul pornise radioul și mărise volumul unui cântec pop electronic în care cineva care suna ca Dave Gahan cânta despre dureri cu care se obișnuise. *Ironic!*
Erdjan fredona la unison. Aparent îi plăcea cursa ciudată, nu era de mirare, ceasul era deja la peste treizeci și trei de euro, iar o destinaţie încă nu era în vizor.
— Trebuie să încetez din a mă pune în rolul victimei.
— Cuvintele mele, o aprobă Jules.
Klara încuviinţă euforică la gândul că toate câte se întâmplaseră în acea seară marcau un punct esenţial. Încă era slăbită. Încă lipsită de puteri. Și simţea cu siguranţă mai multă frică decât oricând. Dar fusese pregătită să moară. Se supuse celor mai crunte dureri, aproape letale; mai întâi pe stânca de căţărare, apoi în garaj, mai târziu în parcare. Și de fiecare dată îi scăpase morţii.
— Până în seara asta m-am gândit că mi-ar mai rămâne un licăr de determinare proprie, dacă îmi duc chiar eu viaţa la bun sfârșit. De fapt, îmi era doar frică de mai multe dureri.
Însă acelea n-o mai speriau. Poate pentru că faptul de a fi încă în viaţă, după toate cele care i se întâmplaseră în acea zi, părea a fi un semn. Poate se umpluse pur și simplu măsura ororilor pe care o femeie le poate îndura. Așa trebuie să se fi simţit și reporterii de război, care stătuseră de atâtea ori în bătaia focului, încât nu-și mai făceau griji pentru propria moarte atunci când plecau în următoarea operaţiune.

Nu pentru că nu s-ar fi temut de moarte, ci pentru că o acceptau ca pe o necesitate.

— Am cunoscut oameni care s-au sinucis din motive mult mai puţin justificabile, spuse Jules cu vocea lui liniștitoare, plăcută, și, pentru prima oară, ea cugetă la cum ar putea arăta însoţitorul ei.

Cântecul (era într-adevăr *A pain that I'm used to*) se sfârși, iar Klara auzi un zgomot scârţâit pe linie, de parcă Jules ar fi deschis o fereastră veche de lemn, ceea ce se potrivea cu larma suprapusă a vântului. Apoi exclamă perplex un „Ah! Rahat...”

— Ce s-a întâmplat? întrebă Klara agitată.

— Strada Pestalozzi 44, al treilea etaj, îl mai auzi pe Jules spunând. Adresa lui Caesar. Dar sunaţi la poliţie dacă vreţi într-adevăr să mergeţi acolo. Mă tem că nu vă mai pot ajuta acum.

— Cum așa? Ce s-a întâmplat? întrebă Klara, în timp ce-i făcea semn lui Erdjan că puteau porni imediat la drum.

Măcar acum avea o adresă.

A cuștii leului?

— Jules, vorbiţi-mi!

— Nu mai e timp, gâfâi însoţitorul ei.

Vorbea ca cineva care urca pe trepte înalte.

— Mă tem că trebuie să-i salvez viaţa altcuiva mai întâi.

53
Jules

„Antoma” poate că e un magician, gândi Jules când văzu telefonul lăsat pe pervazul ferestrei.

Un maestrul al iluziei. Ca un prestidigitator care lucrează cu mijloacele diversiunii când exercita o strângere apăsată asupra încheieturii drepte pentru a fura ceasul de la mâna stângă a invitatului neștiutor din public.

Pentru că, simultan, raţiunea nu se poate concentra pe mai multe senzaţii puternice.

Privit astfel, mobilul de pe pervazul ferestrei putea fi doar o diversiune de la adevăratul pericol, căci fusese evident primul lucru care-i sărise în ochi după ce deschise fereastra.

Lapoviţa se diminuase, doar mai burniţa, motiv care oferea o priveliște bună asupra cornișei ferestrei, care, la al treilea etaj, se întindea de-a lungul faţadei, ici și colo întreruptă de câte un cap de vultur, care, la fiecare cinci metri, era sculptat ornamental în piatră.

Secţiunea îi oferea unui om suficient loc pentru a sta pe ea, poate chiar să înainteze lent, deși nu iarna, când vremea o transforma într-un tobogan umed.

Totuși, „fantoma" ar fi trebuit să apuce calea evadării uimitor de repede și să se fi lăsat în jos pe jgheabul curbat, fiindcă oricât s-a chinuit Jules, nu-l descoperise nicăieri. Nici în curtea din faţă, nici pe trotuar, nici pe drum înspre malul lacului.

Doar mobilul de pe pervaz.

Când Jules îl luă în mână, recunoscu că-i aparţinea lui Caesar. Mișcarea activă ecranul principal și Jules putu să citească în previzualizarea notificării primul rând al unui mesaj:

Răspunde! Știu că telefonul l-ai găs…

Cu vocea piţigăiată a Klarei în ureche, Jules se aplecă peste pervaz.

— Ah, rahat…! îi scăpă, apoi îi mai rămase doar timpul pentru a-i dicta adresa Klarei, în timp ce întindea mâna spre degetele unei mâini.

Doar că, neavând o aderenţă bună, atinse doar falangele superioare care se agăţaseră de piatra rece a cornișei. De bine de rău, trebuia să pășească și el în afară.

— Cum așa, ce s-a întâmplat? Jules, vorbiţi-mi! o auzi pe Klara întrebând.

— Nu mai e timp. Mă tem că trebuie să salvez viaţa altcuiva mai întâi, icni Jules şi-și aruncă telefonul înapoi în camera de oaspeţi.

Păși peste prag și pe pervaz, îngenunche împotriva furtunii și privi în jos, în timp ce se ţinea strâns de rama ferestrei, să nu cadă. Și pentru a avea o ancoră, în caz că avea să-l prindă de braţ pe cel care atârna disperat de cornișă. Cu o mână pe muchia de piatră și alta pe un cablu electric, pe care bărbatul scund îl smulsese din tencuială.

Dumnezeule din ceruri…

Spărgătorul se uita disperat în sus spre el, dar nu spunea nimic, probabil îi slăbiseră puterile.

Ochii nu mai erau injectaţi, ci formau o singură mare de foc, atât de multe vene îi plesniseră din cauza efortului. Jules apucă mâna străinului ce ţinea cablul electric. Din fericire, cablul se încolăcise într-o buclă în jurul încheieturii lui. Fără această piedică suplimentară, tipul ar fi aterizat de mult pe copertina de la intrare. Asta înlesnea tragerea lui în sus. În plus, bărbatul cântărea cât o muscă.

— Încetează să mai dai din picioare! îi strigă el.

Spiritele necunoscutului trebuie să fi fost trezite și acum voiau aparent să danseze salsa.

Jules se temu auzind trosnetul pe care-l scoase rama, că în orice moment avea să se desprindă din balamale și, împreună cu el și spărgătorul, să plonjeze puţin sub douăzeci de metri, însă aceasta rezistă și greutăţii, și aterizării celor doi pe piatra îngheţată.

— La naiba, cine ești? întrebă Jules, care se întrecea în gâfâit cu necunoscutul.

Îi dădu drumul doar după ce-l trase peste pervazul ferestrei înapoi cameră. Cablul de curent încă încolăcit după mâna privată de sânge. Băiatul – altfel nu-l putea descrie Jules – arăta de parcă ar fi fost machiat ca un extraterestru pentru un film science-fiction, atât de intensă era coloratura albastră a feţei lui, răcită de vântul iernii.

Următorul lucru pe care-l observă Jules era cicatricea de pe obrazul stâng. Atunci înţelese că nu era o cicatrice, ci o cută de somn, de parcă spărgătorul stătuse întins pe o pernă până de curând.

Într-un sfârșit, Jules se minună de vârsta acestuia.

Atât de tânăr?

— Ce dracu' vrei de la noi?

Străinul, încă mut, nu avea cum să aibă mai mult de optsprezece ani. Mai degrabă era mai tânăr de-atât, dacă ţineai cont de coșul de sub tuleiele de pe buza superioară.

— Ce cauţi aici?

Răspunsul pe care-l primi mirosea a sare. Ceva cam ruginit și vâscos.

Jules n-o văzu venind. Ascunsă de blugi, lama cuţitului de pâine fusese plasată în adidașii intrusului, iar acum era între arcuirea coastelor lui.

Jules se prăbuși în faţă și aproape-și sfărâmă rotulele când se lăsă să cadă pe ele. Văzu sângele care picura pe podea și care se aduna într-un pârâiaș pe parchet.

Mai voia să-i strige ceva în urmă fantomei, care nu fusese niciodată o fantomă, ci mereu doar un pericol de moarte, dar nu-și mai aduse aminte ce și la ce bun.

Acel Killer cu chip de copil își desfăcu cablul de la mână.

Ultimul gând al lui Jules înainte să se răstoarne pe-o parte, era încă:

I-am salvat viaţa ucigașului meu, apoi auzi cum făptașul mult prea tânăr iese din cameră. Deschise ușa alăturată către camera copilului. Auzi cum se închide și piese de mobilier erau mișcate, pentru că, evident, ușa trebuia blocată.

Fabienne! mai strigă el numele fiicei sale, dar doar în gând. Îl mustra gândul că eșuase din nou. Apoi Jules își pierdu cunoștința.

54

Klara

— Într-acolo aţi fi putut să și alergaţi, mormăi Erdjan, dezamăgit că acea cursă productivă își găsea totuși un sfârșit abrupt.

De pe Ku'damm până pe strada Pestalozzi nu era nici măcar o plimbare de siestă.

Klara plăti cei patruzeci de euro prin mobilul ei și ar fi dat mai mult dacă taximetristul i-ar fi interzis coborârea din mașină.

Când insistase s-o conducă totuși la un spital și nu s-o lase în faţa acelei locaţii iluminată cald, datând de pe vremea expansiunii industriale.

Chiria anuală în acea construcţie magnifică probabil egala valoarea unei mașini de clasă medie. Dacă, după caz, se vorbea de proprietăţi personale, cei care locuiau acolo fie erau realizaţi, fie puneau totul în joc printr-un credit în valoare de un milion.

Klara coborî și privi în jur. Încercă să găsească un indiciu în finisajul de culoare crem și pe coloanele ionice, ceva care să-i dezvăluie că ar mai fi fost acolo odată. Se întrebă dacă aprozarul bio de vizavi sau cafeneaua vegană îi erau cunoscute. Sau reclama în rusă din vitrina magazinului cu lămpi antice.

Dar chiar și numele fixate în bronz pe placa ușii nu-i spuneau nimic. În mod sigur, nu putea să descopere niciun Magnus Kaiser, în schimb, plăcuţa de la al treilea etaj era goală.

Să fi fost asta casa în care Johannes s-a transformat în Yannick? În care am trăit simultan cea mai frumoasă și înfricoșătoare oră din acest an?

Pe atunci, ușa de jos, de la intrare, nu fusese încuiată, Klara încă mai ţinea minte asta. Nu dăduse atenţie multor lucruri, dar considerase ciudat că, într-o zonă atât de rafinată, aparent nu-și făcea nimeni griji de o intrare neautorizată.

Ușile locuinţelor erau cu siguranţă securizate de mai multe ori, dar numai gândul că boschetarii s-ar fi putut feri de frig așezându-se în

casa scării de marmură, predispunea vecinii din zona aceea să devină paranoici.

Klara se gândi la „profesorul” din Piaţa Savigny, care aştepta la doar o aruncătură de băţ distanţă, cu dureri mari în gură, începutul următoarei zile, și se întristă.

Respiraţia i se îngreună când apăsă pe clanţa încovoiată a ușii de fier forjat și gâfâi de-a dreptul când descoperi că și aceasta era descuiată.

Cu inima bătându-i până-n gât, intră într-un gang arcuit și trecu pe lângă cutiile poştale cromate, de designer, aşezate înspre scară. Pe atunci, îi înlăturase eşarfa de la ochi abia în locuinţă, motiv pentru care covorul roşu de pe treptele din lemn nu putea să evoce nicio amintire.

Să fi fost etajul al treilea?

Își luă telefonul în mână și formă 110, lăsând degetul să alunece către tasta de apelare.

Jules o instruise să înștiinţeze poliţia.

Doar mi-a spus și el că poliţia nu-i de niciun ajutor în cazurile de violenţă domestică?

Acum, poate că n-o fi fost valabil în cazul unui Killer, care, prin ameninţarea cu chinuri groaznice ce duceau la moarte, voia s-o determine să-și încheie căsnicia. Dar dacă se înșela? Dacă acest Caesar, care locuia aici, n-avea nimic de-a face cu martiriul ei?

Mai ieșise odată în evidenţă cu o declaraţie ce nu prezenta încredere; dacă mai chema acum și poliţiștii la o intervenţie trasă de păr, și-ar fi pierdut orice credibilitate pentru viitor.

Dacă voi mai avea totuși un viitor.

La etajul al treilea, ajunsă în faţa ușilor grele din lemn de stejar date cu baiţ alb, Klara trebui aproape să râdă de naivitatea ei. Era complet nepregătită.

Ce-ai vrea să faci acum, tu, vită proastă?

Cumva să suni?

Sau să cauţi sub preș după o cheie de rezervă?

Ca într-un film de la Hollywood, să rulezi în cap combinaţii de numere, pentru a anula sistemul de alarmă care sigur exista aici printr-o potrivire întâmplătoare de ultim moment?

Ce prostii! Poate ar trebui să deschid ușa…

Klara trase aer în piept de parcă ar fi vrut pentru un moment să se scufunde sub apă. Respiraţia i se opri pentru o secundă, iar odată cu

ea, și abilitatea de a gândi. Oricum ar fi întors-o, pe-o parte și pe alta – ceea ce tocmai trăia nu putea fi întâmplător.

Nimic în noaptea asta nu e din întâmplare!

Căci cea mai puţin probabilă dintre variante tocmai se materializase. Ușa locuinţei de la etajul trei de pe strada Pestalozzi 44 era descuiată și se lăsa deschisă înspre interior printr-o apăsare delicată.

55

Jules

Leșinul durase două zile. Poate erau numai două secunde.

Jules nu mai avea deloc măsura timpului. I se scursese împreună cu sângele care formase o baltă sub corpul său, în camera de oaspeţi. Când îşi reveni, cu o senzaţie de frig fără precedent peste tot, a realizat că ar fi irosit secunde importante să privească în urma pârâiașului sângelui său ce se scurgea pe parchetul din lemn de stejar. Dură o vreme până realiză că sângele-i curgea pe mobilul pe care îl aruncase înapoi în cameră, înainte de actul lui de salvare.

Cum de tânărul criminal nu-l luase cu el?

Poate pentru că se gândise că el nu mai putea fi ajutat.

Jules nu înţelegea cum de mai putea să respire, fiind înjunghiat în lateralul coastelor, dar aparent niciun organ vital nu fusese atins.

Apucă o pernă mică care căzuse de pe salteaua răsturnată, rupse faţa de pernă și o presă pe rană. Apoi se ridică.

Clătinându-se, se ţinu de dulap până la ușă, se împiedică pe hol până la ieșire. Cu degetele-i tremurând febril, i-a fost și mai greu să introducă cheia în yală, în cele din urmă reușind să descuie ușa locuinţei.

Dacă trebuiau să fugă sau dacă reușea să pună criminalul pe fugă, ușa ar fi trebui să stea deja deschisă.

Formă 110, dar auzea doar anunţul frustrant de dinainte:

— Vă rutgăm, așteptaţi! Linia de urgenţă a poliţiei din Berlin. Pentru moment, toate liniile pentru preluarea apelurilor urgente sunt ocupate. Vă rugăm, nu închideţi! *Please hold the line! Police Emergency Call Departament. At the moment…*

Iritat, închise iar și apăsă pe clanţa de la camera copilului.

Cuprins de frisoane, începu să aibă halucinaţii.

Îl văzu pe Valentin pe masa de autopsie. Și pe Fabienne chiar lângă el. Ucisă de mâna unui nebun care-i tăia gâtul cu un cuţit.

— Fabienne! urlă el prin ușa care, după cum era de așteptat, era închisă.

În circumstanțe normale s-ar fi aruncat împotriva-i atât de mult, până când ar fi împins la o parte dulapul, patul sau celelalte piese de mobilier, chiar dacă l-ar fi costat un umăr dislocat. Dar cu plaga deschisă, asta nu era posibil.

Strigă:

— Micuţo, nu-ţi fie frică!

Deși chiar el intrase în panică. Se gândi la cum o lăsase pe Fabienne pentru prima oară să meargă singură la școală. Cum o urmărise tot drumul, fără ca ea să-l poată vedea. Cum se jurase s-o apere de toate ororile lumii.

Și cum eșuase.

— Dacă-i atingi doar un fir de păr, te omor! strigă el prin ușă. Spune-mi ce vrei și-ţi dau! Dar lasă fetiţa în pace!

Faţa de pernă se îmbibase deja complet, sângele proaspăt picurând pe podea, formând un alt pârâiaș care curgea înspre hol.

Jules privi la șosetele sale și aprobă.

Pârâiașul îi arătă calea.

Se hotărî și se grăbi înapoi în camera de oaspeţi. Își scoase șosetele, care erau de asemenea însângerate, cioburile becurilor fiind încă înfipte în pernuţe și călcâi.

Era norocos că nu simţea acea durere, altfel ar fi alunecat. Probabil că răceala glaciară a pietrelor îngheţate de pe cornișă amorţise orice rană.

Jules se aplecă a doua oară peste pervazul ferestrei, ţinând încă o dată cablul electric lipit de pereţii exteriori, care mai mult îl încurca decât îi asigura calea.

Mobilul său, pe care îl avea băgat în buzunarul cămășii de sub pulover, suna, dar asta era acum mai puţin important. Mai întâi trebuia să încerce să nu moară la traversarea peste vulturul împietrit.

Stătea cu spatele la stradă, așa cum văzuse în filme, dar prefera mai degrabă să aibă în faţă tencuiala grunjoasă decât un abis.

Ca un dansator pe pojghiţă de gheaţă.

Dacă l-ar fi observat cineva de jos, l-ar fi considerat fie spărgător, fie sinucigaș.

Vântul îi sfâșia hainele, dar el reuși.

În sfârșit, ajuns la nivelul camerei copilului, Jules realiză că

riscul de a aluneca nu era cea mai mare problemă.

Oare ce ar fi trebuit să facă atunci?

Normal că fereastra era închisă. Și Jules nu putea să facă nicio mișcare pentru a sări în cameră.

Își apăsă ambele palme pe fereastră și privi prin ea. O comodă mică era strâmb înţepenită sub clanţă și obstrucţiona accesul.

Atunci apăru chipul tânărului în faţa lui Jules la fereastră, iar asta aproape că îl dezechilibră.

Dumnezeule mare!

Jules lovi cu pumnul în sticlă, care, deși doar într-un singur strat, era prea groasă pentru a putea fi distrusă fără un obiect contondent.

— Las-o-n pace! strigă el și lovi din nou.

Nu reuși nici de data asta. Jules avea impresia că ar fi putut citi în privirea Killerului prea tânăr cum acesta cugeta. Poate ar fi trebuit să deschidă fereastra și să-l împingă. Sau poate era prea mare riscul să-i faciliteze intrarea.

Străinul se întoarse, Jules observă o mișcare neliniștitoare. Văzu cum Killerul se aplecă asupra patului cu cuţitul în mână. Ploaia se porni iar. Mai violent ca niciodată.

Imaginile se șterseră din faţa ochilor lui Jules. Mai vedea doar un corp mare, care părea că ridică din pat un corp mic, nemișcat.

— Fabienne! strigă el, în timp ce mobilul suna, iar asta îi oferi soluţia.

Grabnic, Jules își băgă mâna pe sub pulover și-l scoase din buzunar.

Își pierdu echilibrul pentru că aproape scosese și scrisoarea de adio a Daianei, ceea ce nu ar fi vrut nici în situaţia aceea extremă. Îl costă una, două secunde preţioase și, cu conștiinţa că prin asta ar fi putut să mai distrugă încă o viaţă, lovi cu muchia telefonului în fereastră. O dată, de două ori, până când sparse sticla groasă, suficient încât să împingă cu umărul. Cu întreaga greutate se prăbuși prin geam în interiorul camerei copilului.

56

Lupta nu dură nici măcar zece secunde.

Jules îl acapară pe intrus cu greutatea lui corporală. Se rostogoliră peste o mare de cioburi de sticlă, ceea ce făcu imposibil ca Jules să înţeleagă dacă fusese nimerit încă o dată de criminal sau dacă se rănise în cioburile de pe podea.

Fabienne! strigă el exasperat, dar doar în gând, când văzu cum nebunul voia să ajungă la patul copilului, ţinând cuţitul în mână.

— Las-o-n pace! urlă cu o voce surprinzător de profundă pentru corpul său mic. Nu-i fă nimic!

În semiîntunericul întrerupt doar de lumina lămpilor stradale, Jules nu putea să vadă dacă era rănită. Fără niciun dubiu, ea era prioritară.

Trebuie s-o protejez. Cu viaţa mea. Trebuie s-o protejez, eu…

Jules se aruncă pe pat cu conștiința că va fi tăiat încă o dată de cuţitul de bucătărie, de astă dată cu consecinţe letale, dar tot ce simţi era un curent de aer. Vântul răbufnea ca un uragan prin camera copilului, din cauza ferestrei care nu mai reprezenta un obstacol. Killerul dărâmase comoda și fugise din cameră.

Pentru a lua noi arme?

Sau întăriri?

Sau pentru ca…

— Jules abia se încumeta s-o gândească, pentru că astfel de gânduri, dorinţe, nu se îndeplineau niciodată – *Sau pentru ca să plece?*

Pașii grei de pe casa scării o sugerau. Și poarta care se trânti cu zgomot undeva jos era un indiciu.

Sau o manevră de disimulare.

— Tati?

Jules își ridică capul.

— Șșș! dulceaţa mea, șșș! Totul e bine, totul e bine.

Îi mângâie capul și speră să nu facă nicio promisiune falsă, care s-ar fi sfârșit cu moartea ei.

Dacă individul se întoarce.

Dacă s-ar fi întors.

— L-ai trimis acasă, tati? întrebă cea mai minunată fiinţă din lume, care-și ţinea chipul ascuns sub plapumă.

Plângând, sughiţând.

— Da, dulceaţa mea! şopti el, cu frica de a nu-l ademeni iar pe Killer cu o voce sonoră.

Dar și pentru că-i venea greu să vorbească tare.

Jules încercă să-și pună ordine în gânduri, care păreau să i se scurgă din cap ca sângele din rană.

Dumnezeule mare, dar cine să fi fost ăla? Și ce voia?

Telefonul lui sună din nou, iar de această dată răspunse:

— Ei bine, în sfârșit, băiete! Sunt pe drum spre tine, spuse tatăl său. Ce s-a întâmplat?

Existau o mie de răspunsuri la acea întrebare, dar Jules nu se simţea în stare să ofere vreunul, prin urmare doar icni succint:

— Îţi explic când ești la mine.

— OK, deschide-mi!

Jules trase perdelele din faţa ferestrei distruse, pentru a-i opune măcar o mică rezistenţă aerului rece. Apoi roti termostatul la maximum și se lăsă la pământ.

Cu spatele sprijinit de calorifer, privi spre hol și simţi cum puterile îi dispar, dar încă rămase conștient. Suficient de mult, până când putea fi sigur că, în ziua aceea, nu eșuase.

Nu și de astă dată.

— Ușa e deschisă, spuse el, şi auzi deja pași la intrarea în casă.

În speranţa că nu îi aparţineau lui Killer, îl rugă pe tatăl său să mai rămână pe linie.

57

Klara

Nu în vin, ci în violenţă se află adevărul.

Klara îşi aminti de acea propoziţie de parcă tatăl ei i-ar fi spus-o abia ieri și nu cu decenii în urmă, în locul unei povești de adormit.

Încă îi mai putea simţi parfumul lemnos de la aftershave, înţepăturile pe obraz când o săruta, și îi auzea vocea ușor spălăcită de alcool, care mirosea a tutun și vin, un amalgam de arome de la care i se făcea rău până și azi.

— Imaginează-ţi că prietena ta cea mai bună e atacată de doi băieţi în metrou. Îi sparg nasul, tu ce faci?

— Intru între ei, îi răspunsese pe atunci tatălui ei cu o convingere desăvârșită, iar acesta o pedepsi cu o privire acuzatoare.

— Asta o spui așa lejer! Orice idiot poate să arunce vorbe mari și să comenteze ceva despre curaj civil.

Cuvinte care atunci nu-i spuneau nimic. Abia ani mai târziu i se dezvălui înţelesul însumat al mesajului pe care el vrusese să i-l transmită.

— Dar doar când ești cu adevărat supusă violenţei, adevăratul Eu iese la suprafaţă. Violenţa! – ridicase el degetul arătător. Violenţa îţi îndepărtează masca de pe chip. Te împinge să acţionezi. Bum!

Plesnise din palme, iar ea se chirci în pat.

— Vezi tu, dacă te sperii așa, nu poţi chibzui sau cântări opţiunile. Prezentul se decide în fracţiuni de secundă: O ajuţi pe prietena ta? Sau fugi?

Violenţa! răsună vocea din trecut în urechea Klarei, astăzi, zeci de ani mai târziu. Ce faci atunci când o experimentezi?

Astăzi i-ar fi putut da tatălui ei un răspuns clar: Nu fugea. Rămânea pe loc. Se supunea pericolului, poate pentru ultima dată în viaţa ei, dar, în orice caz, într-un moment în care era mai aproape ca oricând de moarte. Acolo, la etajul al treilea, în acea locuinţă a construcţiei vechi, aristocratice, cu cele șapte camere care îi declanșau un déjà vu dezgustător.

Pe drumul ei pe coridor înspre bucătăria din living, i se părea că imaginile de pe pereţi îi șopteau; fotografii alb-negru interschimbabile, cum se puteau cumpăra la magazinele de bricolaj, mult prea ieftine pentru construcţia veche renovată luxos. Covorul gri de la picioarele ei vorbea cu intensitatea unei discuţii de cameră, de unde, dimpotrivă, masa din bucătărie aproape că-i striga:

— Bine ai revenit!

— N-am mai fost niciodată aici! protestă ea, de parcă mobila acelei locuinţe avea într-adevăr un suflet în faţa căruia trebuia să se justifice.

Nu exista nimic care să-i sară în ochi.

Totuși, vechiul frigider Coca-Cola sau canapeaua gri ar fi trebuit să o provoace. Cerule, cine avea o canapea în bucătărie?

Klara trecu printr-o ușă glisantă în camera de dineu, în care era o masă finisată dintr-o placă din lemn de nuc. Își lăsă mâna să alunece pe rosturile de la muchia mesei, trecu peste suprafaţa șlefuită, dar nici aici nu exista nimic care să-i aducă aminte clar de acea noapte în care sinuciderea ei fusese pecetluită.

Într-o vitrină deschisă era fotografia înrămată a unui bărbat tânăr, bărbos, în scaun cu rotile. În spatele lui, un tip uscăţiv cu ochi triști, poate îngrijitorul său.

Niciunul nu semăna nici pe departe cu Yannick.

Totuși, biblioteca cu o selecţie de romane poliţiste, ordonate alfabetic după numele autorului, spunea:

— Vei vedea, Klara. Îl vei vedea.

Asta și făcu.

Nu în sufragerie, nu în camera mică, în care stăteau un

computer și un arbore de cauciuc muribund. Și nici în baie. Ci la următoarea ușă.

Îl recunoscu după opera de artă de pe perete.

Pumnalul de samurai!

Privirea ei alunecă asupra noptierei. Mai exact, spre întrerupătoarele care erau încorporate în poliță, dintre care unul fusese deja comutat. Din cauza căruia apa din pat strălucea roșiatic.

Să cred că e prima oară când ți-ai tras-o pe un cadavru, ori…?

În același moment în care mobila încetă din a-i striga „bun-venit!”, când amintirea se stabili ca o căpușă pe victima ei, Yannick începu iar să-i vorbească.

Auzi o voce, răsuflarea lui, îi simți prezența. Încetul cu încetul conștientiza că făcuse o greșeală fatală când intrase în dormitor și se întoarse spre ușă.

58

Jules

— Așadar, liftul tău de rahat iar e stricat! Am nevoie de un aparat cardio-pulmonar când ajung sus, boscorodi tatăl său, care dăduse curs rugăminții lui și rămase la telefon.

Jules auzi pașii grei pe casa scării și închise apelul. Puțin mai târziu, pardoseala din fața ușii de la intrare scrâșni.

— Alo? răsună dinspre intrare.

În locuința veche ecoul se transmise dintr-o cameră într-alta și părea că devine mai puternic, în loc să se piardă, dar acum nu mai conta asta, căci micuța era oricum trează.

— Sunt în camera copilului! strigă Jules. La Fabienne!

O mângâie drăgăstos pe spate, în timp ce ea încă își ținea capul îngropat sub cuvertură.

— La Fabienne? Ce naiba…?

De cele mai multe ori, Hans-Christian Tannberg purta pantofi sport. Acum călcau tălpi de piele pe cioburile de la becuri de pe podea.

— Ce se întâmplă aici? voi să știe vocea care, dintr-odată, căpătă un chip, iar acela nu era chipul tatălui lui Jules.

— Tati? strigă fetița uimită.

— N-avea frică! spuse Jules și voi s-o oprească când dădu să-și tragă cuvertura peste cap, pentru a nu-l vedea pe bărbatul care apăru brusc în tocul ușii.

— Cine sunteți? întrebă bărbatul înalt, cu trăsături simpatice și

costumul udat de ploaie.

Un bărbat de care multe femei s-ar îndrăgosti, gândi Jules.

— Tati! strigă fetiţa.

Reușise să-și scoată capul de sub cuvertură.

Dar ea nu se uită la Jules, ceea ce-i provocă un junghi. Chiar dacă îi înţelegea comportamentul, fără niciun motiv obiectiv ca el să fie gelos. Nu după un timp atât de scurt. Dormise tot timpul; fusese prinsă în visele ei febrile.

Nu avem nicio legătură încă. Nici măcar nu știe câte am făcut pentru ea în noaptea asta.

— Tati! strigă ea din nou și încercă să se sustragă din braţele lui Jules pentru a ajunge la bărbatul din ușă.

La tatăl ei drag.

59 Dvident că micuţa nu era Fabienne. Nici măcar nu-i semăna fizic; Jules era conștient de asta. Dar încercarea de a-i proteja viaţa în acea noapte, cu propria viaţă dacă ar fi fost nevoie, îl ajutase să-și imagineze că își proteja propria fiică. Și în toată acea agitaţie, ea îi apăruse ca o vedenie.

Micuţa mea fetiţa!

Copila de șapte ani încercă să se îndrepte. Oboseala febrei, care o ţinuse ca într-o transă în ultimele ore, cedase locul unei descoperiri înfricoșătoare, pe care Jules i-o putea citi în ochii plini de frică: bărbatul care în ultimele ore-i stătuse mereu la capul patului, care-o mângâiase, îngrijise și chiar îi asigurase medicamentele, era un străin desăvârșit.

— Cine sunteţi? întrebă bărbatul din ușă, de asemenea palid de frică și cu buza de jos tremurândă. Ce vreţi de la noi?

— Rămâi pe loc! îi ceru Jules fetiţei, în timp ce ţinea cuţitul pe care Killerul mult prea tânăr îl pierduse în fuga lui din camera copilului.

— Dar vreau la tati meu!

— Nu, micuţo!

Jules îi arătă lama.

— Nu vrei asta.

Ochii ei se măriră și mai mult. În scurt timp aveau să apară și lacrimile.

— N-avea frică, Amelie, n-avea frică…! strigă bărbatul din ușă, dar era prea laș ca să facă vreun pas în cameră.

Jules clătină din cap și râse trist.

— Așa cuvinte din gura dumneavoastră pentru o fetiță? Cine ar fi crezut?!

Gesticulând cu cuțitul, îi dădu de înțeles că ar trebui să se retragă un pas.

— Haideți, Martin, noi doi mergem în baie!

Dacă nu se înșela, era singura cameră care se putea încuia.

Într-un final, era prima sa noapte aici și nu era foarte familiarizat cu locuința Klarei.

60

Klara

— „Privind adânc în întuneric", șopti Klara, în timp ce se întorcea spre ușă. „Stat-am mult astfel, întrebând, temând, ezitând, visând vise ce niciun muritor nu s-a încumetat să le viseze vreodată înaintea-mi".

Poezia lui Edgar Allan Poe o liniștea.

Alunga vocea lui Yannick din cap. Și acea situație care era descrisă în strofă – un om bătrân care deschide ușa de la intrare la miezul nopții și privește în gol, deși tocmai bătuse cineva – și-ar fi dorit-o și ea în acel moment.

Să fie întuneric acolo – nimic mai mult.

Și ei i-ar fi plăcut să privească în gol. Să nu vadă pe nimeni stând în ușa de la dormitor. Niciun Yannick. Niciun Martin, niciun alt bărbat care ar fi vrut să-i facă ceva. Deși ar fi trebuit să audă pașii greoi venind.

Evident, era prezent. Zâmbind sigur de sine, deși cu o urmă de surprindere, de parcă era uimit s-o întâlnească aici, încă atât de târziu.

— Yannick, îi scăpă ei, văzându-i fața familiară și urâtă.

— Ei bine, ia te uită! spuse el și râse.

Ca prin transă, Klara apăsă pe iconița telefonului de pe smartphone și formă 110. Apoi se gândi dacă ar fi reușit să desprindă pumnalul de pe perete înainte ca Yannick să-l apuce și se decise să nu riște. Alergă în baia de alături pe lângă patul cu apă în a cărui saltea transparentă, care ajunsese să lumineze verzui, văzu plutind un os de șold. Voia să se predea. Dar își veni în fire, închise ușa de la baie și avu noroc. Fără să fie pus în așteptare, un operator intrase imediat pe fir.

— Veniți repede, strada Pestalozzi 44, etajul trei!

Încercă să tragă zăvorul, dar Yannick fu mai rapid și împinse ușa

înlături.

— Vrea să mă omoare!

Se trase îndărăt pe gresie.

Yannick rămase în tocul ușii, ca atunci când ieșise din baie, doar că acum privea în baie, în timp ce ea se ghemuia în duș. Pumnalul era în mâna lui; după cum era de așteptat, îl scosese din teacă.

De data asta nu-mi va tăia doar nara.

Yannick o privea de sus. O observa ca un spectator la cinematograf, pentru care, deși era interesat de desfășurarea poveștii, genericul de final n-avea vreo însemnătate.

— Care-i motivul apelului dumneavoastră? voi polițistul să știe.

— Sunt amenințată! spuse ea cu telefonul lipit de ureche, iar Yannick își încruntă fruntea distrat.

— De către cine, dragă? întrebă el în șoaptă.

Atât de încet, încât vocea lui sigur nu fusese captată de aparatele de înregistrare ale poliției. Era și motivul pentru care stătea la distanță.

Încă.

— Nu-ți fac nimic, minți el. Asta nici măcar nu-i locuința mea. O să dispar mult înainte ca polițiștii să se pornească măcar.

— Individul are o armă, vorbi Klara în continuare la telefon. Vrea să mă omoare.

Yannick, care stătea liniștit în ușă, rânji și mai vivace.

— N-ai înțeles nimic, târfă proastă! *Eu* n-am fost niciodată adevărata amenințare pentru tine. Pentru mine ai fost doar o trecere drăguță de timp. Nu te-aș fi omorât niciodată, dar acum nu-mi rămâne de ales!

— Puteți sta undeva în siguranță? întrebă bărbatul de pe linia de urgență, o idee cam neprofesionist.

Părea nervos.

— Nu… poate. Nu știu, se bâlbâi Klara, calculând că, în orice moment, Yannick – sau Caesar sau Jo, indiferent cum l-o fi chemat pe psihopat cu adevărat – îi va smulge telefonul din mână.

Dar încă își păstra calmul. De aceea Klara își folosi în continuare ultima șansă și strigă, deși pentru asta, de fapt, nu exista niciun motiv, căci șantajistul ei ucigaș încă nu se mișcase.

Totuși urlă în continuare:

— O, Dumnezeule, vine! M-a găsit, el…

Atunci îşi apucă din spatele curelei arma lui Hendrik, pe care o luase cu ea din parcare și o fixase întrebată pantalonilor și spatele ei, și ţinti.

Și trase de trei ori în pieptul lui Yannick.

61

Mai sunteţi pe fir, alo, sunteţi bine?

Poliţistul de pe linia de urgenţă părea și mai agitat ca înainte, acum că auzise împușcăturile.

Klara încercă să-i ofere un răspuns. Deschise gura, mișcă limba, se auzi vorbind ca de sub un clopot.

— Da, da, sunt încă aici. Dar nimic nu e bine, o Dumnezeule, nu va mai fi niciodată bine!

Făcu un pas înainte, ajungând chiar în faţa lui Yannick, care o privea uimit. Căzut la podea, se sprijinea de caloriferul din baie pe care atârnau prosoape. Braţul lui drept tremura. Un mobil îi căzuse din mână și stătea întors pe gresia care imediat avea să se coloreze în roșu.

Klara trase panicată aer în piept. O dată, de două ori, de trei ori, din ce în ce mai rapid. Imediat ce-și umplea plămânii, ţiuiturile sinusoidale din urechea ei pe care explozia armei de foc le provocase luau o pauză.

— Alo? Rămâneţi liniștită! Suntem pe drum înspre dumneavoastră.

— Mulţumesc! spuse ea și începu să plângă în hohote. A fost legitimă apărare, spuse ea, şi credea în minciună, care nu era o minciună, căci dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost ea întinsă acolo în locul lui Yannick. N-am avut de ales.

Cedă. Nu era nici șaradă, nici teatru. Toate emoţiile ei negative reprimate în ani întregi se descărcau. Trebuia să se gândească la Martin, la filmarea din Le Zen, la multele oase rupte, hematoamele, umilinţele; la cum o „licitase" astăzi. Povara trecutului atârna ca plumbul de umerii ei mult prea mici. Reuși cu greu să treacă peste bărbatul muribund de la picioarele ei, care se culcase cu ea, ca mai apoi să-i picteze pe perete data morţii chiar cu sângele ei. Când se întoarse în dormitor și văzu rămășiţele victimei lui Kalendar-Killer înotând în patul cu apă, cedaseră din toţi rărunchii.

Klara se bâlbâi, strigă și plânse, urlă ca o pisică sălbatică și bolborosi ca un înecat. Nimic din cele pe care le spuse nu aveau vreun sens.

— Ajungem imediat la dumneavoastră! încercă s-o liniștească polițistul de la 110, doar că nu vocea lui era cea care-o făcu să se abțină.

Ci sunetul apelului în așteptare din mobilul ei, pe care-l înlocui apoi cu propria bătaie alertă a inimii. Klara își șterse lacrimile cu antebrațul și privi ecranul. Nici măcar o găleată cu apă înghețată nu ar fi putut s-o revitalizeze.

Știa: dacă de la acel număr intra un apel la ora aia, atât de târziu după miezul nopții, trebuia să se fi întâmplat ceva și mai înfiorător decât ceea ce tocmai trăise.

62

*A*lo, doamna Vernet?

— Da.

Klara era deja pe fugă. Din locuință înapoi pe casa scării. Nu auzea nicio sirenă, deci poate mai avea o șansă să fugă.

De la un loc al faptei la altul.

— Ce s-a întâmplat?

Klara se grăbi în jos pe trepte. Trecu pe lângă o femeie în cămașă de noapte, care trebuia să fi fost trezită de împușcături, iar acum, albă ca varul, se retrase în locuința ei când Klara fugi pe lângă ea.

— Elizabeth Hartmuth, sunt mama lui Vigo, spuse femeia inutil.

Klara îi salvase contactul ca „BABYSITTER".

— Ce se întâmplă cu Amelie? o întrebă Klara.

Doamna Hartmuth era o femeie binevoitoare, dar teribil de înceată. Făcea totul cu o lentoare aproape insuportabilă.

Vorbea lent, mergea lent, iar Martin o ironizase deseori că și la gândit ar fi fost întrecută de Vigo.

— Ei bine, ăsta e motivul apelului meu. Nu sunt sigură, cred că trebuie să sun la poliție.

— Cum așa? Ce s-a întâmplat?

Klara se afla iar pe strada Pestalozzi. Încă nicio sirenă. Nicio lumină albastră. Doar o lapoviță ușoară, care îngheța pe pavaj și transforma fiecare mișcare într-o plimbare cu sania.

— Vigo e smintit. A coborât desculț, cu sânge pe mâini și haine. Vigo, ce… nu, lasă asta, te rog…

Evident, tânărul de șaisprezece ani nu ascultase de mama sa și telefonul era acum în mâna lui. O informă pe Klara mult mai rapid și

clar decât mama lui:

— Trebuie să veniţi imediat acasă, doamnă Vernet!

Klara alergă la colţul străzii. Alunecă pe trotuarul nepresărat cu sare, se ridică iar, alergă mai departe. Un cuplu vesel, chicotind, se ţineau unul de celălalt. Încercă să nu cadă pe polei și ambii amuţiră când o văzură pe Klara. Plângând, şchiopătând, cu arma încă în mână, după cum și-a putut da seama că arată când își văzu oglindirea într-o vitrină publicitară de pe trotuar. Klara trebui să se forţeze să nu urle în telefon.

— Ce se întâmplă cu Amelie? puse singura întrebare importantă pentru ea.

Și primi de la Vigo unul dintre cele mai teribile răspunsuri pe care le poate primi o mamă:

— Nu știu.

Klara rămase pe loc. Privea fix la vitrina puternic luminată a unui butic cu haine de cașmir, în care nu exista vreun palton s-o mai poată încălzi vreodată, dacă cele mai groaznice temeri ale ei aveau să fie confirmate.

— În jurul orei opt era în pat, spuse Vigo. M-am întins în camera de oaspeţi, era cu siguranţă trecut de zece, când am fost speriat de o bubuitură. Mai întâi am crezut că Amelie dărâmase un pahar. Așa că m-am trezit și am vrut să mă duc în bucătărie, dar acolo era un străin care vorbea la telefon.

— Cine?

— Asta nu știu. Cred că un hoţ. Mai întâi m-am gândit că ar fi soţul dumneavoastră sau vreun prieten, dar a spus: „Toţi din casa asta sunt sortiţi morţii”. Spre norocul meu încă nu mă observase atunci.

Klara voia să strige, dar o frică primordială, pe care doar o mamă o poate simţi cu puţin înainte de a pierde ce are mai scump în viaţă, îi sugrumă vocea.

— Eu n-am mobil și dumneavoastră n-aveţi reţea fixă, doamnă Vernet.

Ironic, Martin se plânse mereu că băiatul nu avea telefon mobil, dar ea se liniștise cu ideea că dacă se întâmpla ceva cu Amelie, tot ce trebuia să facă era să traverseze curtea până la mama sa.

— Așa că am vrut să vin la mama mea, să cer ajutor.

Vocea lui se piţigăie.

— Dar tipul a auzit cum a zornăit cheia în ușă. Așa că m-am

ascuns de el dintr-o cameră în alta, mereu acolo unde el nu era. Am luat somnifere din baie, pentru a i le amesteca în suc. M-am și înarmat chiar cu un cuţit, dar atunci Amelie începu să urle și tipul a intrat în camera ei cu o armă. O, cerule, mi-aș fi dori s-o pot proteja pe Amelie!

Klara închise ochii. Auzi o dubă cum trece pe lângă ea, simţea burniţa pe faţa ei, stropi mari de ploaie pe gât care picurau de pe o marchiză oarecare deasupra capului ei, și era ca paralizată. Incapabilă să mai facă măcar un pas.

— Trebuie să mă credeţi, n-am vrut s-o las singură pe Amelie. Chiar azi, cred că nu se simţea prea bine. Dar nu se putea altfel, a vrut să mă omoare, pentru numele lui Dumnezeu, m-am ascuns sub pat, însă m-a găsit. Atunci am încercat să cobor pe fereastră. Îmi pare rău, chiar trebuie să ajungeţi imediat acasă!

O spuse pentru a doua oară, iar Klara nu trebui să audă mai mult. Acela era cuvântul ei cheie.

Acasă.

Klara închise, alunecă mai departe în direcţia străzii Kant. Totuși, trecuse cu taxiul pe lângă o staţie de taxiuri, *sau nu?*

Pentru siguranţă, deschise registrul de apeluri din telefonul ei. Derulă apelurile trimise, chiar ieri chemase un taxi la ea acasă, lângă lacul Litzen. Prin urmare, trebuia să apese doar pe reapelare, ceea ce ar fi mai rapid decât să caute numărul pe Google.

OK, aici era!

Iar alunecă, dar de data asta își ţinu echilibrul.

Apelul la Taxi Berlin. Chiar al doilea număr format. După cele aproape douăzeci de încercări de mai devreme pentru al apela pe Jules.

Ah, Jules…

Gândul de a fi pusă din nou într-o situaţie pe care singură n-o putea gestiona îi provocă un junghi adânc.

Înghiţi. Se gândi la însoţitorul ei de care avea nevoie acum mai mult ca niciodată.

Pe drumul spre casă.

Dacă erai femeie, cel mai periculos drum din lume. Klara ajunse pe strada Kant, privi în jur după taxiuri și descoperi staţia unde așteptau două mașini.

Trebuia doar să treacă de semafor, doar câţiva metri, totuși se opri. Împietri ca una dintre acele atracţii turistice care nu se mișcă atât timp cât nu le aruncă cineva bani în pălărie.

Lista de apeluri, gândi ea.

Ceva era greșit.

Cum poate apelul la taxi de ieri să fie deja al doilea număr pe care l-am format?

Klara stătea pe refugiul din centrul intersecției. Ridică încă o dată ecranul în fața ochilor. Șterse lapovița care se lovea de ecran.

Și nu-l găsi.

Apelul la linia pentru însoțire!!!

Realizând ce se întâmplase, Klara simți că ceva se rupe în ea.

— Nu-i o coincidență, icni ea, în timp ce primul taxi din stație plecă, fără ca ea să găsească puterea să ridice mâna.

Nimic din cele ce se întâmplaseră în ultimele ore nu fuseseră la întâmplare.

Nici spargerea mașinii lui Martin, care servise pentru a obține cheia locuinței ei de lângă lacul Litzen. Cu siguranță, nici faptul că Jules fusese exact cel cu care vorbise astăzi pe linia telefonică pentru însoțire.

Klara apăsă pe reapelare și se simți ca într-un vis din care nu avea să se trezească vreodată.

Ăsta mi-e purgatoriul.

Prinsă la infinit într-o convorbire cu un însoțitor care îi explica iar și iar adevărul îngrozitor pe care mintea ei va refuza să-l înțeleagă vreodată.

Oricât de bine i-ar fi descris Jules coșmarul.

63

Jules

Ședea în întuneric pe podeaua bucătăriei. Toate luminile din locuința Klarei și a lui Martin erau stinse, perdelele erau trase. Așa se putea concentra ușor. Să respire mai bine împotriva durerii pe care tânărul i-o împlântase cu cuțitul.

Mult timp nu-i mai rămăsese, de asta era sigur după ce-și apăsase deja al treilea prosop pe rană, iar sângerarea nu se diminua.

Îi devenea foarte clar faptul că, acum, toate-și găseau sfârșitul. Și Klara încerca să ia legătura cu el atât de repede.

— Ce se întâmplă cu Amelie? puse ea, în mod logic, singura întrebare care putea fi de interes pentru o mamă în situația ei, în momentul în care Jules răspunse la apel.

Cândva tată, Jules era reticent s-o supună torturii, dar poate că

asta era ultima ocazie să-și vorbească unul altuia, iar el trebuia pur și simplu să știe:

— Cum aţi aflat?

— Vreau să știu ce…?

— Vă spun imediat. Veţi primi toate răspunsurile, Klara. Vă jur! Dar doar după ce îmi spuneţi de unde știţi.

Ea era în câmp deschis. În fundal, mașinile foșneau pe lângă ea. Conduse de oameni care nici măcar nu se uitau la femeia ce urla pe marginea străzii.

Ce păcat!

Dacă New York era orașul care nu doarme niciodată, atunci Berlin era locul în care Jules nu voia să se mai trezească niciodată.

— Apelul meu nu a fost o neatenţie, spuse Klara în cele din urmă.

— Nu?

— Nu. Telefonul meu nu s-a deblocat în buzunar când mă căţăram pe stâncă. N-am sunat întâmplător la telefonul pentru însoţire.

— Dar?

— Dumneavoastră aţi fost acela. Dumneavoastră m-aţi sunat pe *mine,* nenorocitule! Și acum vreau să știu de ce. Ce se întâmplă cu Amelie?

Jules încuviinţă, recunoscând.

— Bravo! M-am gândit totuși că vă veţi da seama mai devreme.

— CE SE ÎNTÂMPLĂ CU FIICA MEA?

Klara răcnea acum, iar Jules o pedepsi în cel mai crunt mod.

Închise.

Trei secunde mai târziu telefonul vibră iar în mâna lui.

— Putem vorbi acum în liniște?

— Nu, da, eu nu sunt…

— Sunteţi agitată, înţeleg asta.

Chiar eu sunt atât de liniștit pentru că deja am pierdut un litru de sânge.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, fiindcă acest lucru este foarte important acum. Aveţi dreptate, nu m-aţi sunat dumneavoastră. Eu v-am ales numărul.

— De ce?

— Pentru a vă vorbi. Dacă aș fi susţinut că uneori îi mai

reapelăm pe cei profund labili, fiindcă le știm numărul, atunci n-aţi fi considerat și tratat atât de senin toată treaba asta; ca pe o pură întâmplare.

— Porc dezgustător, ce fel de joc bolnav jucaţi? Ce înseamnă asta?

Jules deschise gura, dar trebui să ia o scurtă pauză din răspunsul său, pentru că durerea înţepătoare dintr-o parte îi tăiase scurt respiraţia.

— Ăsta nu e un joc, spuse el într-un final. Este sinceritate amară. L-aţi întâlnit pe Yannick?

Întrebarea o dezechilibră și mai mult.

— Yannick, cum… eu…

— Răspuns sincer. Nu vă mai bâlbâiţi așa, adunaţi-vă. Laţi întâlnit?

— Da.

— Și s-a ajuns la o luptă?

— Cam așa ceva.

— Mai trăiește?

Ea se bâlbâi.

— Eu am, deci… Nu, eu…

Jules rânji mulţumit. Prima veste bună după mult, mult timp.

— Sincere felicitări! Aţi reușit!

Klara răcni iar:

— Ăsta nu-i motiv de bucurie, ăsta e cel mai rău lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată în viaţa mea!

— Nu, este cel mai bun, o contrazise Jules. Credeţi-mă, Klara! Tatăl meu merita moartea.

64
Klara

— Tatăl dumneavoastră?

Jules tocmai ce spusese asta?

— Yannick este…

Klara încă stătea pe refugiul de pe strada Kant, la doar câţiva pași distanţă de singurul taxi care mai era acolo.

În care nu se va urca niciodată, asta înţelese când văzu mașina de patrulă venind. Fără lumini albastre, fără sirenă, dar cu un ţel clar.

— Tatăl meu, exact. Un porc într-adevăr bolnav. O are pe soţia mea pe conștiinţă.

— Nu înţeleg nimic.

Mașina de patrulă se opri pe banda a doua, în faţa unei farmacii. Doi poliţiști coborâră. Armele pregătite. Răcniră ceva înspre ea.

— Asta nici că o înţelegeţi, Klara. Dar o veţi face. Chiar foarte curând.

— Voiaţi să mă întâlnesc cu el?

Și să-l ucid...?

— Lăsaţi arma jos, imediat, lăsaţi arma jos! strigau poliţiștii.

Acum auzea și sirene. Încă erau departe, dar întăririle aveau să apară curând. Să-i fi sunat cuplul vesel? Sau femeia în cămașă de noapte de pe casa scării le-o fi dat o descriere?

Nu contează.

— Atunci, aţi planificat toate cele întâmplate în noaptea asta de la bun început?

Nimic nu e din întâmplare.

Jules râse înfundat.

— Nu, eu doar am aranjat terenul de joc. Este așa cum mi-a explicat odată un *wedding planner* pe care voiam să-l angajez la nunta mea cu Daiana, la care din păcate nu s-a ajuns niciodată: „Puteţi doar să creaţi cadrul, petrecerea o dau mereu invitaţii”.

— ARMA JOS!

Poliţiștii erau doar la câţiva metri depărtare. Putea deja să le vadă nervozitatea din ochi. Verigheta pe degetul ofiţerului mai apropiat, care-și îndreptă pistolul de serviciu spre ea.

Klara îi întoarse spatele.

— Amelie mai trăiește?

— Da, normal. Ea e bine.

— Dumnezeule mare!

Își coborî capul în piept, sughiţând.

— Vă rog să nu-i faceţi nimic fetiţei mele! spuse ea și dădu drumul pistolului.

— Asta n-aș fi făcut-o vreodată, auzi ea ultimele cuvinte ale lui Jules.

Apoi ofiţerii o puseră la pământ.

65

Jules

Zece minute. Un sfert de oră poate, dacă avea noroc.

Chiar dacă se auzise de parcă tocmai era luată în primire de

polițiști. Klara ar fi mișcat raiul și iadul pentru a ajunge acasă. La nevoie ar fi venit cu mașina de patrulă care trebuia s-o ducă la secţie. Nu există forţă primordială mai mare decât părinţii al căror copil era în pericol.

Prin urmare, Jules știa că nu-i mai rămăsese mult timp, iar, în afară de asta, era mai bine să se miște, dacă nu voia să moară imediat acolo.

Pe podeaua din bucătărie.

Se propti în genunchi, apoi se ridică ajutându-se de insula din bucătărie, până când stătu drept. Clătinându-se, își pipăi drumul înapoi spre camera copilului. Deschise ușa.

Își văzu propria răsuflare.

Perdelele pe care le trăsese în faţa ferestrei sparte fluturau în vânt. Camera se răcea cu aceeași rapiditate ca trupul său.

— *Sorry,* micuţa mea! Cred că noaptea asta a scăpat puţin de sub control.

Porni lampa de pe noptieră, o figurină Elsa roz, cu lumină caldă. Amelie se târî și mai aproape de perete, ascunzându-și iarăși capul sub cuvertură.

Îngheţa. Dar normal că nu voia nici măcar să-l privească. Nu era de mirare, nici el n-o putea învinovăţi. Jules păși până la patul ei, iar ea se trase și mai îndărăt. Vorbindu-i, încercă să ajungă la ea.

— Am avut un tată rău, la fel ca tine, Amelie. Și mama mea era slabă. Așa, ca a ta. Dar azi a dovedit curaj și putere.

Îi mângâie capul prin pătură și simţi cum se crispează.

— Îmi pare rău!

Se desprinse de pat și se clătină spre ușă. Extenuat de noapte. De lupta cu necunoscutul. Și de viaţă.

În același timp, simţi ceva complet neobișnuit. Sentimentul satisfăcător al unui succes de mult tânjit, care se instaurase în cele din urmă.

Se mai opri o dată în hol, făcu un pas înapoi și o privi pe Amelie fix în ochi pentru prima oară. Ea lăsase pătura să-i alunece de pe cap. Privise în urma lui, probabil să fie sigură că plecase cu adevărat.

Ochii ei erau așa mari și nevinovaţi, de-o tristeţe profundă, pe care de azi înainte nu o va mai pierde niciodată în totalitate.

— Îmi pare cu adevărat rău! îi spuse el încă o dată. Știu că azi nu înţelegi toate astea. Și nici nu pot promite că-mi vei mulţumi într-o

bună zi, fiindcă nu vei ști din ce iad te-am salvat. Doar dacă mama ta îți va povesti cândva.

Se opri brusc și își luă la revedere, probabil cu cel mai important avertisment pe care mai putea să i-l dea pentru drum:

— Orice s-ar întâmpla, Amelie, te rog nu intra în baie.

Cu aceste cuvinte porni chiar el într-acolo. Ajuns în baie, deschise ușa, mai verifică o dată pulsul lui Martin, iar când fu sigur că nu mai trăia, își lăsă propria mână în balta de sânge de pe gresie. Înjunghiase de două ori cu cuţitul de pâine, evident mai adânc decât tânărul spărgător ale cărui prezenţă și intenţii poate că nu avea să le deslușească vreodată.

Jules privi la ceas.

Era ora 2 și 34 de minute. 30 noiembrie.

Și acea dată o scrise cu mâinile sale pline de sângele lui Martin pe peretele din baie. În caligrafia lui proprie, inconfundabilă. Cifra 1 ornată în partea de sus, transformând numărul pe care îl scrisese pe perete la prima lui crimă, cu puţină imaginaţie, într-un căluţ-de-mare.

66

Klara Trei săptămâni mai târziu *în apropierea apei.*

Nu exista altă cafenea cu un nume mai potrivit decât aceea de pe strada Knesebeck.

Klara observă cum Amelie era preocupată cu un bloc de desen într-un colţ de joacă, pe care proprietara îl aranjase astăzi special pentru cea mică, și ar fi putut începe iar să plângă.

De iubire.

Și de ușurare că nu o pierduse, deși existaseră totuși atât de multe motive din cauza cărora aproape nu și-ar mai fi văzut vreodată fiica. Toate înainte de planurile proprii. Fusese la un pas de a-și impune un sfârșit vieţii, înainte ca Martin sau Yannick să o fi făcut.

— Mă mai ascultaţi?

— Ce?

Își mută privirea de la fiica ei înapoi la bărbatul care stătea la masă, faţă în faţă cu ea.

Era într-un scaun cu rotile și arăta într-adevăr mai bătrân din cauza bărbii sale, dar Magnus Kaiser nu semăna deloc cu Yannick. Nici măcar de la distanţă.

Caesar era garantat cu douăzeci de ani mai tânăr, avea părul mai lung și mai deschis la culoare și, în ciuda handicapului fizic, părea mai

agil. Înainte de accidentul său trebuie să fi fost un fanatic al sportului.

— Da, vă rog să mă iertaţi! Fiica mea a fost până zilele trecute într-o pasă rea. De la moartea tatălui ei, abia dacă a mâncat, a băut doar puţin și a avut coșmaruri constante. Pentru mine e ca o minune că se simte așa bine acum.

— Înţeleg asta.

Caesar amestecă în cafeaua cu lapte.

Ceva îi stătea pe inimă, altfel nu ar fi rugat-o așa insistent pentru o întâlnire. Dar, în ultimele zile, Klara avusese atât de mult de-a face cu avocaţi și declaraţii, și mutatul ei, încât nu putu să se întâlnească cu el. Acum era clar că, până la proces, nu trebuia să stea la închisoare (și conform informaţiilor avocatului ei, Robert Stern, era destul de improbabil că va trebui vreodată s-o facă dacă va continua să-și susţină legitima apărare), găsise, în cele din urmă, liniștea interioară pentru a se ocupa de motivele din spatele faptei lui Jules. Și acceptă întâlnirea.

— Unde rămăsesem? îl întrebă pe Caesar.

— V-am povestit despre suspiciunea mea. După cum spuneam, eram prieten cu Daiana. Existase un timp în care aproape că am ajuns să fim împreună, ceea ce nu a fost o problemă reală. În niciun caz nu după ce-a trecut ceva timp. Am rămas amici buni.

— OK?

— Amici *foarte* buni, de încredere. Am vorbit despre toate. Și despre problemele ei cu Jules.

— Ce fel de probleme?

— Mi-a povestit despre bănuiala ei. Se temea că Jules s-ar fi încurcat în ceva ilegal.

Își trecu agitat degetul arătător peste un loc în care cuticula de la degetul mare era ruptă.

— Concret ce?

Caesar își încruntă fruntea.

— Asta n-a vrut să spună. Și exact asta m-a făcut neîncrezător. În mod normal, ne povesteam orice. Dar aici se eschiva. Avea de-a face cu tatăl lui. Și cu alte femei.

Gestica nervoasă din jurul degetului mare se oprise, în schimb mâinile lui descoperiseră pe masă un șerveţel pe care îl puteau mototoli.

— Nu mi-am putut da seama. Dar Daiana a atins un nerv în

mine. Jules se schimbase. El a fost mereu diferit faţă de toţi ceilalţi. Liniștit, foarte melancolic. Munca de la telefonul pentru urgenţe îl împovăra. Nu putea niciodată să se desprindă de cazurile lui; aducea munca acasă. Odată, a trebuit să-l duc cu mașina la o adresă, la o femeie care fusese bătută măr de bărbatul ei. Voia să verifice dacă era bine. Dacă se despărţise de el.

— A făcut asta?

— Nu. El a luat-o razna. I-am privit pe cei doi doar prin fereastra bucătăriei – soţ și soţie. Lui Jules i-ar fi plăcut să sune la ușă și să-l bată pe individ, și abia am reușit să-l opresc.

Râse trist.

— Pe atunci nu stăteam unde stau acum.

Klara bău o înghiţitură prea mare dintr-un Chai Latte, care era încă foarte fierbinte.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cum de-mi povestiţi toate astea? Majoritatea le-am aflat din presă. Doar aţi dat o declaraţie la poliţie.

El încuviinţă și privi rușinat spre blatul mesei, de parcă răspunsul ar fi stat pe farfuria cu prăjitura de care încă nu se atinsese.

— Sunt aici ca să-mi cer iertare, spuse el încet.

— Pentru ce?

— Dacă aș fi spus ceva mai devreme, cred că nu s-ar fi ajuns aici.

Își ridică iar capul.

Plângea?

— Îmi doresc să vă fi avertizat, doamnă Vernet.

Klara își înclină capul, își dădu o șuviţă de pe frunte și insistă:

— M-aţi fi putut avertiza?

— Asta e o poveste lungă.

Caesar își căuta vizibil cuvintele, mărturisind în sfârșit:

— După sinuciderea Daianei, am întreprins cercetări. După cum am spus, aveam o relaţie bazată pe încredere. Îi știam parola de la computer și puteam să-i deschid mailul de pe laptopul meu. Daiana își salvase ca ciornă scrisoarea de adio, pe care a transcris-o mai târziu.

— Și?

— Și acolo vă este menţionat numele.

Numele meu?

Conversaţia era atât de neobișnuită și cerea atâta atenţie, încât uitase complet să se uite după Amelie la fiecare minut, ceea ce Klara

recuperă acum.

Micuţa privi chiar în acel moment spre ea și îi oferi un zâmbet cu dinţișori lipsă.

— Vă rog să nu mă dispreţuiţi pentru ceea ce am făcut, îl auzi pe Caesar spunând și se întoarse spre el. Jules e... era cel mai bun prieten al meu. Chiar dacă s-a schimbat odată cu anii și a devenit mai amărât. El însuși a cunoscut răul în copilăria lui. A fost martor când tatăl o bătea și-o chinuia pe mama lui, până când ea i-a lăsat, pe el și pe sora lui, singuri cu nebunul.

Caesar apucă pentru prima oară furculiţa pentru prăjitură, o înfipse chiar în *Bienenstich20*, dar nu făcu vreun gest pentru a o mânca.

— Prin asta îmi explicase cândva complexul lui salvator și din ce cauză lucra la 112. Dar de acolo s-a născut și ura lui pentru femeile care se supun fără a se opune.

— Pe care le-a ucis! șopti Klara cu o privire către Amelie, care, din fericire, nu realiza nimic din discuţia lor.

Și anume pe 8.3, 1.7 și 30.11. Toate fiind date importante pentru femei, după cum mass-media cercetase și descoperise în timpul anchetei: Ziua Internaţională a Femeii pe opt martie, modificarea codului penal la întâi iulie 1997 (când s-a hotărât ca violenţa domestică să fie pedepsită prin lege) și introducerea dreptului de vot al femeilor la 30 noiembrie 1918.

— Ce scrie în scrisoare? îl întrebă pe Caesar.

— Promiteţi că nu mă veţi urî?

— Ce motiv aș avea?

Caesar suspină.

— Ar fi trebuit să mă duc la poliţie. Dar m-am gândit că poate sunt doar fantezii ale unei femei confuze. Totuși, cu puţin înainte de moartea ei, Daiana a fost la psihiatrie din cauza paranoiei. Cât de serios aveam dreptul s-o tratez?

Fără să știe, Caesar invocase astfel o amintire a Klarei.

Ea însăși folosise o formulare asemănătoare atunci când își întrebase avocatul dacă ar fi trebuit într-adevăr să depună mărturie la judecată.

---

[20] Prăjitură tradițională în Germania, însemnând „înțepătură de albină” (n.tr.).

— *Oare declarația mea va fi luată în serios? Este cunoscut faptul că am participat la un experiment într-o clinică psihiatrică.*

Caesar înțepă prăjitura și își continuă mărturisirea:

— Am încercat să aflu dacă e cu adevărat ceva acolo. L-am întrebat pe Jules dacă-mi poate prelua tura de la telefonul pentru însoțire.

— De unde ați știut că mă va suna?

— Asta n-am știut-o. Dar i-am arătat unde se află numerele apelantelor care au sunat deja de mai multe ori. Și unde e fișierul în care se află notițele despre griji, frici și alte informații de fond, care-i înlesnesc însoțitorului să ghideze conversația.

— Ați *sperat* că mă va suna?

Am fost momeala lui Caesar?

— Am sperat că *nu* o va face. Dar, în jurul orei 22, mi-am localizat laptopul; am un *software* pe el, în caz că este furat. Și bingo! Jules nu era acasă. M-am lăsat dus de un taxi pentru persoane cu dizabilități spre lacul Litzen, acolo de unde vedeam semnalul GPS. Când v-am văzut numele pe plăcuța de la sonerie, Vernet, am fost iar șocat. Acum știam sigur că ceva nu era în ordine.

Pauză.

Klara nu se încumeta să se miște din frica irațională că ar putea face ceva ce l-ar tulbura într-atât pe bărbatul puternic agitat, încât ar înceta să vorbească.

— Așa că am urcat cu liftul. Voiam să-l confrunt, să văd ce face acolo, într-o locuință străină.

— Dar v-a cuprins frica?

— Da.

Era vizibil rușinat.

— Poate că sună copilăresc, dar lumina de pe casa scării nu funcționa. M-am simțit dintr-odată atât de neajutorat.

— Și așa ați făcut cale întoarsă?

— Da. Taxiul meu m-a așteptat. Ajuns acasă, am observat că mi-am pierdut mobilul. Dar nu eram sigur dacă în fața ușii de la locuința dumneavoastră sau altundeva. M-am sunat iar și iar de pe cel fix, în timp ce speram că mi-a fost furat și nu a ajuns în mâna lui Jules. Mi-am trimis chiar și un SMS de pe mobilul de rezervă către presupusul hoț cu cererea de a mi-l înapoia.

— Dar nu ați sunat la poliție?

— Nu. Și asta nu mi-o iert până în ziua de azi.

Își drese vocea stânjenit.

— A fost o lașitate, știu. M-am comportat ca un copil care speră că, dacă privește în altă parte, răul dispare.

— Aţi refuzat să credeţi că prietenul dumneavoastră ar fi în stare de crimă.

El încuviinţă.

— E prea monstruos. Pur și simplu de neînchipuit. Poate mă veţi înţelege când o veţi citi și dumneavoastră.

Caesar își apucă portofelul și se îndepărtă de masă. Klara voia deja să spună că va plăti ea nota, când observă că pune un plic lângă ceașcă.

— Vă rog să nu mă urâţi! mai spuse el o dată.

Se învârti în loc și se îndreptă spre ieșire.

Klara privi în urma lui. Observă cum așteptă ca un client să-i ţină ușa deschisă, iar la scurt timp dispăru cu scaunul cu rotile pe strada Knesebeck, în afara câmpului ei vizual.

Se asigură că Amelie era încă preocupată cu desenatul.

Cu inima galopând și degetele umede de transpiraţie, pipăi foile din plic.

Apoi mai luă o ultimă înghiţitură din paharul ei cu apă, pe care și-l comandase lângă Chai Latte.

În cele din urmă deschise plicul și citi scrisoarea de adio a Daianei.

67

Dragul meu Jules, mi-aș fi dorit ca toate să se fi desfășurat altfel.

Mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată. Bănuiala mea să nu se fi adeverit niciodată. Dar ţi-am recunoscut caligrafia, abaterea arcuită cu care rotunjești un 2. Bucla de la 1, ca un căluţ-de-mare. Tu ești Kalendar-Killer. Tu lași data scrisă pe pereţii victimelor ucise de tine.

Îţi mai amintești de primul nostru sărut?

Anii frumoși, mulţi, care au urmat.

Cât ţi-am iubit scrisorile care m-au surprins mereu! Sub pernă, în frigider, prin echipamentul meu de sport. În torpedou.

M-am amuzat mereu că le semnai cu data, ca pe un contract. În fond, voiam să cred că pe-atunci legasem un pact, deși nu ne-am căsătorit niciodată.

Chiar dacă n-ai renunţat niciodată la locuinţa în care ai crescut.

Doar ai spus că, din cauza amintirilor neplăcute din copilăria ta, nu mai puteai continua să trăiești acolo, dar știam că îţi luai un repaus din când în când acolo și n-ai lăsat-o să stea goală. Toţi anii în care ai locuit la mine. Pentru că aveai nevoie de libertatea ta. Acum știu la ce ai folosit-o, iar raţiunea mea e prea limitată pentru a înţelege.

La început, mocnea în mine teama că te-ai întâlni cu alte femei pe strada Pestalozzi. Doar știam felul tău ajutător și binevoitor. Că apelurile de urgenţă pe care le preluai, tocmai de la femei, nu-ţi dădeau pace.

Tu însuţi mi-ai povestit că, uneori, după terminarea turei, te așezai în mașină și conduceai la persoanele apelante, ca să afli dacă toate au decurs bine. Pentru că nu puteai suporta golul după apelul de urgenţă și să nu știi ce s-a întâmplat după intervenţie.

Ah, dacă doar m-ai fi înșelat! Cât de ușor mi-ar fi fost să suport gelozia, în comparaţie cu ceea ce mi-a confirmat tatăl tău. În ciuda monstruozităţii, în ciuda tuturor, mă îndoiesc încă de mine și mă întreb dacă nu am fost și eu de vină. Oricum, gelozia mea m-a făcut să te urmăresc. Și așa am găsit hainele însângerate pe care credeai că le poţi curăţa pe ascuns în spălătorie. Picăturile roșii, minuscule, de pe email, care de pe mâna ta și-au găsit drum pe chiuveta pe care n-ai spălat-o destul de temeinic înainte să te întinzi în pat lângă mine, după „tura de noapte”.

Și apoi am văzut poza în ziar, sângele de pe pereţi, data morţii pe care Kalendar-Killer le-o lăsa victimelor lui și ţi-am recunoscut caligrafia.

Totuși, admit că aproape am reușit să închid ochii la adevăr datorită terapiei de la Curtea Berger. Mi-ai observat schimbarea comportamentală, mi-ai crezut minciuna, cum că aș fi suferit de burnout din cauza copiilor și a stresului pe care meseria ta mi-l transmite și mie. Cât de ușor te-am putut convinge că trebuie să fac o cură psihiatrică. Aveai nevoie de timp pentru crimele tale? Le-am spus terapeuţilor de la Curtea Berger că sufăr de paranoia. Fiindcă e mai simplu să crezi o minciună, decât să trăiești cu siguranţa că iubești un ucigaș.

În orice caz, tatăl tău a impus un final brusc procesului meu de autodecepţie, atunci când a venit să mă viziteze la clinică. Am sperat că-mi va aduce dovezi pentru nevinovăţia ta, fiindcă, da, mă declar vinovată că l-am pus pe urmele tale, Jules. Fiindcă nu avea nimic de

cercetat, nu aveam de unde să știu. Credeam că fotografiile pe care mi le-a adus, cele cu patul tău, l-au șocat și pe el. Nici pe departe. Aţi râs de fapt de naivitatea mea? Sau a acţionat fără acordul tău, atunci când mi-a povestit tot adevărul? Sper să fie cea din urmă, căci nu-mi mai scot din cap râsul perfid care i s-a gravat pe chip când mi-a spus că trebuie să fiu foarte curajoasă.

Că voi aţi fi o echipă și aţi ucide împreună. Știu că i-au plăcut durerea și paralizia mea. Mai simt și azi cum eram complet înmărmurită când mi-a luat mâna și m-a condus la fereastra clinicii, știind prea bine că mie, pacientei labile psihic, nu-mi va crede nimeni povestea asta. Poate chiar credea cu adevărat că vă voi înţelege. Că aveaţi un motiv bun când pedepseaţi femeile pentru că se întorceau de bunăvoie la agresorii lor.

Mulţumit de el, tatăl tău mi-a arătat o femeie tânără, tot o pacientă, care ședea în parc pierdută în gânduri.

Numele ei ar fi Klara Vernet…

— Flori?

Klara tresări atât de puternic, încât genunchii ei se loviră de dedesubtul măsuţei de cafea.

— Ce? se răsti la vânzătorul ambulant, care nu putea să-și fi găsit un moment mai nepotrivit să-i ţină un buchet de trandafiri sub nas.

— Nu!

Klara nu reușea să fie politicoasă. De altfel, avea milă pentru sărmanii care erau nevoiţi să predea plata lor subţire unui oarecare cap de familie mafiotă. Se asigură că bărbatul care purta un hanorac ce duhnea a tabac o lăsa în pace pe Amelie, așteptă până când se împiedică fără succes cu adidașii fără șireturi și continuă de la ultimul paragraf al dezvăluirilor ce păreau coșmaruri, pe care Daiana le compusese în ultimele ore disperate ale vieţii ei.

Mulţumit de el, tatăl tău mi-a arătat o femeie tânără, tot o pacientă, care ședea în parc, pierdută în gânduri.

Numele ei ar fi Klara Vernet și a ales ca ea să fie următoarea victimă. Soţul ei, Martin, a abuzat-o sexual și psihic, totuși, ea nu-l părăsea. Deși, ironia sorţii, de ani de zile îi era atât de frică, încât salvase numărul telefonului pentru însoţire în mobilul ei. Data morţii ei ar fi fost stabilită pe 30.11. Data primului vostru sacrificiu comun.

De când m-am întors de la clinică, sunt complet zăpăcită, dar tu

nici n-ai observat asta. Mintea ta nu mai stă niciodată la mine, căci te lupţi cu demonii tăi. Pentru Valentin și Fabienne ești încă tatăl grijuliu, dar pentru mine doar o carapace neînsufleţită, lucru pe care îl avem iar în comun.

Tatăl tău și cu tine aţi ales o dată pentru Klara Vernet, și eu mi-am stabilit o dată. Și aia e azi.

Știu că nu mi-ai fi făcut vreodată ceva. Și mai știu că, în ciuda tuturor, încă te iubesc, toate astea fac de nesuportat să-mi continui viaţa. Poate că aș fi reușit chiar, doar cu tine. Aș fi putut să-ţi îmblânzesc demonii întunecaţi, cine știe?! Dar cu tatăl tău ca mentor al răului alături? Nicio șansă. Asta e peste puterile mele, imaginaţia mea și voinţa de a trăi.

Rămâi cu bine, dragul meu Jules! Acum, la scurt timp după ce semnez, o să încep cu venele. Poate reușesc să te mai sun, pentru ultima oară, la 112, înainte să-mi pierd puterile. Să-ţi mai aud vocea o ultimă dată, cea care odinioară îmi oferea sprijin, optimism și încredere. Poate o să mă agăţ de ea și Tu mă vei însoţi pe ultimul meu drum. Probabil că nimeni altcineva în afară de tine nu va citi scrisoarea asta vreodată. Dacă totuși se va întâmpla, atunci aceea sau acela va gândi cu siguranţă: Cum își poate lăsa o mamă copiii cu un ucigaș?

Sunt sigură! Chiar tu ai argumenta așa dacă ţi-aș povesti intenţiile mele. Și poate că, privindu-te în ochi, aș fi devenit slabă și aș fi pierdut puterea de a-mi împlini sfârșitul.

Dar știu că trebuie s-o fac. Copiii ţi-au fost mereu mai apropiaţi decât mine. Și s-au îndepărtat și mai mult de mine de când sunt o epavă emoţională. Sunt extenuată mereu, dar și atât de nervoasă pe tine! Moartea mea știu că te va pedepsi. Știu cât de mult mă iubești. Și cât de mult vei suferi din cauza sinuciderii mele. Poate asta e speranţa mea că zguduirea asta te va readuce pe drumul cel drept, care mie mi-e închis pentru totdeauna în viaţa asta. Și atunci, știu asta, le vei fi copiilor un tată bun, așa cum mie mi-ai fost mereu un soţ bun.

Te iubesc atât de mult, în pofida tuturor.

Daiana

68

era privise îndelung în gol la prima pagină a scrisorii, când linguriţa de pe farfurioara de cafea începu să zbârnâie. Klara, prinsă încă sufletește în lumea morbidă pe care cuvintele Daianei i-o schiţară, avu nevoie de timp să înțeleagă că mobilul ei provoca vibraţiile masei.

— Alo?

— Ce mai faceţi, Klara?

Odată cu primele cuvinte ale apelului, temperatura din cafenea scăzu până la nivelul la care domnea afară, pe stradă.

Intuitiv, Klara îşi apucă șalul pe care-l așezase pe scaun lângă ea. În același timp, se asigură că fiica ei era în siguranţă.

— Jules?

Numele, pe care cândva îl considerase așa frumos, încât și l-ar fi putut imagina pentru un viitor copil, îi devenise între timp atât de urât, încât i se făcea rău doar dacă îl rostea.

— Nu vă reţin mult, nu vă faceţi griji! Nici nu o să vă mai sun vreodată. Asta chiar va fi ultima noastră convorbire.

Pe lângă șal, Klara îşi luă și jacheta de puf și păși spre ușa cafenelei, fără s-o piardă pe Amelie din ochi prin fereastra lungă până în podea.

— Sun la poliţie.

Ceaţa condensată îi învelea cuvintele ca fumul unei ţigări electronice. Erau puţin sub zero grade, dar frigul interior pe care-l simţea era mult mai puternic.

— Nu vine mereu atât de repede pe cât e nevoie.

— Ah, da, uitasem! Doar sunteţi Notruf-Killer21.

După ce presa aflase cine fusese răspunzător de crime, îl rebotezaseră pe Jules.

— Vorbesc din experienţă, pentru că, în noaptea aia, am încercat și eu să cer ajutor. Mă gândeam că fiica dumneavoastră ar fi ameninţată. Mai degrabă mă expuneam eu decât să pun un copil în pericol.

Klara îi făcu semn cu ochiul lui Amelie prin sticla proaspăt spălată a vitrinei, iar ea îi aruncă o privire fugară, dar era liniștită că mami vorbea la telefon din faţa cafenelei.

— O, cât de onorabil! Dar aţi fost singurul pericol pentru Amelie. Dumneavoastră v-aţi luptat cu babysitterul!

— Citesc ziarul, Klara. Știu prea bine. Cât despre ce s-a întâmplat cu Vigo, chiar îmi pare rău! Aveam cheia din torpedoul

---

[21] „Apel de urgenţă”, păstrat datorită rolului de element component în numele propriu *Notruf-Killer* (n.tr.).

soţului dumneavoastră, despre care știam că în ultima sâmbătă a lunii mereu se întorcea acasă foarte târziu.

După ce petrecea în Le Zen. Sau în „grajd”, gândi Klara și se întrebă câte ședințe de terapie ar fi fost necesare până să poată vorbi deschis despre asta cu o terţă persoană.

— Nu știam nimic de vreun babysitter. Când am ajuns, trebuia să fi adormit deja în camera de oaspeţi.

Klara strâmbă din nas dispreţuitor.

— Credeaţi că-mi las copilul nesupravegheat?

— Aţi uitat deja? Voiaţi să-l lăsaţi pentru totdeauna singur, pară Jules.

Amintirea încercării nereușite de suicid avu un efect revigorant pentru Klara.

Deși Jules avusese absolut dreptate în privinţa apelului din noaptea aceea. În fond, toate încercările ei de suicid fuseseră doar strigăte după ajutor, dar cu jumătate de gură. De la saltul întrerupt de pe stânca de căţărare, până la încercarea eșuată de a se intoxica cu gaze de eșapament.

Pe stradă, o femeie însărcinată împingea un landou și se opri în faţa unui magazin cu haine pentru gravide.

Privit statistic, una din patru femei cunoaşte violenţa domestică. În mare parte, situaţia devine mai gravă în perioada sarcinii, pentru că bărbatul se simte și mai inutil, îi trecu prin cap Klarei la vederea acesteia.

I-o fi și ei frică să meargă acasă?

Privi iar către Amelie, care stătea cu un picior îndoit sub ea și a cărei singură problemă era cu ce culoare să picteze trunchiul palmierului insular.

— Ce vreţi? îl întrebă pe Jules.

— Să lămuresc ceva.

— Nu mai e nevoie s-o faceţi. Am citit scrisoarea de adio a Daianei.

— Înseamnă că Caesar v-a dat o copie. De asta mă temeam.

Klara clătină din cap şi-şi coborî vocea, deși niște tineri, care veneau dinspre staţia de tren, începură să strige în gura mare.

— Sunteţi mai bolnav decât credeam.

Dezgustată, Klara intonă următoarele cuvinte:

— Crimă în echipă? Împreună cu tatăl drag.

— Tocmai că nu. Eu abia dacă am ceva în comun cu cel care m-a crescut. El iubea să chinuie oamenii, eu nu. El voia să le înfricoșeze pe femei, eu să le ajut.

— Omorându-le?

Tinerii au ales pe post de sală de repetiţii pentru cântecele lor de fotbal locul de joacă de lângă cafenea. De fapt, era destinat doar copiilor până în zece ani, dar asta le era indiferent rebelilor, după cum se auzea.

— Prin faptul că le-am arătat că trebuie să acţioneze. Eu le arăt victimelor că există un drum dincolo de capcană. Da, în sensul ăla, presiunea trebuie acumulată. De aia setez un ultimatum. Mă bucur că motivele mele sunt acum cunoscute public. Altfel, voi, femeile, n-o înţelegeţi.

— Ce e de înţeles la faptul că nu e voie să omori oameni?

— Dar exact asta fac femeile ca dumneata, Klara. Ce credeţi ce s-ar fi ales de fiica dumneavoastră dacă nu v-aţi fi eliberat? Ar fi învăţat un tipar. Că este complet normal ca tata s-o lovească pe mama, s-o tortureze, s-o umilească. Că singura cale e sinuciderea. Astfel aţi fi făcut din Amelie viitoarea victimă.

Klara se abţinu, nervoasă pe faptul că Jules, în portretizarea unei lumi sucite, dirijase atenţia către un adevăr trist. Și ea învăţase rolul victimei de la părinţii ei. Ce s-ar fi ales totuși de ea, dacă mama ei ar fi avut puterea să se apere de soţul ei?

— Aţi auzit cu siguranţă de sora mea, Rebecca.

— Nu dă interviuri, răspunse Klara.

— Dacă ar da vreunul, ar trebui să le spună reporterilor cât de mult a suferit din cauza slăbiciunii mamei mele. Mama mea nu a întreprins niciodată ceva împotriva tatălui meu. I le-a îndurat pe toate. Din asta, Becca a învăţat, conștient sau inconștient, că rolul dat de la natură femeii este acela de a îndura în tăcere și fără reproș dominaţia bărbatului. Dacă mama mea nu ar fi plecat atunci, sora mea ar fi fost azi și ea o victimă, așa cum sunteţi dumneavoastră, Klara.

Jules se corectă imediat:

— Cum aţi *fost!* Nici măcar nu știţi ce realizare magnifică aţi împlinit când l-aţi eliminat pe Yannick.

— Tatăl dumneavoastră! șuieră Klara.

Încuviinţă plină de iubire în direcţia lui Amelie și se liniști când aceasta se aplecă din nou asupra lucrării ei artistice.

— Mâna dreaptă criminală a dumneavoastră?

— Greșit, tatăl meu a fost doar un impostor.

Klara ezită.

— Un moment?! El n-a ucis niciodată?

Auzi cum Jules plescăie dispreţuitor cu limba.

— Pentru asta era mult prea laș.

— Dar nu înţeleg! Cum a aflat că sunteţi Kalendar-Killer, dacă nu i-aţi spus-o?

Îl auzi pe Jules expirând greoi, înainte să spună:

— Într-o zi oarecare a existat o inundaţie în locuinţa de sub mine. Eu eram la muncă și indisponibil. Vecinul a crezut că patul meu a fost de vină și l-a sunat panicat pe administrator. Acela știa că tatăl meu a locuit cândva acolo și era încă coproprietar în acte. Așa că l-a sunat, iar bătrânul meu curios a organizat intervenţia unui lăcătuș și s-a folosit de situaţie pentru a vedea cum trăiesc.

— Și așa a descoperit patul cu apă?

Și conţinutul său teribil.

— N-a spus niciun cuvânt despre asta, s-a comportat așa, de parcă toate ar fi fost normale, dar eu sunt sigur că a trecut prin toată locuinţa cu acea ocazie și a găsit și dosarul cu documentaţia de sub pat.

— V-aţi fotografiat victimele?

Klara ar fi vrut să vomite.

— Doar data de pe perete.

— Doar!

Ea ezită.

— De fapt, ar trebui să mă puteţi înţelege, Klara. Am trăit cazuri ca al dumneavoastră de sute de ori. Iar și iar femeile mă sunau pentru ajutor, dar atunci când îl trimiteam, rămâneau lângă bărbaţii lor. Se lăsau lovite, chinuite, violate, omorâte. Am vrut să stabilesc un exemplu, să reformez părţile vizate, să le fac să se sustragă din rolul victimei. Și la dumneavoastră pare să-mi fi reușit.

— Sunteţi cu adevărat nebun.

— Mda, probabil că aveţi dreptate, totuși, sunt sigur că sunt mult mai sănătos decât a fost vreodată tatăl meu. Toată viaţa lui și-a creat satisfacţie din a chinui femei. Iubea s-o distrugă fizic și psihic pe mama mea. Frica ei era ca un drog pentru el și a tânjit după el chiar și după moartea ei. Se excita când vedea cum se stinge fericirea din ochii unei femei. Când observa cum cuvintele și faptele lui distrugeau orice

bucurie de a trăi în ea.

Așa... ca la mine, gândi Klara. *Când s-a culcat prima oară cu mine pentru a-mi arăta apoi că am intrat în pat cu un monstru.*

— A mințit-o pentru a-i otrăvi sufletul, Klara. Așa cum a mințit-o pe Daiana și astfel a împins-o la moarte.

Klara râse batjocoritor.

— Ah, vreți să spuneți că prietena dumneavoastră ar fi făcut față mai degrabă dacă știa adevărul: că ați fost singurul responsabil pentru crimele Kalendar?

— Da. Totuși, asta a scris-o Daiana explicit în scrisoarea ei de adio. Dacă ați citit-o cu atenție, trebuie să vă fi dat seama că, în adâncul sufletului ei, nu a avut niciodată intenția să-și ia viața. Așa ca dumneata, Klara.

— De unde știți asta?

— A vrut să mă mai sune o dată înainte! Pentru că știa că vocea mea o va opri din asta.

Klara aprobă inconștient. Cum formulase Jules odată?

Era disperată, dar dorința ei de moarte nu a fost totuși, în final, atât de puternică precum iubirea unei mame.

Pe atunci nu-i era clar, dar cuvintele acelea au contat și pentru ea în noaptea aceea.

— Strigăt după ajutor încolo, strigăt după ajutor încoace. Chiar dacă mă înșel în privința asta, Daiana tot ar fi fost în viață, continuă Jules. Tatăl meu e singurul vinovat. Dacă nu i-ar fi servit minciunile alea Daianei, nu s-ar fi ajuns niciodată atât de departe. Soția mea nu și-ar fi tăiat venele. Copiii mei nu ar fi murit.

— Dar tot ați fi fost un ucigaș.

Jules respira iar greoi, dar fu de acord cu ea.

— Asta e corect, sunt un ucigaș. Dar în acea noapte v-am salvat, Klara.

— Lăsându-mă să mă întâlnesc cu tatăl dumneavoastră?

Jules o lăsase să danseze ca pe o marionetă atârnată de fire invizibile. O făcuse să creadă că va ajunge la Caesar, dar o ademenise în propria lui locuință.

La naiba, a lăsat până și ușile deschise pentru mine.

— V-am oprit să vă sinucideți, Klara.

— Pentru ca, în schimb, să aibă voie tatăl dumneavoastră, bolnav psihic, să încerce?

Strânse din dinţi și șuieră:

— Nenorocitul a vrut să mă tranșeze!

— Nu sunt sigur dacă ar fi fost într-adevăr capabil de asta. Repet, tatăl meu n-a omorât niciuna dintre femeile astea. Oricum, asta recunosc, în acea noapte l-am ademenit complet. M-am prefăcut neștiutor. Am acţionat de parcă nu știam că el e impostorul meu și că li se prezentase ca Yannick. Mi-am ademenit tatăl la Le Zen pentru a întreprinde cvasi-investigaţii despre el însuși.

— Ca să-l chinuiţi?

El aprobă și adăugă:

— Și pentru a-l aduce în punctul în care să facă o greșeală.

— L-aţi asmuţit asupra mea!

— Da, dar nu v-am predat lui complet, lipsită de apărare. Klara încuviinţă.

— Aţi sperat că voi folosi pumnalul de pe perete!

— Și să vă ridicaţi măcar o dată în viaţă deasupra condiţiei dumneavoastră, exact.

Patul cu apă. Pumnalul japonez. Pardesiul lui Tannberg, ciuruit de gloanţe. Corpul lui, care mai întâi căzu, iar apoi se prăbuși ca un coș de fum demolat.

Amintirile din ultimele ei minute în apartamentul lui Jules îi fulgerară în minte ca niște fotografii proiectate pe perete. Și tot ca atunci, pulsul ei acceleră, iar frica se instală în pieptul ei, cu o presiune grea ca plumbul.

— Dar dacă nu l-aș fi omorât? Dacă aș fi venit pur și simplu acasă ca să-mi mai iau adio de la Amelie… șopti Klara, iar Jules duse gândul până la capăt:

— Atunci v-aș fi ucis.

Ea ezită. Astfel, Jules îi confirmă bănuielile de coșmar care o urmăreau în fiecare noapte până adormea. O pândise în propria ei locuinţă!

— N-aș fi făcut-o cu plăcere. Dar numai așa s-ar fi întrerupt ciclul. Nu puteam să permit ca și Amelie să devină o victimă.

Klara privi din nou în cafenea și, în acea secundă, Amelie îi făcu semn cu ochiul că ar trebui să se întoarcă și să se uite la desenul pe jumătate terminat, așa că femeia se întoarse înăuntru.

— Cândva fiica dumneavoastră va fi destul de mare și va afla că mama ei este o eroină, care nu se lasă îmbrâncită de bărbaţi, ci ia

frâiele în propriile mâini. Chiar dacă mi-aș fi dorit, normal, să vă fi debarasat imediat și de soţul dumneavoastră. Dar asta am preluat-o atunci pentru dumneavoastră.

Klara își scoase iar șalul și jacheta, faţa ei arzând ca focul din cauza schimbării bruște de temperatură. Chelneriţa o privea întrebătoare, dar Klara, zâmbind, îi făcu semn că nu are nevoie de nimic momentan. În afară, poate, de un năvod pentru cel pe care-l numiseră Kalendar-Killer.

— Luaţi-l ca pe un cadou din partea mea, spuse Jules. Doar știţi, Martin merita să moară.

— Nimeni nu merită, ripostă Klara cu jumătate de gură. Veţi fi tras la răspundere pentru asta.

— Am fost deja. Odată cu Daiana, mi-am pierdut sensul vieţii.

Klara își scuipă nervoasă cuvintele printre dinţii încleștaţi:

— Sunteţi bolnav mintal, și asta o știţi, nu? Vreţi să îmi vindeţi acţiunile dumneavoastră perverse ca asistenţă, folosindu-mă ca unealtă.

— Greșit. Doar v-am condus spre o altă ieșire. Singură aţi decis să treceţi prin ea.

— Sunteţi un monstru.

— Vă rog!

Jules chiar chicotea.

— Dintre toţi bărbaţii din viaţa dumneavoastră, am fost, în ultimul timp, cel mai inofensiv.

Klara bufni într-un râs isteric, ceea ce îi atrase privirile iritate a doua femei de la masa alăturată, care s-au simţit întrerupte din discuţia lor.

— Inofensiv? spuse ea și ar fi vrut să fugă din nou din cafenea, unde măcar putea să urle. În patul dumneavoastră înotau părţi din cadavre!

— Nu ca trofee, ci ca memento. Mama mea trebuia mereu să-mi aducă aminte de determinarea mea.

— Mama dumneavoastră?

Klara închise ochii, revăzând cum înotau oase în camera amintită, umplută cu apa sângerie a conștiinţei ei. Era din nou întinsă pe patul cu apă; i se făcu greaţă doar la gândul celor făcute cu Yannick pe pat, dar, pentru prima oară, înţelese a cui oase fuseseră sub ea.

— Credeam că mama dumneavoastră…

Nu, se corectă ea însăși în gând. Normal că nu fugise așa pur și simplu, odinioară. Ea fusese prima victimă a lui Jules. Pentru că mama sa nu i s-a împotrivit tatălui.

— Ani de zile i-am ţinut resturile îngropate în grădină, abia mai târziu am căutat pentru ea un loc mai bun, spuse Jules. Înţelegeţi acum, ce fel de porc e tatăl meu?

— Așchia nu sare departe de trunchi.

— Greșit, o contrazise Jules. Nu sunt vreun mincinos, așa cum a fost el. Întreaga lui viaţă s-a încurcat dintr-o minciună în alta. Până la moarte. Îi era frică de ceea ce mi-aţi putea povesti la telefon, ceva care să mă pună pe urmele lui. A fost aproape comic cum a încercat, mereu panicat, să mă influenţeze să întrerup convorbirea cu dumneavoastră. Neîncetat mi-a cerut să închid. V-a prezentat ca pe o mincinoasă, o nebună pe care nu ar trebui s-o creadă nimeni.

Klara încuviinţă mută. Ideea asta nu putea să-i fi venit greu lui Hans-Christian Tannberg. Totuși, fusese înainte într-o clinică psihiatrică.

— În final, nu i-a venit nimic mai bun în minte decât să mi-l ofere pe Caesar ca suspect.

— Pentru a se proteja, constată ea.

— Da, amuzant. N-am idee cum voia astfel să-și tragă capul din ștreang, poate că nici el n-o știa prea exact.

Improviza, dar cândva a ajuns la capătul răbdării, iar lui i-a mai rămas o posibilitate.

— Trebuia să mă prindă, calculă Klara.

— Exact, o aprobă Jules. De aceea a venit imediat la mine acasă când i-am spus că veţi fi acolo.

Klara își scutură capul. Trebuia să recunoască. Meșterise isteţ jocul de-a șoarecele și pisica, și asta cu doi participanţi care nu știuseră, în niciun moment, care dintre ei era șoarecele și care pisica. Fără tragere de inimă, trebuia să recunoască genialitatea perversă din spatele acelui plan. Jules o adusese într-o stare din care doar unul putea ieși învingător: chiar Jules. Dacă nu i s-ar fi putut opune lui Hans-Christian Tannberg și ar fi fost ucisă de el, Jules s-ar fi ocupat ca tatăl lui să fie învinovăţit și pentru celelalte crime. Klara era sigură că Jules, în acea noapte, n-a vrut să cheme poliţia pe strada Pestalozzi pentru salvarea ei, ci pentru ca Hans-Christian Tannberg să fie prins în flagrant, precum Kalendar-Killer.

— Acum știţi tot adevărul, Klara.

De parcă acela ar fi fost un cuvânt-cheie, ea deschise iar ochii. Nimic în jurul ei nu se schimbase. Ospătarii erau în spatele barului, femeile discutau, fiica ei picta.

— Rămâneţi cu bine! își luă Jules rămas-bun cu o frază fără sens, de modă veche.

Ceva în Klara striga să închidă imediat și mobilul pângărit de convorbire să-l arunce în coșul de gunoi. O altă voce interioară o silea să-l amenințe pe Jules deschis:

— Știţi că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a fi găsit și pedepsit.

— Normal că știu asta. Dacă aţi învăţat ceva din noaptea aceea, atunci știţi că trebuie să vă împotriviţi bărbaţilor.

Râse, sunând straniu de mândru de asta.

— Veţi continua să ucideţi? întrebă Klara.

— Vă mai place acel Chai Latte sau a devenit rece între timp?

Klara se albi. Își fixă privirea pe paharul în care spuma deja dispăruse, de atât de mult timp nu mai băuse din el.

— Unde sunteţi? întrebă ea și privi în jur.

În afară de Amelie și cele două femei, în cafenea mai erau doar doi clienţi care stăteau ceva mai departe, lângă toalete. Un singur bărbat, mic, cu o voce foarte înaltă. Tocmai discuta cu tovarășul lui, în timp ce Jules îi dezvălui:

— Uitaţi-vă lângă dumneavoastră, pe scaunul liber.

Klara privi în dreapta. Inima ei sări peste o bătaie când găsi un trandafir acolo.

— Ăsta e cadoul meu de adio. De acum rămân doar însoţitorul invizibil.

În acel moment se auzi clopoţelul ușii din cafenea și un bărbat înalt, cu umerii laţi, intră.

— Așa, și acum gata pentru azi, își luă Jules la revedere înainte să închidă. Prietenul dumneavoastră e aici.

69

Arăţi ca moartea în vacanţă, râse bărbatul și o sărută pe frunte.

Se străduia ca în prezenţa ei să nu sune prea berlinez, dar nu îi reușea tot timpul.

— Hendrik! strigă Amelie bucuroasă și sări din colţul ei de pictură direct pe muntele de bărbat, de parcă ar fi fost un castel

gonflabil.

În braţele lui Hendrik, în faţa pieptului său voluminos, fetiţa de șapte ani arăta ca o păpușă de porţelan fragilă, *ceea ce, în fond, și este,* gândi Klara și se sili să zâmbească, în timp ce lăsă trandafirul să cadă sub masă.

Klara îşi avertiză fiica chicotind să nu fie atât de gălăgioasă, dar Hendrik se prefăcea iar că episodul cu glonţul se întâmplase cu decenii în urmă, nu doar cu câteva săptămâni, comportându-se de parcă nu ar fi existat o operaţie de urgenţă. Recuperarea fusese incredibil de rapidă, totuși, Klara știa că încă lua zilnic analgezice.

— Mi-ai adus ceva? voi Amelie să știe, iar el scoase, ca întotdeauna când o vizita, un suvenir din geantă.

Astăzi era o pungă cu pudră efervescentă, care foarte curând avea să fie împrăştiată peste rochiţa lui Amelie și podeaua cafenelei. Radiind, fetiţa se grăbi la bar pentru un pahar cu apă, iar apoi se așeză la masa ei de pictură.

— Îţi seamănă atât de mult, Klara!

În timp ce privea în urma lui Amelie, Hendrik zâmbea. Klara simţi un junghi ușor, ca întotdeauna când îi pronunţa prenumele. În acea noapte sortită, a primei lor întâlniri din parcare, se întrebă de unde îl cunoștea. Îl găsise, normal, prin Martin. Porcul o „licitase" sub numele ei real.

— Cine a fost acum la telefon? voi Hendrik să știe și se lăsă zgomotos să cadă pe un scaun.

— Nu fi mereu așa curios.

Klara se simţea în largul ei în prezenţa acestui bărbat neobișnuit, care îşi câştiga existenţa, de fapt, dezbrăcându-se în faţa femeilor străine.

Dar numai până la slip, cum emfaza el.

— A fost avocatul meu, minţi Klara.

Avea să-i povestească mai târziu lui Hendrik despre convorbirea cu Jules, atunci când copilul urma să doarmă, iar ea va rămâne incapabilă să închidă un ochi. Nu exista un mijloc mai bun de stimulare decât un trecut de coșmar.

— Așa, atunci povestește-mi totuși ce facem noi, trei simpatici, cu ziua asta? întrebă Hendrik, care considera inutile pauzele dintr-o convorbire și minutele de tăcere, după cum Klara trebui să înveţe în ultimele săptămâni.

Oricum, asta trebuia să fie un avantaj, fiindcă nu ar fi fost de acord să iasă la o întâlnire cu el dacă nu i-ar fi vorbit necontenit.

Începuse încă de la primă vizită pe patul lui de spital. Klara a vrut să se scuze pentru fapta ei, dar el era zburdalnic și turuia ca o morișcă. Împușcătura care se eliberase din pistol și-l nimerise încă i se părea un fragment de coșmar.

— *De ce a fost arma încărcată?* îl întrebase la revederea lor, iar el răspunsese cu o mutră drăguță, aproape jalnică:

— *Bărbați geloși: doar știi că-s stripper. Io am fost atacat atât de des de tipi care voiau să știe dacă la petrecerea de burlăcițe a femeilor lor se mersese prea departe. Așa că mi-am luat o armă pentru liniștea mea.*

Pentru „liniștea" lui și-a păstrat și mereu costumul după spectacole:

— *Până ajun. g acasă. Pentru ca nimeni să nu-mi vadă fața și să mă pândească într-o parcare.*

Știa și el că aici era în joc mai mult decât puţină paranoia și că exagera grosolan. Hendrik era mai degrabă un contemporan timid, care își compensa stările de nesiguranţă cu antrenarea mușchilor, poziţii erotice și o armă letală, pe care nu intenţiona vreodată s-o folosească. Din cauza cazierului (timp de trei ani „uitase" să plătească taxele), permisul de portarmă îi fusese retras. Pentru asta și pentru depozitarea inadecvată a pistolului ar fi trebuit să răspundă din nou în fața instanţei. Toate astea i le-a mărturisit la „cafeaua de reconciliere" din cafeneaua spitalului.

— *Da, am minţit. Arma era adevărată. Dar te-am crezut o nebună care umblă noaptea prin pădure și vrea să-mi șparlească mașina. N-ar fi trebuit deloc, să ajungă în mâna ta, așa că ţi-am spus că arma nu-i bună de nimic.*

Klara se aplecă în faţă, îi atinse mâna lăbărţată pe care încă n-o atinsese intim pur și simplu pentru că era mult prea devreme pentru asta, dacă s-ar fi întâmplat vreodată, și îl întrebă:

— Ai găsit-o?

Hendrik încuviinţă și scoase plicul la vedere. Al doilea bărbat care îi punea un plic pe masă în acea cafenea, doar că cel de la Hendrik era mult mai gros.

— Cât de mulţi sunt? voia el să știe.

— Mulţi.

Îl rugase să ia banii din seiful casei de la lacul Lietzen. Din locuinţa în care nu mai voia să calce vreodată în viaţa ei.

— Cred că undeva în jur de zece mii de euro.

Erau „banii pentru jocuri” pe care Martin îi păzea acasă.

Hendrik fluieră printre dinţi apreciativ.

— Uau! Și pentru ce ai nevoie neapărat de teanc azi?

Klara privi pe fereastră spre arcada feroviară din Piaţa Savigny, pe care abia o puteai distinge de la distanţă.

— Revin imediat, mormăi Klara și se ridică.

Îl rugă pe Hendrik cel nedumerit să aibă grijă de Amelie și merse spre ieșire.

— Încotro mergi? îi strigă din urmă, iar ea îi zâmbi în timp ce se întorcea.

— Încerc imposibilul.

S-o dreg.

— Poate-mi reușește.

Klara păși afară în aerul rece de ianuarie și se gândi că „poate” era cel mai crud, dar și cel mai optimist cuvânt de pe pământ.

Atentă, se apropie de tabăra de noapte a acelui vagabond care stătea pe salteaua lui jilavă și care, de sub învelitoarea de plastic, îi aruncă o privire speriată. O privire care-i lămuri suspiciunea că frica și durerea nu mai puteau fi niciodată luate înapoi, odată ce au fost provocate unei fiinţe umane.

Dar, uneori, este posibil să facem amintirile lor un pic mai suportabile.

Poate, gândi Klara și apucă plicul pentru a i-l da profesorului în a cărui ochi triști era ceva asemănător cu speranţa.

Dacă nu se înșela.

Poate.

Despre romanul meu

Berlin, 1 aprilie 2020

Din păcate, asta nu este o farsă de aprilie: scriu aceste rânduri într-un moment în care, împreună cu milioane de alţi oameni, mă aflu într-un thriller real, care se numește *Corona.*

Capul meu îmi plesnește din cauza valului de informaţii pe care îl tot pompez în el, până la refuz, de săptămâni întregi. Alaltăieri, mobilul m-a înștiinţat că timpul petrecut, în medie, în faţa ecranului, în ultima săptămână era de opt ore și douăzeci de minute pe zi (adică, cu

trei minute întregi mai mult ca de obicei)!

În secunda asta, *live,* apare că Italia a prelungit interdicţia de călătorie până pe 13 aprilie. 87.000 de angajaţi Lufthansa au fost trimiși la un program de lucru scurt, bărbaţii și femeile din Panamá mai au voie pe stradă doar separaţi, iar numărul celor care au murit de Covid-19 în SUA a urcat la 4.000. În Germania sunt 69.346 de infectaţi depistaţi, și avem de jelit 774 de morţi. Este 1 aprilie. Și nimeni nu știe când se va termina.

Dar există speranţă. Iar dacă citiţi acum rândurile astea, atunci speranţa mea s-a împlinit. Căci, în momentul de faţă, la 10: 37 ora Berlinului, n-am nicio idee dacă *Der Heimweg* va apărea la timp în toamnă. E de la sine înţeles că, în prezent, sunt probleme mult mai urgente decât termenul de lansare a unui thriller psihologic. Dar dacă îl ţineţi acum, în formă legată, în mâini, înseamnă că editurile încă lucrează. Că lanţurile de aprovizionare nu s-au întrerupt complet. Și că vânzarea cărţilor, măcar într-o formă oarecare, mai există. (Dacă îl citiţi ca e-book, măcar mai funcţionează internetul, e și asta ceva.)

Tocmai am avut voie să dau un interviu DPA[22], în care am fost întrebat dacă scenariul în care ne aflăm cu toţii n-ar fi precedentul unui thriller. Am dat un răspuns evident: „Nu!"

Adesea am fost criticat că întâmplările din cărţile mele nu sunt nici măcar reale. Că anumite crime ar fi nerealiste și aparţineau doar imaginaţiei mele. Astăzi spun: „Din fericire!"

Scriu în scopul discuţiilor pe care le pot aprinde. De asta nici măcar nu vreau să exploatez durerea care există, e reală în lume, exact în fiecare detaliu. N-am înţeles niciodată de ce în ochii așa-numiţilor critici este dezirabil dacă nu cumva soţul lăsat în urmă se gândește când citește: „Bine cercetat, domnule Fitzek. Tot așa de crud a fost executată și soţia mea de către Serienkiller!"

Am fost întrebat apoi cum de citim orice poveste înfricoșătoare. În faţa unei catastrofe prezente, nu ar fi mai bună preocuparea pentru ceva „superficial"? (Indiferent ce înseamnă asta.)

Și aici am negat și am putut folosi ocazia să remediez o eroare majoră. Cei care nu apreciază literatura de suspans își exprimă adesea

---

[22] Acronim pentru *Deutsch Presse-Agentur*, agenţie germană de presă (n.tr.).

o lipsă completă de înţelegere faţă de cum ai putea avea vreo satisfacţie atunci când ai de-a face cu moartea. Greșeala acestui punct de vedere: literatura de suspans bună este, în primul rând, mereu într-o dezbatere cu viaţa!

Chiar și înainte de Corona, mulţi dintre cei care-mi citeau cărţile trebuiau să sufere lovituri ale sorţii. Asta o știu din numeroasele scrisori pe care le primesc la *fitzeksebastianfitzek.de* (*sorry* dacă nu pot răspunde mereu la toate!)

Dacă ar mai exista supravieţuirea fortuită în urma unui accident de mașină sau după o recuperare dintr-o boală grea, sau după o depășire a morţii timpurii a unei rude apropiate, atunci acea rază vine din înţelegerea faptului că fiecare lovitură a sorţii ne face să contemplăm valoarea intrinsecă a vieţii.

Am crezut că sunt de la sine înţelese momente precum vizita la cinematograf, shoppingul cu prietenii, masa la italieni, vacanţa de vară în Grecia, drumul până la terenul de tenis…

Catastrofa – și asta e singura veste bună – îmi reordonează priorităţile. Îmi arată cumva cât de grozavă poate fi o comunitate online, dar cât de important, mult mai important, e contactul real cu oamenii.

Un thriller bun ne face să ne confruntăm cu un pericol născocit și, astfel, ne antrenează empatia. La sfârșit, ne lasă să ne gândim și la noi înșine. Cum ne-am comporta într-o situaţie extremă?

Violenţa, teza mea, care în thrillerul acesta joacă un rol major, ne înlătură masca de pe chip. Și, credeţi-mă, fiecare dintre noi poartă una. Doar îmbrăcămintea și frizura ne maschează. (Eu unul îmi ascund surplusul de pe șolduri cu cămăși largi și am o frizură care nu-mi lasă începutul de chelie să arate ca o pistă de aterizare pentru avioane. Cel puţin așa sper, vă rog să nu-mi spulberaţi iluzia!) În faţa unei catastrofe suntem totuși „goi”. Nu mai avem timp pentru vorbe grandioase și planuri pe termen lung. Trebuie să acţionăm – chiar imediat. De aceea se spune că o criză scoate mereu ce e mai bun și mai rău din om. Mai concret: criza îl face pe om. Ea ne dezvăluie adevăratul Eu. Din acest motiv îmi arunc mereu, cu drag, protagoniștii în apă rece și am o mulţumire diabolică să-i văd cum se zbat. Această mulţumire îmi dispare totuși când apa din ficţiune se scurge în realitate. Atunci, după părerea mea, nu mai e bună ca sol fertil pentru conversaţii.

Cum se întâmplă mai mereu, și cu Corona s-a adeverit încă o

dată, din păcate, o veche înţelepciune a scriitorilor: realitatea e mai ciudată, teribilă și mai inimaginabilă decât ficţiunea. Adesea trebuie ca noi, autorii, să alterăm adevărul real pentru a ni se crede minciuna fictivă.

Apropo, într-adevăr: Linia telefonică pentru însoţire pe drumul spre casă chiar există! Dacă aveţi ocazia, vizitaţi *www.heimwegtelefon.net*!

Evenimentele și secvenţele de jur-împrejurul „liniei telefonice pentru însoţire” care apar în acest thriller aparţin doar imaginaţiei mele (după cum deja am menţionat). Și mi-am permis câteva libertăţi artistice în legătură cu linia telefonică pentru însoţire, în ceea ce privește derularea muncii și tehnologia. Astfel, adevăratul Heimwegtelefon este un serviciu pentru toţi oamenii, în timp ce linia „mea” telefonică pentru însoţire s-a specializat pe apelurile femeilor.

Mulţumiri

Pentru ca fantezia mea să nu se blocheze între laptop și

Nirvāṇa și la această carte, a fost nevoie de susţinerea foarte multor complici, cărora vreau să le mulţumesc laolaltă. (Și trebuie! Ei nici măcar nu cred cât de ofensaţi sunt unii doar pentru că am uitat să le menţionez numele aici. În 2007 am păţit asta cu un prieten bun și, până în ziua de azi, îi vine greu să mă salute!)

Știu deja: Din cauză că nu pot suporta mulţumirile din alte cărţi, ale mele se cam lasă așteptate. De aceea mi se pare stupid ca, la sfârșit, să mă izbească niște nume care mie, ca cititor, nu-mi spun nimic. Pentru a vă arăta câte persoane sunt implicate în crearea unei cărţi, și totuși să nu vă chinui, am ales iar calea (ceva mai lungă) de mijloc. De data asta prezint pe scurt persoanele implicate, pentru ca voi să știţi cine se află în spate.

Și astfel le mulţumesc din toată inima următorilor:

Carolin Graehl și Regine Weisbrod

Fotografii au o propoziţie standard la ședinţele foto: „Super, foarte mișto! Exact cum trebuie… Imediat mai tragem un cadru”. Asemănătoare sunt comentariile supercititoarelor mele Carolin și Regine la prima variantă a manuscrisului, chiar dacă îmi scriu: „A naibii de incitantă prima versiune. Avem doar două sute cincizeci de întrebări”. Așadar, fiecare dintre ele face cartea să devină o lucrare mult mai bună.

Doris Janhsen

Redactorul meu se enervează mereu în secret, așteptând luni întregi până primește ceva de citit, pentru că mai întâi lucrez asupra celor două sute cincizeci de întrebări. Cel puţin așa spune Doris. Poate e și foarte bucuroasă de perioada de graţie, care îi permite să ţină frâiele prăvăliei

Droemer-Knaur, fiindcă, pentru un autor ca mine, nu există o patrie editorială mai bună.

Josef Rockl

Cine crede că oamenii finanţelor trebuie să fie mereu uscaţi și sobri, se înșală cu Josef. Totuși are dreptate. În fotografiile oficiale din presă, întruchipează seriozitatea pe care o aștept de la un lider afacerist, care devorează bilanţuri așa cum alţii întreprind *binge-watching23.* Dar când își scoate jacheta la cina relaxată a unei edituri, după terminarea programului de lucru, bucuria de a trăi este la fel de contagioasă ca... (Ah! În situaţia actuală, mai bine evit comparaţii molipsitoare, știţi deja ce vreau să spun!)

Sibylle Dietzel, Ellen! leidenreich & Daniela Meyer

Trebuie deja să fi făcut mușchi de la cât și-au pus mâinile în cap, căci mereu când scriu editurii: „Aș avea poate o idee despre cum ar putea arăta cartea", asta înseamnă pentru săraca femeie de la departamentul de producţie mult mai multă treabă. Amintesc doar de *Pupsi & Stinki,* unde mi-am dorit să fie inclusă o pernă glumeaţă pentru fiecare carte pentru copii, în final întreaga editură trebuind să testeze o duzină de astfel de perne pentru „calitate" (nici măcar una n-a rezistat). Numerotarea inversă, etichetele dintre pagini sau ambalarea pachetului ei o fac posibilă!

Bettina Halstrick

Agenţia sa de marketing pentru cărţi și autori, construită independent, a avut de-a face cu proiecte mari și, cu toate acestea, ea nu s-a descotorosit de mine. Deci, aici, munca ei impresionantă a mai achitat o factură.

Hanna Pfaffenwimmer

Dacă ar fi după ea, aș fi prezent în fiecare librărie din Germania, Austria și Elveţia. Și dacă anul ar avea cinci mii cinci sute cincizeci și

---

[23] Obiceiul de a viziona mai multe episoade ale unui program de televiziune în succesiune rapidă (n.r.).

cinci de zile, atunci șeful echipei de evenimente Droemer ar fi mai mult decât fericit să organizeze toate acestea pentru mine. Dar, din păcate, mai și scriu cărţi... (*sorry,* Hanna, obicei enervant, n-am idee când o să mă lepăd de el.)

Steffen Haselbach

Pe cartea lui de vizită este scris editor beletristic. În mobilul meu e salvat ca „Mr. Magic”, căci reușește mereu să vină cu cele mai geniale titluri de carte. Așa a fost cu

Insasse, aflat deja în portofoliul lui, și acum *Der Heimweg.* Și toţi cei care gândesc: „Ei, așa greu nu poate fi, iar titlurile nu sunt chiar atât de inventive” nu și-au frământat creierii asupra întrebării... să nu fie nici prea excentric și, înainte de toate, să nu fie deja atribuit (părinţii care caută nume pentru copii știu despre vorbesc).

Helmut Heiikern. siefken

Agenţia lui se cheamă ZERO, dar echipa lui și cu el sunt opusul nulităţilor. Ei dezvoltă cele mai bune coperte pentru cărţi din Germania, nu doar pentru lucrările mele. Pentru mine, Helmut e un erou de când a fost primul care a reușit să-mi facă o poză de care sunt și eu mulţumit (mă consider la fel de fotogenic precum un monstru din adâncuri).

Katharina Ilgen

N-am văzut vreodată ca liderul departamentului de Marketing & Comunicaţii să nu râdă (poate ar trebui să încetez să-mi îndes la *meeting* sacoul în pantaloni). Este mai mult decât o mulţumire să fiu susţinut deopotrivă profesional și amical.

Monika Neudeck

O recunoaşteţi la târgul de carte fiindcă îmi bătătorește calea prin mulţime către următoarea întâlnire – cu forţa unui *bouncer* de la Berghain[24], și asta cu o statură atletică, încât imaginea ei îmi aduce aminte de cartela cu zece ședinţe de la centrul pentru fitness, nefolosită. Și ea, asemenea Katharinei, e mereu bine dispusă, indiferent cât de haotice sunt relaţiile cu publicul, fiindcă ele două le descurcă.

Antje Buhl

Este o candidată-bombă a editurii, deși puterea sa explozivă seamănă mai mult cu cea a uraniului îmbogăţit (observ că va fi greu s-o

---

[24] Club de noapte din Berlin (n.tr.).

mai dreg după o asemenea asociere). Ce am vrut să spun de fapt: e incredibil cum ne ridică indicele de vânzări pe noi culmi de la un an la altul. Sau, pentru a mă exprima printr-o glumă cu Chuck Norris: când ea tușește, Corona se ferește.

Barbara Herrmann & Achim Behrendt

Iubesc umorul autorităţilor noastre, în special al celor de la oficiul fiscal, care au anunţat firma colaboratoare (Rachke Entertainment), în mijlocul nebuniei absolute creată de virusul Corona, o inspecţie privind impozitele pe venit.

(Exact în punctul când nimeni nu mai trebuia să meargă la muncă, decât dacă era necesar, iar firmele pluteau în cele mai înalte anxietăţi existenţiale; în special firmele care pun pe picioare evenimente mari.) Dacă nu i-aș fi vorbit Barbarei cu limba aurită, ar fi renunţat la carantina ei și, împreună cu Achim, ar fi pornit după documentele necesare, atât de conștiincioși sunt.

Mic hai & Ela Jahn

Bănuiesc că cei doi îl urăsc pe Moș Crăciun, precum o mamă cu care m-am împrietenit și care mi-a spus că ar fi atât de nervoasă despre acel – citez – „Ipocrit!" Motivul: în timp ce ei se dau peste cap să le asigure copiilor lor cele mai grozave cadouri, „el culege roadele, fără să facă de fapt ceva pentru asta". Și tot așa mă tem că puţinii oameni care își comandă un cadou de pe *fitzek-shop* nu știu că pachetul e făcut și dus la poștă chiar de Micha și Ela.

Sabrina Rabow

Prestează o muncă impresionantă în PR și e la fel de dulce precum câinele ei, Ole. Iar dacă aţi vedea acum o poză cu Ole, atunci aţi ști că nu există laudă prea mare. Nu pot decât să recomand consilierea ei perfectă, inteligentă, sensibilă și strategică. (Dacă sunteţi autor de thrillere psihologice și vreţi să deveniţi cunoscut. Mâinile la o parte, că vă întindeţi...)

Manuela Raschke

Cea mai bună prietenă, parteneră de *sparring*[25] (nu în sport, acela e soţul ei, Karl-Heinz, care m-ar descrie mai degrabă ca „victimă în *sparring*"), manager... există multe descrieri pentru ea. Pentru mine,

---

[25] Metodă de antrenament în care partenerii trebuie să aibă același nivel de pregătire (n.r.).

cel mai important este că mă pot încrede în ea în orice ipostază a vieţii. În acest context: Manu, nu mai dau de tine la telefon. De ce-mi sunt conturile trecute pe numele tău și blocate? Și de ce adresa ta este acum în Insulele Cayman?

Sally Raschke și Jbrn. Stollmann

Dacă citiţi pe undeva o postare de-a mea pe *social media,* atunci a trecut mai întâi prin biroul lui Sally. Fără griji, îmi scriu singur toate textele, dar la tehnologie sunt la fel de supradotat ca un pește la tăiat de lemne. Deși, între timp, datorită filmărilor *live* din timpul carantinei, am început să înţeleg din ce în ce mai bine Instagram-ul. Dar nici pe departe la fel bine ca Sally, care, împreună cu Stolli, dă formă, structură și viziune activităţii mele online.

Pe lângă întreţinerea paginii web și multe alte activităţi, desigur, aceasta nu este singura lor sarcină, așa cum Stolli nu adaugă doar imagini hazlii sub textele mele de pe Facebook, ci are și alte responsabilităţi vitale – cum ar fi udatul zilnic al florilor, dusul gunoiului, ștersul prafului de pe cărţi. Uneori, dacă programul lui complet nebun îi permite, dezvoltă idei de coperte, jocuri și cărţi pentru copii.

Franz Xaver Riebel

Este berlinezul tipic. Cu alte cuvinte, trăiește în Pranzlauer Berg, deși nu s-a născut aici. Ci în Bayern. Totuși, a putut să-și însușească germana ca pe o limbă străină, iar asta îl recomandă să-mi mai scaneze o dată textele cu ochii lui de argint.

Angie Schmidt

Niciun eveniment fără Angie. Prin asta nu vreau să spun că puteţi s-o întâlniţi la fiecare *party* din Berlin, deși nu vreau să exclud posibilitatea. (Cum sunt un șoarece de birou, care dansează rar în weekend la bustul gol pe muzică techno, nu pot judeca comportamentul altora la petrecerile din capitală.) Aici e vorba de lecturile mele publice!

Christian Meyer

Ce președinte de Secret Service e pentru mine Christian Meyer! Nu că autorii ar avea nevoie de un bodyguard. Nu suntem *influenced,* care atrag mii de adolescenţi la sesiuni de autografe în supermarket. (Cu această ocazie: Șamponul meu uscat „Writers' Delight" este disponibil acum cu codul „Fitzi" cu o reducere de 20%!) Dar apreciez că sunt însoţit de el deja de decenii. Fără el nu aș rezista lungilor pauze

dintre prelegerile publice!

Roman Hocke

Un muzician mi-a destăinuit că în contractele lui cu casele de discuri nu va negocia drepturile pentru cântecele lui doar în Germania și în lume, ci și pentru univers! Fără glumă. În cazul în care cineva va deschide cândva un radioemiţător pe Marte. La așa informaţii, cel mai bun agent literar din lume (ce spun, din univers!) privește cu ochi umezi și se gândește să renegocieze contractele tuturor autorilor lui. (Dar, te rog, Roman, nu uita să elimini extraplaneta „51 Pegasi b „pentru mine. O să vreau cândva să merg acolo, imediat ce primesc cincizeci de ani-lumină concediu.)

Probabil, Pegasi ar fi o idee pentru o excursie de afaceri cu echipa ta minunată, datorită relevanţei internaţionale a agenţiei literare AVA: Claudia von Hornstein, Susanne Wahl, Markus Michalek și Cornelia Peterson Laux.

Sabine & Clemens Fitzek

„Fitzek, Fitzek… numele ăsta îmi spune totuși ceva?” mormăi sora care în ianuarie mi-a făcut o perfuzie cu Vitamina D. (Medicul meu era de părere că lipsa mea de vitamine e comparabilă cu cea a celor răpiţi, ţinuţi ostatici timp de trei ani într-un puţ de cărbune; ciudat, ce fel de pacienţi o avea?)

Pe o scară a rușinii de la unu la zece, m-am văzut chiar eu pe la două sute, pentru că mi-am pus cei mai urâţi chiloţi în acea zi. Însă niciodată n-a trebuit să-mi dau blugii jos la un control de rutină pentru tiroidă. Iar acum chiar în faţa unei cititoare?

Dar când încă încercam să conving sora medicală că asemănarea de nume e pur întâmplătoare, m-a întrebat: „Sunteţi rudă cu Sabine Fitzek, renumitul neurolog?”

Răspunsul meu ușurat: „Da. Sunt soţul ei, neuroradiolog. Îmi ajut fratele, împreună cu soţia mea, la cercetări pentru cărţile lui”. (*Sorry,* Clemens, sora crede acum că, în familia noastră, tu ești tipul cu lenjeria antică găurită.)

Linda Christmann

Referitor la familie. Dacă ar fi să descriu cum a reușit, într-un timp așa scurt, să-mi îmbogăţească infinit viaţa, aș depăși sfera unei trilogii Jojo-Moyes. Demn de admirat e faptul că n-o deranjează privirea mea sumbră, când cu întrebări deștepte îmi găurește prima ciornă, la care nu am imediat un răspuns, cum ar fi: „Există cauze

specifice în copilărie din cauza cărora adulţii practică violenţă domestică?" Sau: „Există cursuri în care se învaţă cum trebuie să se comporte un Moş Crăciun la evenimente?" Sau: „Dragă, de ce ieşi mereu din subsolul nostru cu mâinile însângerate?"

Regina Ziegler

Nu merge, nu există. Dacă trăieşte cineva după această zicală, aceasta ar fi prima şi cea mai de succes regizoare a Germaniei, căreia am să-i mulţumesc mai mult decât pentru filmarea de la *Abgeschnitten* şi *Passagier 23.* De exemplu, cele mai bune chiftele Königsberg din lume, care sper să existe şi data viitoare, când îmi vei face observaţii inteligente ca primă cititoare pentru scriptul romanului.

Producţia tocmai a sunat şi a spus că nu ar trebui să irosesc iar atâta hârtie, iar pe cei care nu-mi sunt atât de importanţi să-i menţionez doar nominal, scurt: Marcus Meier şi Thomas Zorbach de la Ym-people[26], nu vă simţiţi ofensaţi.

Sarcinile acestor persoane, care, printre altele, se ocupă de Fitzek-Marketing, includ pitirea, în miezul nopţii, pe un şantier abandonat al căilor ferate germane, între deşeurile industriale şi de construcţii, ghemuirea în spatele unei toalete mobile care a fost transportată cu motostivuitorul în pustietatea aceea înfricoşătoare, astfel încât decorul trailerului pentru psihocartea lui Fitzek să fie perfect. (Chiar trebuie să închei. Cu cât scriu mai mult acest şir al gândurilor, cu atât sunt mai uimit că toată lumea încă mai lucrează cu mine.)

Ca întotdeauna, le mulţumesc la urmă tuturor oamenilor minunaţi din comerţul cu carte, din biblioteci şi cei implicaţi în organizarea festivalurilor şi evenimentelor. În acest minut aproape toate rotiţele voastre s-au oprit, chiar dacă în ochii mei sunteţi atât de relevanţi ca aproape oricare altă branşă din lume. În loc de hârtie igienică şi tăieţei, oamenii ar trebui mai degrabă să facă provizii de cultură. Sper că supermarketurile noastre pentru hrană spirituală se vor redeschide curând!

Vă rog să rămâneţi sănătoşi!

La recitire

Vouă

---

[26] Numele unei agenţii germane specializată în relaţii cu publicul (n.tr.).

Sebastián Fitzek

Berlin, 7.4.2020, ora 13: 44

(Da, chiar am scris șase zile la „Mulţumiri”. Vedeţi cât e de muncă la asta! Printre rânduri, nici măcar n-am terminat toate sezoanele din *Game of Thrones*…)